

onne fine

bố là bà giúp việc

Được chuyển thể thành bộ
phim nằm trong top 100 phim
hài hước nhất thế kỷ 20

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

BỐ LÀ BÀ GIÚP VIỆC

Nguyên tác: **Madame Doubtfire**

Tác giả: **Anne Fine**

Dịch giả: **Kiều Như**

Nhà xuất bản: **Hội nhà văn**

Nhà phát hành: **Nhã Nam**

Số trang: **236**

Ngày xuất bản: **01/2013**

Kích thước: **13 x 20.5cm**

Giá bìa: **45.000^d**

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **06/03/2015**

Cuốn sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Giới thiệu

“Hàng trăm người đã đi tìm Dòng Sông Phẳng Lặng. Nước sông êm ả và phẳng lặng như gương. Ai uống nước sông cũng cảm thấy thật yên bình. Những gia đình sống bên cạnh Dòng Sông Phẳng Lặng không bao giờ cãi nhau...”

Ấy là câu chuyện Natalie muốn được nghe trước khi đi ngủ mỗi đêm. Trên thế giới này, đứa trẻ nào cũng mong muốn có một gia đình êm ấm, hạnh phúc. Nhưng người lớn thì lại luôn viện ra lý do để biện minh cho sự đổ vỡ của mong muốn ấy.

Bố Là Bà Giúp Việc, như chính cái tên của nó, là cuốn sách kể về chuyện một ông bố bất đắc dĩ phải trở thành người giúp việc trong ngôi nhà vợ cũ của mình chỉ vì muốn được gần các con nhiều hơn một chút. Không hẳn là những tình huống dở khóc dở cười, không hẳn là những chi tiết hài hước lấy tiếng cười của độc giả, *Bố Là Người Giúp Việc* mô tả những xung đột giữa bố Daniel và mẹ Miranda cùng ảnh hưởng của những xung đột đó đến ba đứa con của họ: Lydia, Christopher và Natalie.

Vấn đề mà *Bố Là Bà Giúp Việc* đặt ra không mới nhưng lại có thể bắt gặp ở bất kỳ gia đình nào trên thế giới này. Một ông bố vô trách nhiệm, thất nghiệp và luôn có những hành động bạo lực tưởng tượng kỳ quái. Một bà mẹ không biết lắng nghe, suốt ngày bận rộn và nói về những chuyện không tốt đã là quá khứ. Thật khó để tin rằng họ từng yêu nhau và sống chung suốt mười mấy năm trời, và thật dễ hiểu khi họ ly hôn.

Daniel vẫn là một ông bố thất nghiệp có những hành động bạo lực tưởng tượng kỳ quái và đếm từng phút, tính toán từng giây mỗi khi chờ Miranda đưa các con đến. Nhưng Daniel chưa từng chủ động đến thăm các con (hoặc là có nhưng lại dễ dàng lùi bước trước sự ngăn cản của Miranda).

Miranda vẫn là một bà mẹ bận rộn không biết lắng nghe và chẳng bao giờ đủ thời gian cũng như sức khỏe để chăm sóc con cái hay để ý đến mấy cái cây trong vườn. Miranda luôn trách cứ quá khứ mà chưa bao giờ nghĩ đến việc cố gắng giúp Daniel trở nên tốt hơn hoặc tìm hiểu xem các con của cô muốn gì.

Và bà Doubtfire xuất hiện như một phép màu trong khi Miranda bận rộn điên cuồng và không muốn ông chồng cũ của mình gặp các con quá nhiều.

Bà Doubtfire cao lớn với khuôn mặt bự phấn trông cực kỳ kém duyên nhưng lại rất được yêu thích. Bà làm món bánh kẹp ngon tuyệt và rất am hiểu chăm sóc cây cối. Bà sắp xếp nhà cửa gọn gàng (dù ba đứa nhóc biết thừa đó không phải là công sức của bà) và uốn nắn lũ trẻ. Bà tâm lý khi trò chuyện và đưa ra những lời khuyên hữu ích. Cuộc đời của bà Doubtfire thực sự là cuộc đời của một chú lợn hạnh phúc ít phiền muộn.

Nhưng khi gỡ bỏ lớp quần áo của bà Doubtfire, Daniel lại là một ông bố bừa bộn, hay cằn nhằn và khó kiểm soát cảm xúc. Cũng may, vai diễn bà giúp việc Doubtfire khiến mọi thứ bùng nổ, vì không ai có thể diễn trọn một vai trong cả cuộc đời.

Bố Là Bà Giúp Việc không phải là một tác phẩm dành cho thiếu nhi mà dành cho người lớn, dành cho những ông bố bà mẹ để họ nghiêm túc nhìn xem họ đã làm gì với thế giới của mình và thế giới con trẻ. Câu chuyện khép lại không phải với một gia đình trọn vẹn đầm ấm mà chỉ đơn giản là sự lắng nghe mà bố Daniel và mẹ Miranda dành cho nhau, như thế hẳn đã đủ sau tất cả khúc mắc và tranh chấp giữa họ, và cũng đủ để những đứa trẻ sống yên bình và làm chủ chính cuộc sống của mình.

Bố Là Bà Giúp Việc được chuyển thể thành bộ phim nằm trong top 100 phim hài hước nhất thế kỷ 20.

Bà giúp việc mới tới người to ạch, mặt bứ phấn, trông rõ là kém duyên. Vậy mà lũ trẻ đứa nào cũng thích bà, chả là vì chúng biết bà là bố Daniel chứ chẳng ai xa lạ. Chỉ mẹ Miranda là không biết.

Để có thêm thời gian bên các con, Daniel đã phải đóng giả bà Doubtfire tới nhà vợ cũ xin làm giúp việc. Có biết bao tình huống dở khóc dở cười bởi Daniel cứ quên mình đang là bà Doubtfire. Những lần như thế lũ trẻ lại được chứng kiến tài diễn xuất cũng như sự giao hoạt của bố chúng.

Nhưng lần này, Daniel phải đau đầu không biết xoay xử ra sao, phân thân thế nào, để đồng thời đóng cả hai vai: bà giúp việc Doubtfire kiêm người mẫu khóa thân cho lớp vẽ của bà hàng xóm.

Đôi nét về tác giả

Anna Fine sinh ngày 7 tháng 12 năm 1947 tại Leicester, Anh. Bà tốt nghiệp ngành Chính trị tại đại học Warwick và hiện đang sống tại hạt Durham. Fine được biết tới với hơn 50 tác phẩm dành cho thiếu nhi trong đó có Ăn băng xiên và Viết như gà bới đã được Nhã Nam giới thiệu tới độc

giả Việt Nam. Bà là người thứ hai được chỉ định giữ danh hiệu Children's Laureate - danh hiệu tôn vinh các tác giả hoặc người vẽ minh họa sách thiếu nhi xuất sắc. Fine còn là thành viên của Hội văn học Hoàng gia Anh và năm 2003 được trao Huân chương Hoàng gia Anh.

Tác phẩm Những em bé bột (Flour Babies) đã giành huy chương Carnegie và giải thưởng Whitbread năm 1992. Các tác phẩm đoạt giải khác của Anne Fine gồm: - Trò đùa của Tulip (The Tulip Touch) với giải thưởng Whitbread cho Sách thiếu nhi xuất sắc của năm - Google Eyes với giải thưởng Văn học thiếu nhi Guardian - Bill's New Frock với giải Smarties và Madame Doubtfire (Bà Doubtfire) đã được dựng thành phim cùng tên.

“Nhà văn này [Anne Fine] có thể mang đến cho bạn tiếng cười nhưng cũng có thể lấy đi của bạn nước mắt. Bà là một báu vật mà nếu giữ riêng cho thiếu nhi thôi thì uổng quá.” - **Independent**

Mục lục

1. Buổi trà chiều yên bình cùng bố
2. Trần như nhộng trước mặt hàng xóm
3. Chuyến viếng thăm của mẹ phù thủy.
4. Kỹ năng phỏng vấn tốt sẽ đem đến điều kỳ diệu
5. Tìm một vai diễn trong đời
6. Những gia đình hạnh phúc
7. Diễn xuất, những chú lợn vui vẻ và chiến tranh
8. Buồn cười quá, mẹ cũng toàn bảo thế
9. Ngày mưa không phải ngày thích hợp để lợp nhà
10. Dòng sông Phăng lạng

1. Buổi trà chiều yên bình cùng bố

Lúc leo lên cầu thang, lũ trẻ đùn đẩy nhau không đứa nào chịu cầm bì thư. Tới đỉnh cầu thang, Lydia lợi dụng chiều cao dúi bì thư vào quần yếm của Christopher. Christopher giật phắt bì thư ra, và cố ấn nó vào tay Natalie. “Này, Natty,” nó nói. “Đưa cho bố đi.” Natalie lắc đầu nguầy nguậy khiến tóc quật ửng hồng hai má. Cô bé đan ngón tay lại phía sau lưng. Christopher nhét bì thư vào sau những chú vịt con màu vàng trên váy em gái. Mắt Natalie ngấn nước, và khi bố Daniel Hilliard vừa mở cửa, cô bé liền bật khóc ngon lành.

Anh cúi xuống bế con gái lên.

“Sao lúc nào các con cũng trêu em khóc thế?” anh hỏi hai đứa lớn.

Lydia ngó lơ chỗ khác. Christopher đỏ mặt thẹn thùng.

“Con xin lỗi,” hai đứa đồng thanh.

Daniel bế Natalie qua sảnh vào bếp rồi đặt cô bé ngồi xuống mép bàn. Nghe thấy tiếng giấy sột soạt khe khẽ trong váy cô bé, anh thọc tay vào sau những chú vịt con màu vàng để rút thư ra.

“À ha,” anh kêu lên. “Lại thư của Ngôi bút Độc địa. Thế mẹ các con *giờ* thế nào?”

“Cảm ơn bố, mẹ rất khỏe,” Lydia đáp, nhã nhặn nhưng có phần lạnh lùng.

“Bố rất vui khi nghe điều đó,” anh đáp. “Bố không thích nghĩ đến cảnh mẹ các con ốm yếu với mấy cái bệnh kiểu như lỵ amip, hay ngộ độc thức ăn, hay giời leo.” Mắt anh bất ngờ sáng rực, môi khẽ nhếch cười. “Hay sốt Lassa, hay bệnh dại, hay...”

“Tuần trước mẹ có dấu hiệu bị cảm nhẹ,” Lydia ngắt lời bố. “Nhưng giờ không sao rồi.”

“Tiếc nhỉ,” Daniel nói. “Ý bố là, thật tiếc khi mẹ các con bị ốm.”

Không ai đáp lại. Christopher đã ngồi trước lồng chim cú và đang huýt sáo với con chim. Con chim tròn tròn tí xíu màu xám bạc cứ nhảy lên nhảy xuống, kêu chíp chíp ra chiều khoái chí lắm. Lydia thì tò mò lật đi lật lại đồng giấy bừa bộn trên bàn.

Natalie thở thê:

“Bố, mẹ gửi tới bố tình yêu của mẹ đấy.”

“Thật ư?” Daniel ngạc nhiên hỏi. “Mẹ con mà làm thế thật ư?”

“Làm gì có,” Christopher bỗng lên tiếng, thò tay vào trong lồng để chạm vào con vật cứng.

“Tất nhiên là không rồi,” Lydia nói. “Em Natalie chỉ tự nghĩ ra thế thôi, không thì học theo ti vi gì đó.”

Daniel bế đứa con gái bé bỏng lên và âu yếm ôm siết lấy cô bé.

“Ồ, Natty,” anh khẽ khàng. “Đôi lúc chuyện này cũng thật khó khăn cho con nhỉ?”

Natalie vùi mặt vào nách bố.

“Em ấy sẽ không gặp khó khăn đến nhường ấy,” Lydia nhấn giọng, “nếu bố cố gắng thêm chút nữa.” Daniel chăm chú nhìn đứa con gái lớn qua bờ tóc của Natalie.

“Con nói thế nghĩa là sao?”

“Ý con là,” Lydia đáp, “chúng con chỉ được ở đây vào thứ Ba để uống trà và những ngày cuối tuần khác. Thời gian chả nhiều nhận gì. Nên sẽ tốt hơn nếu Natty không phải nghe mấy lời khó nghe.”

“Mấy lời khó nghe?” Vì bối rối, Daniel vờ như không hiểu.

“Những lời kiểu như,” Lydia nói, “Ngòi bút Độc địa, và tất cả những chứng bệnh ấy...”

“Con nói đúng,” Daniel đồng tình. “Con nói đúng lắm. Bố sẽ cố gắng hơn nữa. Từ giờ trở đi.” Nói rồi anh hít một hơi. “Bố mừng là mẹ các con vẫn khỏe. Bố vui khi biết điều đó.” Anh dừng lại một chút. “Bố sẽ không đọc thư của mẹ ngay bây giờ kéo lại thay đổi tâm trạng mất. Bố sẽ đặt lên kệ này rồi lúc nào đọc sau.”

Anh cài lá thư vào giữa lọ ca cao và cái túi lớn đựng thức ăn cho chim cú, rồi đứng khựng lại một lúc. Sau đó, anh quay lại phía lũ trẻ.

“Bố nghĩ lá thư chắc chỉ là dặn bố nhắc các con nhớ mang áo khoác về, hay mấy chuyện đại loại như thế.”

Lydia và Christopher liếc nhìn nhau. Chúng biết rõ mẹ viết gì. Chúng đã đọc thư. Thực ra, chúng luôn đọc thư mẹ gửi cho bố. Chúng coi đó là cách để “phòng vệ”. Thậm chí chúng còn có cả một quy trình đầu ra đây. Lydia

xé phong bì đã dán để lấy thư ra. Hai đứa cùng đọc thầm. Rồi Christopher sẽ gấp thư lại theo nếp gấp ban đầu, bỏ vào phong bì mới lấy trong ngăn kéo. Nó sẽ chuyển cho Natalie, cô bé ngoan ngoãn thè lưỡi liếm hồ dục nắp phong bì mà không nghĩ ngợi gì. Như thế, cả ba đứa sẽ cùng phải chịu trách nhiệm, và chẳng may bị bắt, cả ba đều bị mắng.

“Chắc chắn lại chuyện mấy cái áo khoác rồi,” Daniel nhắc lại, song không hề tin lời mình nói. Anh nhú mày nhìn bì thư một lần nữa.

“Chắc là thế ạ,” Lydia nói. “Cả tuần mẹ cứ phàn nàn mãi, mẹ bảo không có áo khoác thì bọn con sao mà chịu được chứ.”

Daniel phát cáu.

“Các con còn áo khác cơ mà. Mấy cái áo bố mua cho mùa đông năm ngoái đâu rồi?”

Lũ trẻ im lặng, thế là Daniel đủ hiểu.

“Mẹ không thích các con mặc áo khoác bố mua, đúng không?” anh hỏi.

Cố lảng tránh câu hỏi, Lydia xoay sang chuyện khác: “Chúng ta có thể bắt đầu bữa trà chưa hả bố? Chúng con đói lắm rồi.”

“Bố đang hỏi áo khoác,” Daniel vẫn cố chấp. “Mấy cái áo bố mua cho các con năm ngoái, cái nào cũng rất đắt. Chưa bao giờ các con mặc đến đây. Đúng vậy, bố chưa bao giờ thấy các con mặc chúng cả.” Khoảng da quanh mắt anh sẫm lại, ánh mắt trở nên đờ đẫn. Lũ trẻ ngó lơ chỗ khác. Chúng quá hiểu những biểu hiện này. “Các con không mặc áo bố mua phải không? Không, các con không mặc. Mẹ các con không thích chúng, nên cô ta không cho các con mặc.”

“Con có mặc áo bố mua cho con mà,” Natalie nói. “Con mặc trong đêm đốt lửa trại, *cả lúc* tụi con đi xe trượt tuyết, *cả lúc* công viên bị ngập và lầy lội, lúc tụi con trượt xuống đồi trong mấy thùng các tông *nữa*, mẹ sợ là có phân chó ở đó.”

“Đấy!” Daniel kêu lên với vẻ đắc thắng.

“Các con thấy không? Mẹ các con chỉ chịu cho các con mặc áo bố mua khi cô ta sợ áo *cô ta* mua sẽ bị cháy, hoặc rách, hoặc dơ bẩn, hoặc...” (anh nghĩ ngay tới phân chó) “... tồi tệ hơn thế.”

Mắt anh càng tối sầm lại, và dường như không ý thức được những gì mình đang làm, anh nhắc khẩu súng trường ảo từ giá súng ảo trên tường và, khê nghiêng đầu sang một bên, ngắm bắn mục tiêu ảo.

“Bố đang làm gì vậy?” Lydia hỏi. “Bố bị chuột rút ở cổ ạ?”

Thấy ngượng ngập, Daniel làm động tác treo súng lên giá, nhưng khi tỉnh lại, anh còn cảm thấy ngượng ngập hơn. Để kéo ý thức về thực tại, anh đứng ngay người lại rồi hít một hơi thật sâu. Mùi rau thơm quyến với tỏi thật ấm cúng và dễ chịu xộc vào mũi anh.

“Bánh mì kẹp!” anh chợt nhớ ra. “Muốn ăn chưa các con?”

“Muốn lắm rồi ạ!”

“Vâng.”

“Hay quá!”

Mọi người nhanh chóng quay trở về với thực tại. Lydia gạt đồng đơn xin việc của bố đang nằm ngổn ngang trên bàn qua một bên để lấy chỗ.

Christopher liếc nhanh cái chạn bát lộn xộn để tìm đĩa và dao nĩa sạch cho bốn bố con. Natalie cẩn thận lấy cốc và một hộp sữa.

Lầm bầm chửi thề vì hơi nước xộc thẳng vào mắt và ngón tay bỏng rát, Daniel nhấc ổ bánh mì nóng ở khay nướng ra đặt vào đĩa. Chiếc bánh phồng lên và bốc khói nghi ngút vài giây rồi xẹp lép.

“Ồ!”

“Gần hoàn hảo nhỉ!”

“Mẹ bảo nướng lâu quá là toàn bị thế đấy bố ạ.”

Nhưng Daniel không đồng tình.

“Không phải là bố *nuống* lâu quá,” anh nói. “Mà là cái bánh phải *đợi* quá lâu. Giống như bố ấy, nó đã phải đợi tận bốn mươi phút thì mẹ các con mới chịu đưa các con tới đây.”

Nghe bố chỉ trích mẹ, Lydia mím chặt môi.

“Mẹ bảo đừng tắc lăm mà bố.”

Đến lượt Daniel mím chặt môi.

“Đúng rồi, mẹ con vẫn chưa quen với giao thông nơi cô ta sống, cứ ra đường là cô ta thấy nó lạ lùng ghê lăm. Cô ta mới chỉ sống ở đây có ba mươi lăm năm, mới được non nửa đời người thôi. Mà lái xe thì mới chỉ được nửa của cái non nửa đấy. Lái xe đưa các con tới đây vào thứ Ba mỗi tuần thì mới được hai năm. Vậy nên, rõ ràng mẹ con lái xe chưa thạo, và mật độ giao thông đông đúc luôn khiến cô ta ngạc nhiên.”

Lydia bậm bực:

“Bố cũng biết cuộc sống của người mẹ đơn thân như mẹ đâu có dễ dàng gì.”

Daniel ngồi ngay người lên.

“Con không cần phải nói với *bố* điều đó,” anh nhắc nhở con gái. “Bố cũng là ông bố đơn thân đấy. Vậy mà mẹ có ba đứa để bầu bạn gần như cả tuần, bố thì không. Và hôm nay các con lại đến muộn bốn mươi phút, y như mọi lần. Thế là bố mất bốn mươi phút ở bên các con, mà thời gian bố được ở bên các con thì có là bao. Lại bốn mươi phút nữa bị mất do mẹ các con không thềm đến đúng giờ như thường lệ và không thềm mảy may để ý tới cảm xúc của bố.”

Cả ba đứa trẻ đều ngừng nhai, nhưng Daniel không hề để ý. Anh lại đeo bộ mặt ban nãy. Môi dẫu ra, mặt quạ quọ, anh với tay tới ngăn kéo ở đầu bàn lôi con dao lạng thịt tưởng tượng ra, tay kia kéo bình trà lại. Vẫn giữ nguyên bộ mặt đến rợn người ấy, anh chậm rãi và cẩn thận dùng con dao vô hình cắt cái cổ ảo của bình trà.

Christopher thở dài. Môi Natalie trề ra như thể sắp òa khóc.

“Ôi, bố đừng làm chuyện kỳ cục thế nữa đi bố!” Lydia không nhịn được phải lên tiếng trách móc bố. “Bố sắp làm cho Natalie khóc rồi kìa. Chẳng phải bố luôn rầy la chúng con về chuyện đó sao? Vậy mà giờ bố lại làm thế.” Nói xong cô nàng quay phắt sang phía em. “Đừng có mít ướn như thế, Natty. Bố không làm chiếc bình đau đâu. Bố cũng không làm mẹ đau đâu. Bố chỉ đang giận thôi. Bố không kiểm soát được bản thân. Em chỉ cần lờ bố đi là xong.”

“Chị con nói đúng đấy,” Daniel lên tiếng đầy vẻ hối lỗi. “Chị con nói không sai. Bố không thể kiểm soát được bản thân.” Anh khuyu gối ngồi xuống trước ghế của Natalie. “Con chỉ cần lờ bố đi là xong.”

“Cũng chẳng biết thế nào,” Christopher thở dài.

“Cũng chẳng biết thế nào,” Natalie nhắc lại. Cô nàng vỗ nhẹ thân hình gầy guộc của bố, ra dáng người lớn. “Cũng chẳng biết thế nào,” cô bé nhắc lại lần nữa, rồi lễ độ nói thêm: “Bố đứng lên đi ạ.”

“Cảm ơn con,” Daniel lên tiếng. Anh đứng dậy, phúi phúi đầu gối. “Bố hứa là bố sẽ tốt hơn. Bố sẽ dành thời gian còn lại của ngày hôm nay để luyện tập, và chắc chắn khi mẹ đưa các con tới đây vào thứ Sáu thì bố đã trở thành ông bố hoàn hảo rồi.”

Lydia và Christopher bỗng ngồi thờ thẫn. Natalie nhận ra ngay, chiếc thìa đang đưa lên miệng cũng ngừng lại. Cô bé lo lắng nhìn chăm chăm Lydia rồi lại nhìn sang Christopher, đôi mắt dường như to hơn và long lanh hơn, rồi hai giọt nước mắt ngân ngấn, đầy ặng lên và rưng rưng chực trào ra.

Daniel rút từ trong túi chiếc khăn tay chấm bi tím và với qua bàn để đưa cho cô con gái bé bỏng. Natalie vùi mặt vào khăn khóc. Daniel đưa tay đón cô con gái bé nhỏ và cô bé vội trèo lên lòng bố khóc nức nở. Anh vòng tay ôm con gái và kéo đầu cô bé nép dưới cằm mình. Anh nói với hai đứa kia bằng một giọng nhã nhặn nhưng cứng rắn:

“Cuối tuần không có chuyện gì chứ, bố hy vọng thế? Thứ Sáu các con sẽ tới phải không? Bố không nhầm lịch, đúng không? Cuối tuần này là tới lượt bố được ở cùng các con đúng không?”

Lydia kéo dẫn tất cả các cơ mặt hết cỡ để không còn bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào; nhưng Christopher vẫn ngồi xịu mặt. Mắt nó khẽ lướt qua ánh mắt

đầy hoài nghi của bố và vô tình liếc đúng lá thư chưa bóc dựng cạnh túi đồ ăn cho chim.

Không qua được mắt Daniel.

“A ha!”

Ngay lập tức, những ý định tốt đẹp ban đầu tan biến. Quảng vội Natalie tội nghiệp sang một bên, anh nhảy tới vồ lấy phong bì và xé toạc ra xem. Đôi mắt anh lướt nhanh lời nhắn ngắn ngủi, rồi nheo lại và ánh lên tia nhìn giận giữ.

Tay anh kẹp chặt mép tờ giấy, các đốt tay trở nên trắng bệch.

“Mụ phù thủy! Mụ phù thủy ích kỷ, vô tâm, thiếu suy nghĩ!”

“Bố!”

“Cướp trắng trợn những ngày cuối tuần của bố! Sao cô ta dám làm thế? Sao cô ta *dám* làm thế?”

“*Bố, con xin bố!*”

“Bố sẽ giết cô ta. Chắc chắn là thế. Thịnh thoảng bố vẫn nghĩ mình sẽ cắt cổ cô ta một cách hả hê!”

“Đừng! Bố! Đừng!” Natalie nhảy phắt xuống ghế. Nước mắt chảy dài trên má, cô bé lao nhanh tới đâm thùm thụp vào người bố.

Lydia thực sự bị sốc.

“Bố! Vì Chúa!”

Christopher bối rối cực độ. Nó tuột khỏi ghế và nép bên cạnh chiếc lồng chim để tránh cơn thịnh nộ của bố. Thằng bé ghét phải chứng kiến những cảnh thế này. Nó vớ tay để tìm kiếm sự an ủi ấm áp của con vật nhỏ bé và mũm mĩm màu xám. Thằng bé tự hỏi Hetty nghĩ sao về những cơn thịnh nộ dai dẳng nó phải chịu đựng kể từ ngày cậu chủ mua nó về. Ban đầu là những cuộc khâu chiến nảy lửa ở trong bếp, rồi đến màn ném bát đĩa và thậm chí cả thức ăn. Christopher và Lydia trong lúc co rúm người lại ở một xó nào đó trong nhà - thường thì dưới nôi của Natalie vì hai đứa cảm thấy đó là nơi bình yên nhất - vẫn nghe thấy tiếng đổ vỡ cùng tiếng la hét kích động. Mỗi lần như thế chúng luôn tự hỏi Hetty trong chiếc lồng kia có an toàn không. Điều gì sẽ xảy ra nếu bố hoặc mẹ quăng vật gì đó sắc hoặc nhọn, thậm chí là hơi cứng một chút? Điều gì sẽ xảy ra nếu những thứ đó đập vào chiếc lồng, và lúc đó Hetty sẽ thế nào? Những lúc không khí bớt căng thẳng hơn, Christopher muốn xin phép mang chiếc lồng vào phòng mình; nhưng nó không biết phải giải thích sao với bố mẹ, sợ họ lại nổi cơn lôi đình, thế nên nó đành dẹp bỏ ý định đó.

Vì lẽ đó, Hetty phải chứng kiến tất cả những trận cãi vã nảy lửa; rồi cả những cuộc bàn tính lạnh lùng và thâm hiểm kéo dài hàng tuần, hàng tháng về vấn đề tiền nong, về rèm cửa, hỗ trợ nuôi con cái hay ai lấy cái bàn nào, ai giữ tấm ảnh nào. Những lần tranh cãi như thế có làm nó bỏ ăn hay không? Có làm nó ốm không? Và ngay cả bây giờ, rất lâu sau khi bố đã chuyển ra ở riêng và mang theo Hetty theo đúng đề nghị của mẹ, chỉ vì mẹ hy vọng có thể tận hưởng một cuộc sống yên ả hơn ở độ tuổi không còn son trẻ, vẫn bùng nổ những giây phút kinh khủng và bất ngờ này - dù rằng nó không còn thực sự đáng sợ, song cũng không dễ chịu chút nào.

Không biết nó có thấy phiền không nhỉ? Thằng bé ngân nga với Hetty bằng chất giọng nhẹ nhàng, không có giai điệu trong khi đưa tay vuốt nhẹ bộ lông của con chim. Đây là thứ âm thanh thằng bé luôn phát ra khi mọi thứ xung quanh trở nên thật khó chịu. Nó đem lại cho Christopher cảm giác

được lẫn trốn đằng sau một bức tường và cái âm thanh đều đều, buồn tẻ và ngốc nghếch đó luôn làm Daniel cảm thấy lo lắng.

Và nó phát huy tác dụng thật. Ngay khi tiếng ngân nga không thành giai điệu đó xâm lấn vào ý thức Daniel, anh liền cố hết sức đập tan tâm trạng gắt gỏng để quan tâm tới lũ trẻ.

Vứt lá thư đã khiến anh nổi khùng xuống đất, anh gỡ tay Natalie đang bám lấy chân mình ra và bế cô bé trở lại bàn ăn.

“Bố xin lỗi,” anh nói. “Bố lỡ lời. Bố không có ý như vậy. Bố hứa sẽ không nói những điều khó nghe về mẹ con nữa.”

“Bố không nói sẽ cắt cổ mẹ nữa chứ?”

“Bố không nói sẽ cắt cổ mẹ nữa.”

Natalie đành phải tin bố. Cô bé quệt nước mắt nước mũi vào tay áo khoác của bố, để lại những vệt nước lớn trên đó.

“Cũng chẳng biết thế nào,” cô bé đĩnh đạc nói.

“Thế mới là Natty của bố chứ.”

“Mẹ viết gì trong thư hả bố?”

“Con đừng để ý làm gì.”

“Nói cho con biết đi.”

“Không phải bây giờ con ạ.”

“Nói cho con biết đi bố.”

Daniel nhìn sang hai đứa lớn. Lydia đã quay ra đọc đồng thư anh gửi các đoàn kịch tuần qua, trong thư anh nêu những thành tích đạt được và bày tỏ sẵn sàng tham gia diễn xuất. Anh thấy khá vui vì đã gửi thư cho những người bạn cũ ở nhà hát để hỏi xem họ có nghe ngóng được thông tin khả quan nào không. Christopher vẫn chăm chú với con chim cút. Hai đứa không đứa nào may mắn tỏ ra quan tâm tới nội dung lá thư mẹ chúng gửi, và giờ thì Daniel hiểu ra chúng đã tìm cách nào đó để đọc thư trước cả anh. Bản khoăn không biết chúng đã làm cách nào, Daniel giải thích với cô con gái nhỏ Natalie:

“Mẹ con nghĩ rằng Lydia và Christopher cần vài bộ quần áo mới. Nên mẹ sẽ giữ các con ở nhà vào tối thứ Sáu để sáng thứ Bảy đưa các con đi mua sắm. Vì thế tới giờ ăn trưa các con mới có thể đến chỗ bố được.”

“Rất có thể phải đến buổi trà chiều,” Christopher chua chát lẩm bẫm; và khi Lydia không hề lên tiếng bênh vực mẹ, cậu bé cố lấy hết can đảm nói: “Như thế không công bằng. Đó là ngày cuối tuần của bố. Mẹ đâu cần phải để đến tận bây giờ mới mua quần áo. Con thì chỉ cần tất thôi. Mà bố cũng có thể mua tất cơ mà.”

“Tất nhiên là bố có thể,” Daniel khẳng định. “Bố cũng có thể mua váy. Và giày thể dục, quần áo len, và thậm chí cả quần lót của con gái nữa.”

Nghe đến đó, Natalie cười thầm. Christopher bỗng ngậm ngùi.

“Bất kỳ cái gì mẹ có thể mua, thì bố có thể mua khéo hơn! *Bố có thể mua mọi thứ khéo hơn mẹ!*”

Nó nắm tay Natalie, vừa hát giọng khàn khàn vừa cùng em quay tròn. Khi quay qua chỗ bố, Natalie nắm tay bố để bố cùng quay với hai anh em.

Lydia cũng tự nguyện hòa cùng mọi người trước sự ngạc nhiên của Daniel.

“Bất kỳ cái gì mẹ có thể mua, thì bố có thể mua khéo hơn! *Bố có thể mua mọi thứ khéo hơn mẹ!*”

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể.

“Đúng, bố có thể!”

Tất cả cùng cười lăn cười bò. Natalie trèo lên bụng bố và bật lên bật xuống cho đến khi anh giữ chặt cô bé ngồi xuống.

Quá phấn khích, Christopher hét tướng: “Bố ơi! Đi nói với mẹ thôi!”

Daniel liền buông Natalie ra, dang rộng hai tay.

“Các con biết mẹ các con...” anh hiền từ nhắc nhở.

“Bố gọi điện cho mẹ đi!”

“Bố nói cho mẹ biết đi!”

“Tại sao chúng con *phải* mất cả buổi tối thứ Sáu và gần như cả ngày thứ Bảy không được ở bên bố?”

“Bố có thể mua tất!”

“Thế mới công bằng!”

“Cuối tuần này là của bố, không phải của mẹ.”

Giọng nói, cũng như những lời đề nghị, trở nên yếu dần. Chúng cũng hiểu rõ mẹ mình. “Chúng ta có thể *xin* mẹ.”

“Đúng, hãy xin mẹ!”

“*Biết đâu* mẹ lại đồng ý.”

“Chúng ta có thể *gợi ý* với mẹ chuyện đó.”

“Nói bóng gió về chuyện đó.”

“Cho dù mẹ sẽ không cho phép.”

“Mẹ sẽ không bao giờ cho phép.”

“Không bao giờ!”

“Như thế không *công bằng*, phải không?”

“Không, thật không công bằng...”

Daniel nhìn quanh khuôn mặt lũ trẻ một lượt, khuôn mặt non nớt nhất thể hiện nỗi thất vọng, hai khuôn mặt kia đáng thương đến tội nghiệp. Anh nói

với Lydia: “Con đã biết từ lúc con đến đây phải không?”

Cô bé gật đầu, chán nản không buồn giấu giếm thêm nữa.

“Con cũng thế phải không?”

Christopher nhún vai.

“Nhưng Natalie thì không.”

“Có thể con bé cũng biết rồi,” Christopher thét lên. “Lần nào mà chẳng thế. Cứ khi nào chúng con sắp đến chỗ bố là mẹ lại cố tìm lý do ngăn cản. Bịa ra một bà cô già nào đó mấy năm rồi chả quà cáp gì, nhưng đột nhiên lại nói không thể sống nổi một tuần nữa nếu không được dùng trà cùng chúng con.”

“Hoặc mẹ mua vé gì đó và nói là chỉ còn chỗ vào đúng ngày đó.”

“Hoặc mẹ khăng khăng là chúng con phải về nhà để đi khám bệnh.”

“Hoặc khám răng.”

“Hoặc đưa chúng con đến chỗ bố muộn hàng giờ liền vì mẹ phải đi sửa xe.”

“Hoặc đến đón chúng con trước hàng giờ liền vì mẹ phải mang xe trở lại tiệm sửa xe.”

“Chúng con ít khi được gặp bố.”

“Mà hễ gặp bố là mẹ lại gọi điện suốt ngày.”

“Để kiểm soát chúng con, làm như chúng con là trẻ sơ sinh không bằng.”

“Để kiểm soát bố.”

Điện thoại, như nổi ám ảnh đã được cài đặt đúng giờ, bắt đầu reo ở phòng bên. Mọi người cùng ngồi yên, khó chịu và im lặng.

“Để bố nghe,” cuối cùng Daniel lên tiếng.

“Ồ không bố đừng nghe,” Lydia nói. “Hôm nay con không thể chịu hơn được nữa. *Con sẽ* nghe máy.”

Cô nàng đẩy mạnh chiếc ghế lại phía sau. Tiếng chân ghế mài xuống sàn khiến ai nấy đều thấy rợn cả chân răng. Tất cả đều ngồi im phăng phắc khi Lydia phi qua cửa bếp tới nhắc ống nghe, chấm dứt hồi chuông đều đều dai dẳng. Daniel thấy Natalie đang lấy tay bịt chặt hai tai. Anh âu yếm nhắc đôi bàn tay nhỏ bé ra và đặt vào đó một nụ hôn. Christopher bắt đầu phát ra những tiếng ngân nga khó chịu, nhưng Daniel chỉ nghiến chặt răng không nói một lời nào.

Lydia quay trở lại.

“Ổn chứ con?” Daniel trêu chọc con bé. “Con không định nói cho mọi người biết mẹ con nói gì à?”

Anh không bao giờ may mắn nghĩ rằng con bé sẽ nói. Con bé sẽ không bao giờ hé răng. Nó sẽ quay trở lại với vẻ mặt cáu kỉnh, và khi được hỏi, nó sẽ chỉ nhún vai và sững sủa nói: “Không có gì.” Nó thường giữ im lặng hàng giờ, đôi khi còn lâu hơn thế, và chỉ nói cho Daniel nếu lúc nào đó vô tình gặp anh một mình xới đất chậu cảnh đặt trên tủ đựng cốc chén ngoài phòng khách, hoặc treo quần áo trong phòng ngủ, hoặc từ nhà vệ sinh ra.

“Cuộc điện thoại đó...” con bé nói bằng giọng thờ ơ lạnh giá. Daniel gật đầu ra chiều đang chăm chú lắng nghe. “Mẹ nói tiền bố gửi tháng này lại chậm bốn ngày, và bố hãy cố gắng gửi đúng ngày hơn một chút.” Hay, “Con phải nhắc bố rằng bốn chiếc tất bọn con mang tới chỗ bố từ nửa tháng trước vẫn chưa được mang về nhà. Một đôi màu nâu, một chiếc dài màu đỏ và một chiếc đi ở trường.”

“Đúng rồi!” Daniel cố gắng thốt ra một cách vui vẻ nhất có thể mà hai hàm răng cứ nghiến chặt. Lydia đã phải lên đi chỗ khác.

Anh chợt hiểu ra lần này chắc hẳn không phải là vấn đề nhỏ nhặt như chuyện mấy cái tất. Mặt con bé trông buồn bã và tái nhợt. Có vẻ như nó đang cố gắng kìm nén cơn tức giận. Anh ghê sợ nhận ra rằng lần này, dù điều cô ta nói là gì đi chăng nữa, nó cũng thật khủng khiếp, khủng khiếp đến nỗi con gái anh không thể giữ riêng cho mình, dù chỉ trong chốc lát. Con bé sắp nói hết cho mọi người nghe.

“Lydia!” anh cố gắng chặn con bé lại.

Nhưng đã quá muộn. Con bé đã quay sang phía em trai. Tiếng ngân nga của Christopher đã biến thành tiếng ậm ừ ngắt quãng, khô cứng và yếu ớt trong khi thằng bé nhìn chăm chăm vào những biểu hiện trên khuôn mặt chị gái.

“Mẹ nhắn em,” cô bé nói. “Không thể đợi đến khi em về nhà, phải hai tiếng nữa cơ. Em phải được biết ngay bây giờ. Mẹ phải gọi điện để thông báo. Em phải được *biết*.”

“Biết cái gì ạ?” thằng bé hỏi chị một cách sợ hãi.

Lydia hít một hơi thật dài.

“Lydia! Đừng nói!”

Dường như đó là một thứ có vị thật tồi tệ mà con bé không thể ngậm trong miệng được nữa, chỉ còn cách nói ra ngay lập tức.

“Con mèo đã tấn công chuột của em. Lần này đúng là nó đã tấn công chúng. Nó đã xé nát hai con chuột tội nghiệp. Cả hai đều đã chết, Henry và Madge. Mẹ nói mẹ về đến nhà thì đã thấy một mớ lộn xộn và vết máu đầy đây trên thảm.”

Vừa thông báo xong cái tin khủng khiếp đó, Lydia quay đi, rưng rưng nước mắt.

Christopher đổ gập người xuống sàn, gục đầu vào hai cánh tay. Hai vai trĩu xuống.

Natalie lại đưa tay bịt chặt hai lỗ tai.

Daniel nhìn khắp lượt ba đứa trẻ mặt tái nhợt vì đau đớn. “Giỏi lắm, mẹ Miranda già kia,” anh lẩm bẩm một mình. “Lại một bữa trà nữa bị phá hỏng. Nên hãy giúp bố, một ngày nào đó bố sẽ cắt cổ mẹ ta!”

Natalie vẫn đang bịt chặt hai lỗ tai, không nghe thấy bố nói gì.

2. Trần như nhộng trước mặt hàng xóm

Sáu giờ, Daniel thấy không thể vờ như đang chờ thời điểm thích hợp để thông báo với lũ trẻ tin nóng hổi của mình. Nếu anh cứ nấn ná mãi thì sẽ đến lúc chúng phải về nhà. Và anh sẽ phải đợi thêm bốn ngày dài đằng đẳng trước khi chúng trở lại vào cuối tuần, mà không chừng trong thời gian đó lại có người khác nói cho chúng hay cũng nên.

Anh muốn được tự mình thông báo với lũ trẻ. Nhưng mặt khác...

Một chút đắn đo trong lòng Daniel Hilliard. Ánh mắt anh nhìn khắp phòng mong tìm được lý do nào đó để trì hoãn rồi dừng lại ở chỗ con chim lúc này đang ngủ say trong lồng.

Daniel thầm nghĩ khi nào con chim kêu chíp chíp, anh sẽ nói cho bọn trẻ. Dứt khoát là như thế. Không phải đắn đo gì nữa.

Quyết định thế rồi, anh ngồi thật yên lặng, sợ bất kỳ tiếng động hay cử chỉ nào của mình cũng có thể làm Hetty giật mình tỉnh dậy không đúng lúc.

Bỗng Christopher hắt hơi. Chú chim choàng tỉnh và kêu chíp chíp.

Lần này không tính, Daniel tự nhủ.

Christopher lại hắt hơi lần nữa. Thằng bé đang ngồi cạnh đồng phoi bào đồ trên tờ báo đặt dưới đất, gấn những cái phoi bào to và cong nhất lên chiếc bia mộ mà nó dự định sẽ cắm trên nấm mộ của hai chú chuột yêu quý. Mỗi lần bôi đồng phoi bào cốt tìm cho được cái hoàn hảo để trang trí

tiếp hình xoắn ốc, đám mùn gỗ lại bay sộc vào mũi nó. Thăng bé hắt hơi lần thứ ba, lần này còn to hơn những lần trước.

Con chim lại kêu lần nữa. Biết không thể nấn ná thêm nữa, Daniel đứng dậy, vuốt thăng cà vạt, rồi hăng giọng thông báo:

“Bố có tin mới cần thông báo.”

Christopher rời mắt khỏi bia mộ, ngược lên nhìn bố. Lydia ngó chăm chăm bố qua cuốn truyện tranh *Beano* nhàu nát mà con bé đã đọc đến lần thứ ba. Ngồi ở bàn, Natalie ngừng tô màu và cũng ngẩng lên nhìn bố.

“Bố đã tìm được việc làm rồi.”

Một chút im lặng. Natalie cười rúc rích trong khi hai đứa kia hóp má vào và quay sang liếc nhìn nhau, nhưng Daniel không để ý. Anh quá ngỡ ngàng, quay ra nói với chú chim:

“Ở trường cao đẳng nghệ thuật. Một tuần bốn buổi sáng và hai buổi tối.”

Lúc này, Natalie tự ôm lấy mình và đung đưa. Christopher cúi đầu xuống tẩm bia mộ để giấu vệt nụ cười, nụ cười đầu tiên của thăng bé sau cú điện thoại. Lydia giấu mặt vào cuốn truyện tranh.

“Việc đó không hẳn liên quan đến diễn xuất,” Daniel tiếp tục. “Nhưng lương không tồi, không tồi chút nào, so với...”

“So với gì hả bố?” Christopher hỏi, và Daniel trả lời hơi do dự.

“So với những gì bố phải làm.”

Lydia hỏi một cách ranh mãnh, “Thế bố phải làm gì ạ?”

Bây giờ thì đến lượt Christopher cười rúc rích còn Natalie phải nhét ngay năm đấm vào miệng để không bật cười thành tiếng. Im lặng một lúc, rồi Daniel trả lời một cách vui vẻ, “Không nhiều lắm. Đại loại là bố chỉ ngồi im.”

“Đại loại là ngồi im ạ?”

“Hoặc đứng im.”

Lydia nói, “Vậy bố có phải nằm im không ạ?”

“Có, có thể bố phải nằm im. Có, có thể, đôi khi, nếu được yêu cầu. Đúng, có thể.”

Natalie không thể kiềm chế được nữa.

“Bố sẽ *mặc* gì ạ?” con bé hỏi. “Tiếp tục đi bố, nói cho chúng con nghe đi! Bố sẽ *mặc* gì khi làm công việc đó?”

Khuôn mặt bỗng đỏ bừng bừng, Daniel buột tội đưa con gái nhỏ.

“Con đã biết rồi! Các con đã biết hết rồi! Lần nào các con cũng biết hết mọi chuyện!”

Christopher cười nhăn nhó.

“Mẹ giận lắm bố ạ,” thằng bé nói với vẻ mãn nguyện. “Mẹ đã nổi khùng lên. Con chưa bao giờ thấy mẹ tức giận như thế. Ngay cả khi bố làm cho bọn trẻ trong bữa tiệc của Natalie khiếp sợ khi thành linh xuất hiện trong trang phục khi đột, con cũng không thấy mẹ giận thế. Hay khi bố giả vờ là đã lùì xe vào người bà. Cả khi bố nói bố nghe thấy tiếng tích tắc phát ra từ

chiếc túi đựng đồ ở Woolworths và khiến cho cả đội chuyên tháo gỡ bom tới xối tung cửa hàng tạp hóa của bà lão kia nữa.”

“Bố hiểu rồi,” Daniel lạnh lùng ngắt lời thằng bé. “Mẹ con không thích thế.”

“Đương nhiên là mẹ không thích thế rồi ạ.”

“Ồ, lẽ ra mẹ các con nên vui mới phải chứ. Cô ta chả luôn mồm căn nhắc về việc bố chậm đưa tiền hằng tháng còn gì. Lẽ ra cô ta phải vui vì cuối cùng bố cũng tìm được việc làm chứ.”

“Nhưng, bố ơi!” Lydia thét lên. “Công với chả việc gì mà lại thế! Nói thẳng ra là làm một người mẫu khóa thân!”

Natalie không thể không cười khúc khích.

“Có gì đáng xấu hổ đâu,” Daniel khẳng định một cách hùng hồn. “Đó là một công việc thực thụ. Một công việc được trả lương hậu hĩnh. Phải có ai làm công việc đó chứ.” Anh thẳng người lên. “Nói thật, bố cho rằng bố làm việc đó khá tốt đấy.”

“Bà Hooper cũng nghĩ thế,” Christopher nói.

Daniel nhìn thằng bé chăm chăm.

“Bà Hooper ư? Bà Hooper sống cạnh nhà các con ư? Tại sao bà ta lại biết?”

“Bà ấy đã nhìn thấy bố.”

“Nhìn thấy bố ư?”

Daniel hốt hoảng.

“Rồi còn vẽ bố nữa cơ.”

“Vẽ bố ư? Cái gì? Hoàn toàn khóa thân ư? Không có một mảnh quần áo nào trên người sao?”

“Ông Hooper đã đến than phiền với mẹ về việc đó bố ạ.”

“Bố không *tin* lại như thế.” Daniel ôm lấy đầu. “Hàng xóm cũ của tôi đã nhìn thấy tôi không mặc gì!”

“Bà ấy cũng gần như không tin chuyện đó,” Lydia nói. “Bà ấy nói ban đầu bà ấy còn không nhận ra bố khi bố khóa thân, bởi bố hoàn toàn không giống với những gì bà vẫn hình dung.”

“Hình dung? *Hình dung* ư?” Mặt Daniel trở nên tái nhợt. “Ý con là bao nhiêu năm bố đeo ủng đứng nói chuyện vô tư với bà ta qua hàng rào về bọn côn trùng ăn rễ cà rốt và bệnh khoai tây thối thì người đàn bà đó đứng chống cào và hình dung xem bố sẽ thế nào khi khóa thân ư?”

“Ồ, hình như ông Hooper cũng nghĩ thế, ông ấy đã sang than phiền với mẹ thế mà.”

“Ông ấy nói với mẹ rằng điều đó thật kinh khủng,” Natalie tường thuật lại một cách sung sướng.

“*Thực sự* quá kinh khủng,” hai đứa còn lại phụ họa theo. Rõ ràng là những từ ngữ trong cuộc nói chuyện đó đã khắc sâu vào tâm trí chúng.

“Ồ, ông ta đã nói thế thật sao?” Daniel hỏi.

Không chút nghĩ ngợi, anh nhặt đoạn dây thừng tưởng tượng trong đống dây tưởng tượng vớt trên sàn nhà và bắt đầu thắt nút dây treo cổ.

“Rồi,” anh hỏi bằng giọng bình thản mà đầy đe dọa, “các con nghe mẹ nói sao?”

Lydia và Christopher liền nháy nháy mắt cảnh báo Natalie. Nhưng đã quá muộn. Natalie đã nhanh nhẩu trả lời:

“Mẹ nói là mẹ cũng thấy thế thật kinh khủng bố ọ.”

Daniel thiết chặt sợi dây treo cổ tưởng tượng thêm một chút.

“Ồ, cô ta đã nói thế sao?” anh lạnh lùng hỏi. “Cô ta đã nói thế thật sao?”

“Vâng. Đúng là mẹ đã nói thế.”

“Rồi sau đó thì sao?” Daniel hỏi dồn, đưa tay quệt mũi.

Không hề để ý những dấu hiệu cảnh báo, Natalie tiếp tục ngây thơ kể.

“Sau đó ông Hooper lôi bức tranh bà Hooper vẽ bố khóa thân giấu trong túi Sainsbury ra, rồi dựng lên chiếc bàn trong phòng khách. Sau đó, cả ông ấy và mẹ đều nhìn chăm chăm bức tranh một thôi. Rồi mẹ cười khúc khích.”

“Cô ta đã cười thật sao?”

Natalie bỗng trở nên trầm tư.

“Bố ít khi thấy mẹ cười,” cô bé nhận xét. “Mẹ bận quá nên không có lúc nào cười được hết.”

“Ừ, đúng thế,” Daniel đồng ý. “Mẹ con còn mãi mê điều hành đế chế nên chả lúc nào có thời gian cười lấy một cái. Bố phải cảm thấy tự hào vì lần này mẹ con đã ban cho bố một ngoại lệ.”

“Đó không phải là đế chế,” Lydia bênh mẹ ra mặt. “Đó là công ty. Công ty thiết bị ánh sáng. Với lại mẹ có cười thì bố cũng không nên trách mẹ. Một vài chi tiết trên bức tranh của bà Hooper rất buồn cười.”

Daniel bắt đầu buộc chiếc dây thừng tưởng tượng lên cái giá phía trên đầu.

“Ồ, vậy ư? Chi tiết nào, chính xác là chi tiết nào đáng buồn cười?”

“Bố cũng biết mà,” Lydia nói, đến lượt con bé có đôi chút ngượng nghịu. “Những chi tiết *buồn cười* ấy. Bố hoàn toàn khóa thân mà!”

Daniel kiểm tra độ bền của sợi dây thừng tưởng tượng và thử xem nút thắt của sợi dây thòng lọng trượt có ổn không.

“Người mẫu khóa thân là một nghề đáng kính,” anh lên lớp lũ trẻ. “Nghệ thuật rất quan trọng và người nghệ sĩ phải học nó. Nếu người nghệ sĩ học tập trong cái mà người ta vẫn gọi là dớp học thực tế, thì người mẫu của những lớp học thực tế ấy có đóng góp đáng kể với một xã hội văn minh và có văn hóa.”

“Thậm chí khi không mặc quần áo ạ?” Natalie cười rúc rích.

Cô bé cố gắng lái bố quay trở lại khía cạnh mà cô bé quan tâm nhất.

“Thậm chí khi không mặc quần áo,” Daniel nghiêm túc nhắc lại.

Christopher cười nhảu nhở.

“Vậy tại sao bố không chào bà ấy ạ?”

“Con vừa nói gì?”

“Sao ở lớp vẽ bố không chào bà Hooper? Bà ấy nói rằng trong suốt ba tiếng bố không hề nháy mắt hay gật đầu chào bà ấy.”

“Bố đâu có *nhìn thấy* bà ta!”

“Nhưng bà ấy nhìn thấy bố, thấy mọi chi tiết trên cơ thể bố. Bà ấy nói là khoảng cách gần đến nỗi bà ấy thậm chí có thể vỗ lên ngực bố.”

Daniel đứng thẳng người lên. Anh có một chiều cao thật đáng nể.

“Chồng bà ta nói cấm có sai tẹo nào,” anh nói với lũ trẻ. “Bà ta thật kinh khủng, đúng là kinh khủng.”

“Bà ấy chỉ nghĩ đáng ra bố nên thể hiện tình làng nghĩa xóm một chút chứ không có ý gì khác đâu bố. Bà ấy đã nói với mẹ con thế này: ‘Con người ta thật khó hiểu? Mình ở gần nhà họ hàng năm trời, nói chuyện với họ hàng giờ liền qua hàng rào, đủ thứ chuyện, nào là bệnh đốm trắng ở khoai tây, nào là nấm vảy ở táo, rồi thì bệnh thối rễ. Đột nhiên một ngày nào đó, mình chỉ ngồi cách họ có vài bước chân mà họ không buồn chào hỏi mình lấy một câu!’”

“Nhưng bố không *nhìn thấy* bà ta!”

“Mẹ cũng nói với bà ấy như thế. Mẹ bảo có thể do bố quá xấu hổ khi phải khóa thân đi qua đi lại trước mặt những người hoàn toàn xa lạ nên không dám nhìn vào mắt bất kỳ ai.”

Daniel giật mạnh nút thòng lọng vô hình.

“Bố không ‘đi qua đi lại’,” anh rít qua kẽ răng. “Lúc đó bố gần như đứng bất động. Bố là ‘Adam trong Vườn Địa đàng’.”

“Bà Hooper nói là bà ấy luôn thích thú khi nghĩ rằng Adam trông còn có da có thịt hơn bố. Bà ấy nói trông bố giống ‘thần Chết’ hơn.”

Daniel gườm gườm nhìn lũ trẻ.

“Mụ Hooper là một mụ đàn bà thiếu văn hóa,” anh nói với lũ trẻ. “Cả ông chồng của mụ cũng thế. Cả mẹ các con cũng thế. Bây giờ các con muốn lên án gì nữa về công việc mới của bố thì nói luôn đi, nói xong thì từ nay về sau không bao giờ được nói tới chuyện này nữa!”

“Bố đâu cần phải nổi khùng lên với chúng con như vậy,” Christopher lên tiếng. “Chỉ vì mẹ không đồng tình với công việc mới của bố.”

“Không phải mẹ không đồng tình với *công việc*,” Lydia nhấn mạnh. “Mẹ nói mẹ cũng phần nào hiểu rằng cần *có ai đó* làm người mẫu khóa thân cho những người muốn học vẽ thay vì phải ra ngoài kiếm sống. Mẹ chỉ nói đơn giản là dù chết mẹ cũng không thể hiểu tại sao người đó lại chính là bố của con mình.”

“Thế thì,” Daniel lên tiếng, “mẹ con không chỉ là người thiếu văn hóa mà còn là một kẻ đạo đức giả. Và cũng không biết điều nữa, bởi bố sẽ dùng số tiền kiếm được để đóng tiền nuôi dạy các con đúng hện hơn.”

“Mẹ nói là mẹ không tin điều đó. Mẹ nói làm việc đó thì bố còn lâu mới kiếm được nhiều tiền.”

“Thậm chí còn không bằng tiền công một tuần của cô dọn dẹp nhà mình.”

Daniel tỏ vẻ hoài nghi.

“Nhưng nhà các con làm gì có người dọn dẹp.”

“Giờ thì chưa,” Lydia thừa nhận. “Nhưng sắp có rồi ạ.”

“Mẹ các con cần người dọn dẹp làm gì? Chẳng phải cô ta vẫn thích dọn dẹp nhà cửa sao? Nhà cô ta lúc nào cũng sạch sẽ, sáng bóng và thật hoàn hảo. Bước vào nhà là người ta như hết cả mắt rồi. Sàn siếc lúc nào cũng bóng loáng, chẳng khác nào trong quảng cáo nước lau bếp.” Nhớ lại những trận khẩu chiến trước đây, anh ngừng một lúc rồi mới tiếp tục với giọng pha chút buồn bã: “Giờ cũng thế, mẹ con luôn luôn thích sạch sẽ đúng không? Bản thân bố thì luôn thấy thoải mái hơn khi nhà cửa bừa bộn một chút.”

Anh dang rộng cánh tay, mời mọc lũ trẻ tận hưởng sự lộn xộn thoải mái trong nhà mình. Giá sách trong góc đã đổ xệ sang một bên tám tháng rồi mới bị anh trông thấy. Chiếc chao đèn bằng giấy bụi bặm bám lũng lảng trên đui đèn.

Và thùng rác đầy lỗi táo, vỏ cam và vỏ chuối hàng tuần nay chưa để đã bắt đầu phân hủy, ai không biết lại tưởng anh đang ủ phân trong nhà. Vết tự hào của Daniel dần nhường chỗ cho vẻ lo lắng. Những lớp bụi dày kịt khiến bề mặt trong căn nhà không còn chút độ sáng, chứ đừng nói đến sáng bóng. Đồ đạc vứt lung tung, lộn xộn. Tấm rèm treo xộc xệch. Báo đọc xong thì quăng tung tóe khắp phòng, thế nên khi anh yêu cầu Christopher cho mở

phoi bào và hồ dán lên một tờ báo, thằng bé chỉ cần đơn giản chuyển từ bàn xuống biển giấy trải khắp nền nhà và tiếp tục công việc của mình.

Daniel cũng phải công nhận rằng căn phòng không khác bãi chiến trường là mấy. Ngay cả Hetty cũng góp phần phá hỏng những nỗ lực giữ căn nhà gọn gàng bởi nó luôn đá tung thức ăn thừa và sỏi lót lồng xuống nền nhà.

Đây không phải lần đầu tiên Daniel cảm thấy có chút thất vọng kể từ khi anh tự mình đảm nhiệm việc sắp xếp đồ đạc trong nhà.

“Cần phải dọn dẹp chỗ này một chút,” anh thừa nhận. “Bố sẽ làm việc đó.”

Mới nghĩ đến việc phải vất vả hàng giờ dọn dẹp nhà cửa là anh đã thấy kinh hoàng. Để thêm quyết tâm, anh quay sang Lydia.

“Bố không có ý tọc mạch chuyện của mẹ con đâu,” anh rào trước đón sau, “nhưng bố muốn hỏi vì điều đó cũng liên quan tới bố thôi, kiểu như một công nhân tay nghề kém hỏi người có tay nghề ấy mà - bố sẽ tiết kiệm được bao nhiêu tiền nếu tự dọn dẹp nhà?”

“Năm bảng một giờ,” Lydia lập tức trả lời.

“Cái gì?” Daniel thực sự bị sốc. “Năm bảng một giờ ư? Để dọn dẹp ngôi nhà đã sạch bóng sao? Để lau chùi những vết bẩn mờ mờ bồng đầu xuất hiện trên chiếc gương sáng bóng ư? Con có chắc không đấy?”

“Công việc đó còn bao gồm cả trông trẻ nữa,” Lydia nhắc nhở bố.

“Trông trẻ ư?”

Daniel tỏ vẻ bối rối.

“Bố biết mà. Trông chúng con trong khoảng thời gian từ lúc chúng con tan học tới khi mẹ về nhà lúc sáu rưỡi.”

“Ý con là gọi điện cho cảnh sát nếu đến bốn rưỡi mà một trong ba đứa bọn con chưa về nhà hả? Nhắc nhở em trai con phải treo áo lên mắc thay vì vứt ở sàn trong phòng khách? Nhắc Natty khi đến chương trình *Blue Peter*? Giúp học viết chính tả? Khen ngợi nếu môn toán được điểm cao? Mấy việc đại loại như thế sao?”

“Con nghĩ là thế.”

“Năm bảng một giờ!” Daniel rền rĩ. “*Năm bảng một giờ!*” Còn cao hơn số tiền bố kiếm được khi đứng trơ trơ như cái cào trước mặt bao nhiêu người, phơi mình cho người ta soi mói!

“Còn phải nấu ăn một chút nữa,” Lydia cố gắng an ủi bố.

“Nấu ăn một chút ư? Nấu ăn một chút? Nghĩa là dùng lưỡi dao quệt ít bơ lạc lên bánh mì! Thỉnh thoảng luộc trứng! Bật lò nướng! Có người nào lại không muốn kiếm năm bảng một giờ để làm những công việc như thế chứ? Bố không thể tin điều đó! Mẹ con nghĩ gì mà lại ném tiền bố gửi theo cách đó chứ?”

Lydia lạnh lùng đáp.

“Đó có thể không phải là tiền của bố. Có thể là của mẹ chứ ạ. Năm nay, công ty của mẹ kiếm được khá hơn. Và mẹ nghĩ là trả cho người khác mấy đồng lương ít ỏi thì không phải cho lắm - nhất là khi đó là một phụ nữ. Mẹ cho rằng người ta sẽ làm việc tốt hơn nếu không phải lặn tẩn liệu chỗ khác có trả thấp hơn không. Mẹ nói rằng đó là cách nghĩ phóng khoáng của

người quản lý, và chính cách nghĩ đó đã giúp mẹ đạt được thành công như ngày hôm nay.”

“Chức Quản lý Độc tôn ở Đế chế!”

“Là công ty chứ ạ.”

“Tóm lại là có tiền thuê người dọn dẹp.”

“Thật ra là người giúp việc,” Christopher chỉnh lại, và cậu bắt cần nói thêm: “Mẹ nói rằng năm nay mẹ sẽ phải đi công tác nhiều hơn, và mẹ cần phải giao chúng con cho một ai đó đáng tin cậy.”

“Tại sao mẹ các con lại không để các con ở cùng bố? Bố là một người đáng tin cậy. Bố còn là bố của các con nữa cơ mà.”

Christopher thay đổi ngay nét mặt. Thằng bé trở nên buồn bã và mệt mỏi. Nó trả lời có phần cáu kỉnh:

“Vì mẹ không thể.”

“Không thể ư?”

“Vâng, không thể.”

Daniel nhìn thằng bé với ánh mắt sắc nhọn.

“Con đã hỏi mẹ đúng không? Con đã đề nghị được ở với bố phải không?”

Christopher đỏ bừng mặt. Thằng bé đang nổi giận. “*Dĩ nhiên* là chúng con đã đề nghị như thế,” nó đáp lại.

“Thế mẹ con nói sao?”

“Mẹ không nói gì nhiều,” thằng bé trả lời dứt khoát rồi quay đi.

Daniel nắm lấy vai thằng bé và xoay người nó lại.

“Mẹ - con - đã - nói - gì?”

Hai đứa trẻ kia nhìn chăm chú.

“Mẹ nói là điều đó có thể làm hỏng lịch sinh hoạt hằng ngày của mẹ.”

“Làm hỏng lịch sinh hoạt hằng ngày ư? *Làm hỏng lịch sinh hoạt hằng ngày ư?*”

Mặt Daniel không hề biểu lộ chút cảm xúc.

Daniel nắm chặt tay và đấm mạnh vào lòng bàn tay bên kia.

“Nhưng các con có muốn đến đây không?” anh lay mạnh người con trai.

Christopher cúi kính xoay phắt sang Lydia cầu viện. Con bé trả lời thay cho em trai.

“*Tất nhiên* là em ấy muốn đến đây chứ ạ. Cả con cũng thế. Và Natty cũng vậy. Sao chúng con lại muốn chiều nào cũng ở nhà cùng với một người mà chúng con không hề biết, một người lúc nào cũng chỉ biết câu: ‘Cháu thân yêu, cái này cô không biết đâu. Đợi mẹ cháu về rồi hỏi xem thế nào nhé!’ Chúng con không muốn thế. Chúng con thích đến đây ở với bố hơn. Thích hơn nhiều. Nhưng chúng con có thích cũng chẳng được. Mẹ sẽ

không đời nào để chúng con đến đây, còn con sẽ không vì thế mà khóc lóc đâu!”

Nói vậy nhưng mắt con bé nhìn như muốn bật khóc.

Daniel nói:

“Bố có thể hỏi mẹ các con.”

Lũ trẻ đều im lặng.

“Yêu cầu đó hoàn toàn chính đáng.”

Bọn trẻ vẫn không hề đáp lại. Nhưng mặt chúng đều thể hiện rất rõ câu trả lời: đã bao giờ *làm thế* mà thay đổi được quyết định của mẹ chưa?

Daniel suy tư.

“Bố Sẽ thử đưa mẹ con ra tòa lần nữa...”

Lydia giật thót mình.

“Ồ không, bố, *con xin bố!* Đừng ra tòa nữa mà! Lần ra tòa trước là đủ lắm rồi! Phiên tòa thật khủng khiếp! *Khủng khiếp!*”

Christopher vội vàng lên tiếng ủng hộ chị gái.

“Và như thế chỉ phí công vô ích thôi.”

“Phải,” Daniel lên tiếng. “Chỉ tổ phí công vô ích. Thế nào mẹ con cũng lại bắt đầu bịa ra hàng loạt lý do hay ho, rồi viết vào những lá thư dài vô

tận để lãng phí thời gian của chúng ta.” Mắt anh thần thờ nhìn xa xăm.
“Phải cố tìm cách khác thôi...”

Chìm trong suy tư, anh quay lưng lại lũ trẻ và rút chiếc khăn tay chấm bi tím trong túi ra. Cuốn góc khăn vào hai ngón tay, anh kéo thật căng. Rồi, thậm chí còn chưa kịp nhận ra mình đang làm gì thì anh đã quấn phần còn lại ngăn ngùn của dải khăn quanh vật gần mình nhất, một ổ bánh mì to cắt lát, rồi siết chặt lại.

Những lát bánh mì tung tóe khắp nơi.

Lũ trẻ nhìn không chớp mắt.

3. Chuyển viếng thăm của mẹ phù thủy

Khi mọi người còn đang cặm cụi nhặt vụn bánh mì rơi trên sàn nhà thì có tiếng còi xe vang lên ngoài phố”. Daniel lén nhìn đồng hồ treo tường. Lúc đó là gần bảy giờ kém hai mươi phút. Bực mình, anh vờ như không nghe thấy tiếng còi giục giã sắc lạnh bên ngoài.

Christopher đứng phắt dậy và phúi vụn *bánh* mì ở tay. Lydia ngại ngần nhìn đồng vụn bánh mì còn vương vãi trên sàn nhà. Natalie lạnh lót: “Chắc là mẹ đấy.”

“*Chắc chắn* không phải!” Daniel giả vờ hoài nghi một chút. “Không thể là mẹ các con được, vẫn còn quá sớm. Sớm hai mươi phút là ít.” Anh vứt chỗ bánh mì còn lại trên bàn vào thùng rác. “Chắc hẳn là người khác đấy.”

Christopher ra gần cửa sổ, đủ để nhìn xuống phố mà không bị phát hiện.

“Người nào khác mà cũng đi Volvo ư?” thằng bé cất giọng hỏi.

“Tại sao không?”

Christopher bất lực nhìn sang Lydia lúc này đang ngược mắt lên trời và thở dài.

“Một chiếc màu đỏ ư?” Christopher cự nự.

“Có thể lắm chứ. Chuyện như thế không phải là không có,” Daniel ngoan cố. Anh lơ mơ ném cả hốt rác và chổi vào tủ bát. “Ở đây đâu phải chỉ có mỗi một chiếc Volvo.”

“Vẫn còn chiếc Volvo nào khác chất đầy thùng của Công ty Thiết bị Ánh sáng phía sau ấy ạ? vẫn còn chiếc Volvo đỏ nào khác có một quý bà tóc đỏ đang cẩu giện ngồi sau vô lăng ư?”

Tiếng còi xe lại vang lên gay gắt và giục giã.

“Bố...?” Natalie năn nỉ với đôi mắt ngấn nước. Tiếng còi xe tiếp tục réo lên om sòm. Âm thanh thiếu kiên nhẫn ấy làm lũ trẻ cuống hết cả lên, chúng bắt đầu nháo nhác đi thu nhặt đồ đạc của mình.

“Dừng lại!” Daniel hét lên. “Dừng có nháo nhác như chạy loạn thế! Sao mấy đứa phải *hoảng sợ* thế!”

Bọn trẻ dừng lại, nhưng vẫn còn do dự và lo lắng. Daniel dang rộng cánh tay và thuyết phục:

“Mẹ các con thậm chí còn không biết chắc các con có đang ở đây không vì hai mươi phút nữa mới đến giờ đón cơ mà. Có thể chúng ta đang đi mua sắm hoặc đang trong công viên. Cô ta không thể biết được.”

“Mẹ biết đấy ạ,” Christopher nói. Thằng bé nhặt áo khoác lên và bắt đầu mặc vào.

“Cởi áo ra!” Daniel hét lên.

Christopher nhìn bố trân trân.

“*Cởi áo ra mau!*”

Christopher kéo ống tay áo nhàu nhĩ ra khỏi tay rồi ném áo xuống nền nhà.

“Bố sẽ làm chúng con gặp rắc rối đấy!” thằng bé kêu lên.

“Chắc chắn như vậy,” Lydia đồng ý với em trai.

“Bố cho chúng con về đi bố,” Natalie nài nỉ.

“Nghe bố này,” Daniel nói. Anh hít thật sâu và cố gắng trấn tĩnh. “Nghe bố nói đây, cả ba đứa. Không thể để chuyện này tiếp diễn nữa. Mẹ đưa các con đến đây muộn bốn mươi phút mà các con không dám nói nửa lời. Giờ cô ta lại đến đón các con sớm hai mươi phút. Cô ta chỉ cần ần một hồi còi là y như rằng các con không nghĩ được gì khác ngoài việc ngoan ngoãn chạy vội ra ngoài đó.”

Anh chỉ ra.

“Nhìn Natty đáng thương kìa! Con bé sợ chết khiếp rồi. Mẹ chúng chỉ phải đợi trong xe có hai phút thôi mà Natalie đã rơm rớm nước mắt rồi.”

Anh nói với chính mình.

“Nhìn bố đi! Bố đã phải đợi cả tuần và sau đó còn phải đợi thêm bốn mươi phút nữa. Thế mà có đứa nào khóc đâu!”

“Hai chuyện này không giống nhau,” Christopher cãi lại.

“Tại sao không? Tại sao *không*?”

“Bố biết là tại sao mà.”

“Đúng, bố biết!” Bố chúng đang nhanh chóng mất tự chủ. “Không giống nhau chỉ vì tính ích kỷ, thiếu suy nghĩ và vô tâm của mẹ phù thủy ngoài

kia. Không giống vì như thế đấy, phải không nào?”

Anh chém mạnh tay xuống mặt bàn.

“Từ giờ không thể để chuyện này tiếp diễn nữa. Các con có hiểu không? *Không thể tiếp tục như thế nữa.* Các con cũng biết các con không chỉ là con của cô ta. Các con còn là con của bố nữa. Cô ta không có quyền cư xử với chúng ta như vậy. Bố là một người bố xứng đáng.” Anh đứng ngay người lên. “Không, bố còn hơn cả thế â”y chứ. Bố là một người bố rất tốt. Bố nhắc cô ta uống vitamin khi cô ta đang mang bầu. Hầu cô ta ăn những món vừa ngon vừa bổ, giúp cho cô ta bỏ thuốc lá. Bố đã đảm nhận tất cả những việc mua sắm nặng nhọc, làm cho cô ta vui, và còn mang trà đến tận phòng cô ta. Hễ cô ta mất bình tĩnh nói huyên thuyên là cô ta không muốn có con, bố lại hứa mang các con đến một cô nhi viện gần nhất ngay khi các con mới sinh ra, bỏ các con vào một chiếc hộp và đặt trên bậc cửa. Còn đòi hỏi gì hơn nữa ở một người chồng chứ? Rồi khi cô ta sinh con, bố lại làm hết sức. Bố dỗ dành, bông bế, tắm giặt, thay tã, băm thức ăn, cài bánh dành cho trẻ đang mọc răng lên áo len của các con, đẩy xe cho các con...”

Cơn giận của anh bùng phát. Lydia và Christopher rầu rĩ đứng lặng thinh còn Natalie trông thật bối rối, mắt con bé đã ngân ngân nước chực òa lên khóc.

“Xin thưa là bố cũng đã phải ngồi trên mặt ra ở mấy phòng khám nhi chán ngắt và tham gia những nhóm chơi kinh khủng ở sảnh nhà thờ không khác gì cô ta. Chính tay bố từng phủ kem lên bánh sinh nhật của các con và dán giấy dán tường trong phòng ngủ cho các con.” Anh đập tay vào ngực. “Bố thậm chí còn làm cô tiên răng nữa! Thế đấy. Bố chăm lo cho gia đình có kém gì mẹ các con đâu. Các con cũng là con của bố như của cô ta vậy!”

Lydia và Christopher hăm hăm mặt. Chúng thực sự bất bình trước bài thuyết giảng và đau lòng khi nghe bố nói tới quyền sở hữu. Natalie đứng

cúi đầu, mắt dán chặt vào ngón tay. Giờ cô bé mới biết chuyện đó, chuyện về cô tiên răng...

Cảm nhận được lũ trẻ đang càng lúc càng phần nộ vì lời nói của mình, Daniel cố gắng hết sức để hạ giọng xuống mức có thể chịu đựng được.

“Bây giờ chúng ta có thể làm gì đây?” anh hỏi. “Chúng ta phải làm gì? Bố định ra tòa để cô ta thôi ngay cái trò cắt xén thời gian bố được bên các con như đã thỏa thuận. Nhưng các con đều phản đối. Các con phản đối ngay lập tức. Được thôi. Đó là quyết định của các con, bố không thể trách gì các con cả.”

Anh dang rộng cánh tay, biện hộ cho mình.

“Thế còn bố thì sao? Bố được cái gì nào? Không gì cả, đây. Và bố không thể chịu đựng điều này thêm nữa.”

Anh lần lượt nhìn từng đứa trẻ, lướt qua khuôn mặt ngây ra của Lydia rồi về cau có tự vệ của Christopher, và cuối cùng là khuôn mặt lo âu đầy nước mắt của đứa con út.

“VẬY,” anh kết thúc. “Nếu các con không đồng ý cho bố nhờ tòa can thiệp để chống lại mẹ các con thì chỉ còn một cách duy nhất. Các con sẽ phải học cách tự đương đầu với mẹ.”

Lũ trẻ kinh hãi nhìn anh trân trối.

“Không thì biết làm thế nào chứ?” anh mềm giọng. “Nói cho bố biết đi. Bố muốn biết. Nếu các con không học cách đương đầu với cô ta thì còn biết làm gì?”

Christopher trả lời ngay:

“Bố có thể tự mình dương dầu với mẹ!”

Bây giờ đến lượt Daniel mất bình tĩnh.

“Ai? *Bố* ư?”

“Đúng vậy. Là bố. Bố đã bảo chúng con phải làm thế. Vậy bố hãy làm trước đi ạ.”

“Được thôi,” Daniel kêu lên. “Được, bố sẽ làm!” vẫn đang bị kích động vì bài diễn thuyết của mình, anh cảm thấy mình như vừa được ăn gan hùm. Đặt tay lên vai con trai, anh khẳng định đầy tự tin: “Bố cá với con, đồ nhát gan ạ! Bố cá với con! Hãy chờ đây!”

Ngay lúc đó, ngoài sảnh vang lên tiếng guốc nện điên cuồng. Tiếp theo là tiếng rầm đing tai khi cánh cửa chính bật mở và đập vào tường. Tiếng vữa trên trần nhà rơi xuống tường đẩy sự kinh hoàng lên đến tột độ.

“Mẹ!”

“Mẹ đã đến!”

“Mẹ đã chán ngấy việc phải ngồi chờ trong xe rồi!”

“Ôi, lạy Chúa!” Daniel thì thầm, lòng can đảm lập tức co rúm lại thành nỗi sợ hãi.

Khi tiếng guốc gõ gần hơn ở ngoài sảnh, Christopher chớp ngay lấy cơ hội để trả thù bố thật ngọt ngào vì đã bắt chúng nghe bài phát biểu này lừa vừa rồi.

“Bây giờ, bố,” cậu bé nắm tay bố thì thầm, mặt tràn đầy mong mỏi hân hoan và ngây thơ. “Hãy *đương đầu* với mẹ. Đừng để chúng con phải thất vọng.”

Miranda Hilliard, giám đốc điều hành Công ty Thiết bị Ánh sáng Hilliard, đã xuất hiện ở cửa. Cô thanh lịch từ đầu tới chân trong trang phục hai màu đen bóng và trắng tinh. Mái tóc dày và thơm mát được búi cao bằng chiếc kẹp nhỏ lấp lánh. Đôi guốc bẫy phân làm cô cao hơn cả Daniel.

“Chào, Dan.”

“Chào, Miranda.”

“Cửa nhà anh hình như hơi bị kẹt.”

“Tôi đã khóa cửa mà.”

“Ồ, thật vậy sao?” Cô ngoái lại nhìn dọc hành lang, dừng lại ở lỗ thủng vừa mới hằn sâu trên giấy dán tường do nắm cửa đập vào và những mảng vữa rơi rắc đầy nền nhà.

“Mà thôi, kệ nó đi,” cô lơ đãng nói.

“Ừ, kệ nó đi.” Daniel đồng tình một cách thoải mái nhất có thể. Nhưng cô không còn bận tâm tới chuyện đang nói nữa. Cô đang nhìn khắp phòng, xem xét các mối nguy hiểm: mớ dây điện cũ sồn chạy dọc sàn nhà, cây kéo làm vườn mở rộng ngoác nằm chỏng chơ trên ghế đẩu đúng tầm khuỷu chân; rồi lại để ý đến tất cả những thứ lộn xộn dù là nhỏ nhất: cái thì lù lù một đồng trên sàn, cái không vỡ thì cũng mẻ, cái thì đáng ra phải được quét đi từ tám đời rồi.

“Một bên bếp của anh bị hỏng phải không?” cô hỏi, liếc nhìn về phía bếp ga.

Không kịp kìm nén, Daniel kêu lên ngạc nhiên:

“Sao cô biết?”

Cô nhún vai.

“Làm gì tôi chả biết,” cô đáp. “Nó không bị dính nhiều dầu mỡ như ba cái còn lại.”

Cô bước tiếp vào phòng, váy bay phát phơ. Bên ngoài áo sơ mi xếp li, cô mặc gi lê màu nhưng khiến Daniel bồi hồi nhớ lại những kỷ niệm cũ. Anh luôn luôn thích thú khi nhìn thấy những bộ đồ của vợ cũ mà anh vẫn còn nhận ra. Vợ cũ của anh có một khả năng mà gần đây anh mới nhận ra đó là giữ cho quần áo bền mãi, và anh đã sai lầm khi trót nói với cô điều này trong một giây bất cẩn. “Cái đó gọi là giữ gìn cẩn thận,” cô đập lại. Từ đó Daniel không bao giờ dám bình luận những đồ cô mặc nữa. Nhưng anh vẫn chú ý.

“Đây là cái gì?”

Cô chỉ vào bên trong lồng chim.

“Cái đó à? Đó là Hetty, con chim cút của Christopher.”

“Thật ư? Tôi nhớ là trông nó khác cơ mà.”

“Giờ nó ở trong cái lồng khác,” Daniel giải thích.

Miranda lờ đi lời giải thích. Cô nhìn con chim mà như không tin vào mắt mình.

“Nó có thể tạo ra cái đồng bừa bộn này à? Sao tôi không nhớ là có chuyện này nhỉ?”

“Cũng không đến nỗi bừa bộn,” Daniel bênh Hetty. Kinh nghiệm của anh cho thấy là đừng có chờ đợi Christopher lên tiếng. Cả ba đứa trẻ đều có thói quen im thin thít khi bố và mẹ cùng ở một chỗ. Dường như chúng luôn cảm thấy chúng chẳng là gì bên một thứ nhanh hơn, lớn hơn và nguy hiểm hơn.

“Thì anh xem, chỗ cạnh cái lồng bẩn khiếp lên được.”

“Vì mấy ngày nay tôi không dọn dẹp phía đó,” Daniel thú nhận.

“Nhìn vụn bánh dưới bàn cũng đủ biết cả tuần nay anh chưa dọn dẹp chứ mấy ngày cái gì mà mấy ngày.”

Daniel cố gắng hết sức để nặn cho ra nụ cười nhưng lại thành cái nhăn mặt méo mó.

Miranda chọc ngón tay vào con chim đang ngủ.

“Nó có gây ồn không?”

Daniel nhướng mày lên.

“Cô có ý gì mà lại hỏi là nó có làm ồn không? Cô phải nhớ được nó tạo ra âm thanh gì chứ. Cô đã sống với nó hàng tháng trời cơ mà. Nó kêu chíp chíp.”

“Chíp chíp ư?”

Cô lại chọc con Hetty lần nữa, lần này mạnh hơn một chút. Hetty nhảy lên nhảy xuống bên trong chiếc lồng một cách ngoan ngoãn và kêu lên chíp chíp như để chứng minh cho điều Daniel nói.

“Âm thanh đó sao?”

“Đúng,” Daniel trả lời. “Đó là tiếng chim cú, chíp chíp.”

Miranda phúi nhẹ đám bụi bay lên từ lớp sỏi rải chuồng bám trên váy và quay lại.

“Vậy thì tốt,” cô nói. “Chúng ta sẽ lấy nó.”

“Lấy-cái gì?”

“Con chim đó.”

“Nghe này,” Daniel vội nói. Anh có thể cảm nhận được cái nhìn kết tội của con trai ở sau lưng mình. “Đây không phải là cửa hàng bán thú cảnh, Miranda. Đây là nhà tôi.” Anh giơ mặt mình vào sát mặt vợ cũ hơn một chút, nói vừa to vừa chậm như thể cô bị nặng tai và thiếu năng trí tuệ. “*Nhà - tôi. Cô - có - hiểu - không? Có người sống ở đây. Tôi là một. Còn có Christopher thỉnh thoảng cũng đến đây. Đây là con chim của nó. Cô - không - mua - được - đâu.*” Má Miranda Hilliard hơi ửng hồng. “Đừng có ngốc nghếch thế, Daniel,” cô nói với anh. “Tôi không muốn mua. Tôi muốn lấy nó. Tôi nghĩ sẽ tốt hơn cho Christopher nếu có gì đó cho vào chiếc lồng trống ở nhà, để bù đắp một chút cho hai con chuột đã chết của thằng bé.”

“*Thế cô bảo chúng tôi để gì vào cái lồng trống ở đây?*” Daniel nói mà răng nghiến chặt. “*Để bù đắp một chút cho con chim cú bị bắt đem đi.*”

Miranda nhún vai. Chiếc gi lê nâng lên.

“Ôi lạy Chúa, Dan! Đừng có quá đáng thế chứ. Thằng bé đáng thương vừa mới mất hai con chuột nhỏ! Anh không thể thôi không nghĩ đến bản thân mình một lần và cố gắng bớt ích kỷ, thiếu suy nghĩ và vô tâm đi dù chỉ một chút thôi à?”

“Ích kỷ, thiếu suy nghĩ và vô tâm? Tôi ư?”

Daniel sôi máu.

“Và đừng có chuyện bé xé ra to thế. Tôi không có thời gian nghe đâu.”

Cô quay sang lũ trẻ.

“Giờ thì thu dọn đồ của các con đi. Chúng ta đang vội.” Cô lấy một chiếc phong bì trong túi xách ra. “Lúc về mẹ phải ghé qua tòa soạn gửi cái này.”

“Đó là quảng cáo tìm người dọn dẹp phải không ạ?” Lydia hỏi mẹ. Đó là lần đầu tiên một trong ba đứa trẻ lên tiếng kể từ lúc mẹ chúng có mặt ở đây. Đó là lời nhắc khéo Daniel và anh biết điều đó. Giờ là lúc anh phải đương đầu với cô.

Không thể nghĩ ra điều gì khác để nói, anh hỏi Miranda:

“Tôi có thể đọc được chứ?”

Miranda có vẻ ngạc nhiên.

“Nếu anh muốn.”

Cô đưa Daniel mẫu quảng cáo. Cô viết bừa vào một coupon cắt ở báo ra. Trong những ô hình chữ nhật phía trên số thẻ tín dụng, Miranda viết chữ in hoa:

CẦN	NỮ	DỌN DẸP	KHÔNG	HÚT
			THUỐC	
ĐÁNG	TIN	HẰNG	TRÔNG	SAU
CẬY.	NGÀY	TRẺ		
GIỜ HỌC.	THỎA	NẾU	LÀM	
	THUẬN			
GIỜ	KHÁC.	GỌI	43184	
ĐỂ	PHÔNG			
	VẤN.			

Anh chưa đọc xong thì Christopher đã vồ lấy, Natalie thì nằng nặc muốn biết mẫu giấy viết gì. Daniel ngó qua vai con trai để đọc nốt. Anh thấy Christopher quay lại nhìn anh với vẻ van nài làm anh nhớ đến những hình ảnh thống khổ trong cuốn *Những mẫu chuyện trong Kinh Thánh hay nhất* in màu của Natalie. Trong khi đó, nét mặt như muốn giễu cợt của Lydia làm anh thấy lúng túng.

Nét mặt của Natalie rất dễ hiểu. Nó chứa đầy hy vọng. Ít nhất thì cô con gái út cũng đang ủng hộ anh.

Anh không thể làm nó thất vọng. Anh thu hết can đảm.

“Miranda!” anh bắt đầu đầy dũng khí. “Chuyện quảng cáo này ấy mà. Cô không cần phải phí tiền thuê người dọn dẹp hay trông nhà làm gì cả, về chuyện. Sao không để lũ trẻ đến đây sau giờ học, rồi đón chúng lúc nào cô đi làm về ấy?”

Miranda gần như bỏ hết ngoài tai. Cô còn bận nhét túi thức ăn cho chim lớn tướng vào túi xách.

“Tôi không nghĩ thế, cảm ơn, Daniel,” cô nói, một lát sau mới tiếp tục bằng giọng lãnh đạm: “Dù sao anh cũng thật tốt khi đã mở lời đề nghị.”

“Tôi không đề nghị,” Daniel nhẹ nhàng giải thích. “Tôi đang *xin* cô.”

“Xin?”

Giọng nói lạnh lùng. Ánh mắt của Miranda bất ngờ trở nên lạnh như băng, cứng như những quả bóng tuyết. Nhiệt độ trong phòng tưởng chừng giảm xuống vài độ.

“Xin?” cô nhắc lại với giọng băng đá.

Anh cố gắng giải thích: “Yêu cầu”. Hoặc thậm chí: “Ra lệnh”. Anh cố gắng hết sức. Mặc dù có thể cảm nhận được ánh mắt bọn trẻ và ánh mắt cô đang nhìn anh chăm chăm, nhưng anh vẫn không sao nói được. Anh tuyệt vọng nghĩ, điều này có chút gì đó giống như một trong những cuốn sách bìa mềm rẻ tiền mà Christopher hay đọc, bạn luôn luôn phải lựa chọn đưa ra các lựa chọn để tạo nên câu chuyện của chính mình.

Một mình bạn đôi mắt với mù phù thủy hiểm ác. Những người dân làng nhỏ bé hiền lành cầu xin bạn hãy thay họ đổi mắt với mù ta. Họ đã bị đe dọa nhiều năm nay và giờ chỉ dám đứng sau bụi cây để theo dõi. Nhưng ánh mắt sắt đá của mù phù thủy đang xọc qua người bạn.

“Xin?” mù hỏi.

Bạn sẽ:

A: *Trả lời dứt khoát: “Không phải xin! Mà là yêu cầu! Và tôi sẽ không phí thời gian tranh cãi với cô đâu!”* rồi lật đến trang 94, thấy mục phù thủy gục xuống chịu thua. Hoặc:

B: *Trả lời yếu ớt: “Ồ, thực sự là tôi hy vọng...”* và chịu thua, giở sang trang 104, thấy tất cả dân làng cúi đầu nhục nhã trước trái tim hèn yếu của bạn.

“Ồ, thực ra là tôi hy vọng...”

Miranda đóng túi xách mạnh đến nỗi một ít vụn thức ăn dành cho chim bắn ra văng cả vào tường.

“Còn phải xem đã,” cô đáp, giọng nói khiến người khác thừa hiểu rằng cô sẽ chẳng bao giờ suy nghĩ lại chuyện đó.

Một lần nữa, Daniel lại thấy nỗi thất bại ê chề, sự căm phẫn bản thân và cơn tuyệt vọng từng nhấn chìm anh trong buổi sáng anh rời nhà ra đi và đã phạm sai lầm khi quay lại cổng để thấy ba khuôn mặt buồn rầu nhìn anh từ cửa sổ tầng trên. Ba khuôn mặt ấy giờ lại đang nhìn anh. Khuôn mặt thể hiện rõ nỗi thất vọng tột cùng. Một giọt nước mắt long lanh từ từ chảy xuống má Christopher, rơi lên mẫu quảng cáo, loang ra làm nhòe số điện thoại.

Christopher rất hiếm khi khóc và đây là lần thứ hai trong vài giờ qua Daniel thấy nước mắt lăn trên má thẳng bé. Daniel cảm thấy thật khủng khiếp. Anh quay mặt đi, và đập ngay vào mắt là một trong những lá thư anh viết cho các đoàn kịch mà anh biết, liệt kê những vở anh đã từng đóng rất thành công trên sân khấu và hỏi xem họ có còn trống vai nào không với niềm hy vọng tràn trề.

Một ý tưởng bất chợt nảy lên trong đầu anh - một ý tưởng thông minh và táo bạo khác thường.

“Đây,” anh vừa nói vừa chộp mẫu coupon. “Tôi sẽ sửa chỗ nhòe này cho cô.”

Quay lưng lại với tất cả mọi người, anh trái mẫu quảng cáo lên mặt bàn.

“Tôi sẽ lấy bút xóa xóa đi,” anh vừa nói vừa đưa tay với chiếc bút xóa. Anh mở nắp bút rồi chấm nhẹ lên mẫu giấy. “Đây, được rồi đây. Nó sẽ khô ngay thôi. Giờ thì tôi chỉ cần viết lại số điện thoại của cô lên đó, được chứ? Bốn-ba-một- tám-bốn,” anh vừa lẩm nhẩm thật cẩn thận và rõ ràng vừa viết rõ ràng và cẩn thận không kém: sáu-sáu-bảy-một-sáu - số điện thoại của anh.

“Rồi,” anh nói với giọng hoan hỉ. “Thế có phải hay không?”

Không để ai kịp ngăn lại, anh vội dứt mẫu giấy vào phong bì, liếm nắp, ép xuống rồi miết ngón tay để dán lại.

Natalie thở dài đầy thất vọng. Thường thì việc liếm phong bì luôn là việc của cô bé.

“Chết rồi, bố xin lỗi, Natty,” Daniel lên tiếng xin lỗi con. “Bố quên không đưa con liếm rồi.”

Anh quay sang phía vợ cũ.

“Có cần dán tem không Miranda?”

“Không, cảm ơn.” Miranda lắc đầu. Christopher có thể xuống xe bỏ vào hộp thư của tòa báo khi chúng tôi qua đó.”

“Được thôi,” Daniel vui vẻ nói, vỗ vai con trai.

Bực tức và thất vọng, Christopher bước ra khỏi tầm với của anh và ném cho anh cái nhìn đầy trách móc. “*Kẻ phản bội,*” ánh mắt thẳng bé nói lên điều đó. Rồi thẳng bé quay về phía mẹ, rõ ràng là đang cố gắng thể hiện tốt hơn.

“Mẹ!” Nó nói giọng hờn dỗi. “Sao hôm nay mẹ đón chúng con sớm thế?”

“Sớm ư?” Miranda nhìn đồng hồ treo tường. “Con nói gì thế, Christopher. Bảy giờ năm phút rồi kia kìa. Giờ thì nhặt áo khoác lên đi. Daniel, tôi nghĩ rằng anh không nên để lũ trẻ vứt quần áo trên sàn như thế. Anh cũng biết là áo khoác rất đắt mà.”

Nói rồi cô đi về phía cửa.

“Anh sẽ cho chúng tôi mượn cái lồng chứ? Để mang con chim về nhà.”

“Chả phải con chim *đang ở* nhà đấy thôi?” Christopher lăm bắm có phần hơi hờn vì cuộc nổi loạn của nó bị đàn áp ngay khi còn trong trứng nước.

Miranda lờ đi, nên Christopher đành quay lưng lại cầm cái bia mộ trên bàn.

“Hãy để cái mớ bèo gổ và keo dán bản thiêu đó ở đây được không con yêu?”

Cô nhìn quanh.

“Tôi nghĩ là đủ rồi. Thôi, tạm biệt, Daniel. Bọn trẻ sẽ gặp anh vào sáng thứ Bảy. Tôi không biết chắc là lúc nào nhưng mua sắm xong là tôi đưa chúng tới đây ngay.”

Daniel ôm từng đứa trẻ khi chúng đi qua chỗ anh. Christopher ôm lấy lệ. Lydia dùng chiếc lồng đựng Hetty để ngăn cách giữa bố và mình. Cái ôm tha thứ của Natalie cũng thật hời hợt.

Daniel lạnh lùng gật đầu chào Miranda khi cô lùa bọn trẻ ra ngoài, từng đứa một. Đến tận khi họ đi qua sảnh, rời căn hộ rồi đóng cửa lại, anh mới bắt đầu nhúc nhích. Đột nhiên anh phóng như bay ra ngoài, mở toang cửa để có thể nghe tiếng bước chân của họ vang lên ở bậc cầu thang.

Tiếng guốc lóc cóc mờ dần. Daniel kiểm tra lại khóa cửa. Ổ khóa đã bị rơi ra. Toàn bộ cái khóa sẽ phải tháo ra thay mới.

Daniel nheo mắt. Anh lén luồn tay vào trong áo rút ra một quả lựu đạn tưởng tượng. Dùng răng mở chốt tưởng tượng và, đợi đến khi bọn trẻ đã an toàn ra khỏi cánh cửa chính nặng trĩch dẫn ra phố, anh mới dùng hết sức ném quả lựu đạn về phía cầu thang đằng sau người vợ cũ.

Thấy thỏa mãn rồi anh mới dựa lưng vào cánh cửa hổng. Một nụ cười sáng khoái xuất hiện trên khuôn mặt. Suốt cả buổi chiều, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bình yên.

Anh đang lắng nghe tiếng nổ tưởng tượng.

4. Kỹ năng phỏng vấn tốt sẽ đem đến điều kỳ diệu

Miranda Hilliard không hề nghĩ chỉ có bốn người gọi tới cho cô sau khi đăng tin trên báo *Chronicle & Echo*. Chắc là cô không viết gì nhầm lẫn. Cô không được tận mắt thấy mục quảng cáo: thật khó hiểu, khi đi làm về, cô không thấy báo chiều trên hiên như mọi ngày; ra sạp báo thì họ không còn tờ nào nữa.

“Chuyện bình thường mà,” người bán báo quả quyết. “Ngay từ sớm một khách hàng quen của tôi đã nằng nặc đòi mua một tờ, lúc sau không biết đâu ra một ông người gầy gầy tôi chưa gặp bao giờ đòi mua cả xấp.”

Nhưng chắc hẳn mục quảng cáo không in sai bởi cô đã nhận được bốn cuộc điện thoại. Người đầu tiên gọi đến khi Miranda đang sắp bữa tối. Đầu bên kia cất lên giọng phụ nữ khàn khàn, nghe như thể đang bị viêm họng. Giọng nói rất khả nghi.

“Cô nói là trông trẻ. Sau giờ học...”

“Vâng,” Miranda xác nhận. “Ba đứa.”

“Ba đứa ư? Kể ra cũng hơi nhiều. Trẻ kiểu gì nhỉ?”

“Kiểu gì là sao?”

Miranda nhìn lũ trẻ, không biết trả lời sao.

“Con trai hay con gái?”

“À! Hai gái và một trai.”

Im lặng hồi lâu.

“Chị thấy có gì không ổn sao?” Miranda hỏi, cảm thấy hơi khó chịu.

Giọng nói cho thấy sự căng thẳng và khó chịu.

“Có. Không thích con gái. Xin lỗi. Tạm biệt.”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cúp điện thoại - cạch. Miranda dán mắt vào ống nghe. “Được!” cô thở hắt ra. “Được lắm, chúng tôi cũng đâu có thích bà.”

Cuộc gọi thứ hai đổ chuông khi họ đang dùng bữa tối. Lần này giọng người gọi không gặp vấn đề nào liên quan tới cổ họng. Giọng nói rất đầm thắm và ngọt ngào.

“Xin chào? Đây có phải là số điện thoại 43184 không ạ? Trên mục quảng cáo ấy?”

“Vâng, đúng ạ,” Miranda đáp.

“Chị có nói tới việc chăm sóc trẻ.”

“Vâng, một chút thôi. Trông lũ trẻ sau khi chúng tan trường.”

“Chúng là con gái à?”

“Vâng,” Miranda đáp, đưa mắt về phía Lydia và Natalie. “Hai trong ba đứa. Đứa kia là con trai.”

“Ôi, trời ơi!”

Giọng nói thể hiện nỗi thất vọng ê chề.

“Có vấn đề gì ạ?” Miranda dò hỏi.

“Ồ vâng, Chúa ơi. Tôi không thể trông con trai được. Không thể được. Tôi rất tiếc.”

Đầu dây bên kia cúp máy. Miranda nghiêng chặt răng. “Tôi thì không,” cô rít lên với chiếc điện thoại đã tắt tín hiệu. Cuộc gọi thứ ba chỉ sau đó vài phút, khi cả nhà đang ăn bánh táo.

“Xin chào?”

“Xin chào?”

Bọn trẻ thấy rõ giọng Miranda trở nên cảnh giác.

“Xin chào. Tôi gọi điện để hỏi về mức quảng cáo.” Giọng nói đầu dây bên kia nghe nhẹ và lơ lơ. “Có mấy cháu?”

“Ba cháu. Hai gái và một trai.”

“Mấy tuổi rồi?”

Miranda bắt đầu liền thoảng nói tuổi bọn trẻ. Cô còn chưa kịp vòng quanh bàn tới chỗ Natalie thì người phụ nữ đã cúp máy.

“Lớn quá,” chị ta nói. “Không trông trẻ lớn thế. Chỉ trông mấy đứa lít nhít thôi.”

Miranda đập bộp ống nghe lên giá.

“Không sao!” cô nói bằng giọng cáu kỉnh. “Tôi cũng cóc cần chị.”

Cuộc gọi cuối cùng đổ chuông ba tiếng sau đó, đúng lúc Miranda đang tự hỏi liệu đã hết hy vọng hay chưa. Điện thoại reo khi nồi sữa để pha ca cao cho lũ trẻ uống trước khi đi ngủ đang sôi. Miranda phóng nhanh tới tắt bếp cho sữa khỏi trào rồi lại cuống cuồng chạy tới nghe điện thoại, may sao nó vẫn đang đổ chuông đều đặn.

Giọng nói ở đầu dây bên kia nghe vang vang vui vẻ, có phần hơi nghèn nghẹt như thể người phụ nữ vừa đưa khăn lên chùi mũi nhưng vẫn chưa bỏ khăn xuống để nói chuyện.

“Tôi trông mấy đứa trẻ vài năm nay rồi. Giờ chúng lớn hết cả. Nên tôi cũng có thời gian và nghĩ đến việc trông nom mấy đứa nhỏ của cô vào buổi chiều.”

Miranda đáp không mấy lạc quan.

“Tôi sợ rằng tôi có hai cháu gái...”

Đầu kia đáp lại bằng giọng chắc nịch.

“Thật tuyệt vời. Con gái là những viên ngọc quý.” Nhưng Miranda vẫn tỏ vẻ nghi ngại.

“Và còn có một cháu trai...”

“Cháu trai! Không cần gặp tôi cũng biết đó là một cậu bé ngoan!”

Không thể tin vào vận may như thế, Miranda tiếp tục nói tuổi của từng đứa, nhưng cô lập tức bị ngắt lời.

“Ôi dào, tuổi nào cũng tuyệt hết.”

“Còn phải nấu nướng một chút...”

“Ồ, vâng.”

Một chút im lặng, Miranda có thể nghe rõ tiếng tim mình đang đập thình thịch. Rồi ở đầu dây bên kia người phụ nữ giảng giải một thôi một hồi với giọng đầy bản khoăn.

“Phải nói trước với cô thế này, tôi sẽ chỉ cho bọn trẻ ăn thứ gì vừa ngon mà lại bổ. Dù là ăn nhẹ hay ăn chính cũng vậy. Tôi phải cho chúng ăn thức ăn có chất chứ không phải mấy thứ vớ vẩn. Tôi là tôi chúa ghét đồ ăn đóng gói, không có lợi cho sức khỏe chút nào. Và tôi nhất định làm thế, thưa cô, dù bọn trẻ có than vãn về tôi thế nào đi nữa. Nói thật với cô chứ làm thế chỉ có tốt hơn mà thôi. Không cho chúng ăn thì thôi chứ đã ăn là phải ăn thức ăn tử tế.”

Đôi mắt Miranda mở to hết cỡ. Thực sự tồn tại người trông trẻ tuyệt vời thế này sao?

“Không hút thuốc...” cô tần ngần.

“Một thói quen dơ dáy, chỉ tổ làm mớ rèm ám mùi.”

“Đáng tin cậy...”

“Cả đời chưa bao giờ đánh mất lòng tin ở ai,” giọng nói quả quyết đầy tự hào.

Miranda chống tay vào tường để đứng cho vững.

“Có thể sắp xếp một cuộc phỏng vấn được không?”

“Vâng tất nhiên. Nhưng tôi chắc rằng cô sẽ bận rộn cả ngày ở văn phòng. Cô thấy bảy rưỡi tối mai thế nào? Có được không? Tên cô là gì? Địa chỉ nhà cô ở đâu?”

“Hilliard,” Miranda đáp một cách yếu ớt. “Số 10, đại lộ Springer.”

“Thế thì tiện đường xe buýt rồi.”

Miranda thử tự cấu mình để xem cô có đang nằm mơ hay không. Hai người trông trẻ trước đây thường đến buổi đực buổi cái chỉ vì cái xe cũ cà tàng của họ.

“Thật tuyệt,” cô lên tiếng. “Tất cả chúng tôi đều mong được gặp chị vào ngày mai.” Nói rồi cô ngập ngừng. “Chị...? Cô...?”

“Bà, thưa cô. Bà Doubtfire.”

Marinda không thể che giấu nỗi ngạc nhiên của mình.

“*Bà Doubtfire?*”

“Vâng đúng. Bà Doubtfire. Cô nói đúng rồi.”

“Bà Doubtfire,” Miranda nhắc lại. Nhưng tín hiệu điện thoại đã ngắt.

Miranda lưỡng lự đặt ống nghe lên giá vì sợ rằng phép màu sẽ tan biến cùng cuộc điện thoại.

“Bảy rưỡi tối mai,” cô nhẹ nhàng nhắc lại.

“Bà Doubtfire. Thật hoàn hảo!”

Và bà ấy có vẻ thật hoàn hảo. Natalie là người đầu tiên gặp bà. Nghe thấy tiếng gõ cửa khe khẽ khi đi ngang qua cửa để lên gác di ngủ trong bộ đồ in hình những chiếc kẹo thật xinh xắn, cô bé kiễng chân mở chốt cửa.

Một bóng người khổng lồ che hết thân hình nhỏ xíu của cô bé nơi ngưỡng cửa. Người đó mặc áo khoác hồng cam rộng thùng thình, bên dưới là chiếc váy in hình hoa văn táo bạo che kín chân, đôi ủng màu xanh sậm chỉ hở ra vài phân. Trên đầu quấn một chiếc khăn phồng tưng, kẹp không biết bao nhiêu kẹp ghim, còn cả một chiếc trâm cài màu ngọc lam lấp lánh. Cổ quấn khăn lông vũ, và kẹp dưới nách là một chiếc túi giả da cá sấu to đùng.

“Chắc cháu là bé Natalie.”

Natalie gật đầu và nhìn chăm chăm người kia.

“Ta là bà Doubtfire.”

Natalie lại gật đầu, đôi mắt mở to. Ẩn dưới chiếc khăn hoa lớn là mí mắt đánh màu hoa cà, đôi má đánh hồng thái quá và đôi môi đỏ choét.

“Cháu chuẩn bị đi ngủ đúng không cô bé?”

Natalie gật đầu lần thứ ba, vẫn không hé môi nói một lời.

Một bàn tay khổng lồ thò ra giữa những nếp áo khoác thùng thình và nắm lấy bàn tay cô bé. Người đó bước vào nhà. Natalie thụt lùi lại. Gót

chiếc ủng lớn màu xanh đậm giơ lên, đẩy cánh cửa từ từ đóng lại cho đến khi có tiếng cạch.

“Đi nào cô bé. Chúng ta lên gác nào.”

Đến khúc vòng hẹp trên cầu thang, bàn tay to lớn phải buông Natalie ra để cô bé đi trước. Vừa lên hết cầu thang, cô bé bỗng nhận ra cái vố mộc quen thuộc.

“Bé con đã đánh răng chưa?”

Natalie lắc đầu.

“Thế thì phải vào nhà tắm trước.”

Natalie ngoan ngoãn bước vào nhà tắm. Trong khi cô bé rút bàn chải đánh răng ra khỏi giá, quệt kem đánh răng và bắt đầu chải răng, tránh mấy cái đang lung lay, thì người kia ngồi trên mép bồn tắm than phiền về đám cây đặt trên cửa sổ.

“Ta không thích đám cây cắm chướng kia. Chúng bị úng nước. Mai ta phải nói với mẹ cháu mới được. Cháu phải nhớ điều này, cô bé Natalie ạ. cắm chướng *ghét* bị ướt chân lắm.”

Natalie vừa chải răng quèn quẹt vừa cố tìm xem những bông cắm chướng có biểu hiện đau đớn nào không. Trong khi đó, người kia lại chú ý vào những dây leo.

“Cây ráy thơm đó cần được chăm bón thật cẩn thận. Để nó còi cọc thế kia mà nhìn được kể cũng lạ. Ta thấy mình sẽ có rất nhiều việc cần làm trong ngôi nhà này đây.”

Natalie giải bày qua lớp bột kem đánh răng màu hồng:

“Còn cả mấy cái cây bị héo hết lá ở trong bếp nữa ạ. Mẹ cháu bức lắm. Mẹ không biết sao chúng lại như vậy.”

“Khéo chúng không thích bầu không khí ở trong đó...”

Natalie rửa rồi vẩy khô bàn chải lâu hơn mọi khi. Qua chiếc gương treo phía trên bồn rửa mặt, cô bé quan sát khuôn mặt phía sau lưng mình. Đôi mắt trang điểm lòe loẹt chợt bắt gặp ánh mắt cô bé trong gương.

“Đi ngủ được chưa cô bé?”

Natalie gật đầu.

“Ta cho cháu hai phút nhé.”

Cánh cửa đóng sập, còn mình cô bé bên trong. Natalie tụt quần rồi ngồi xuống bồn cầu, dăm chiêu suy nghĩ. Cô bé thò tay chọc chọc đất trong chậu cắm chướng. Đất sũng nước.

“Cây cắm chướng tội nghiệp,” cô bé thì thầm. “Không thích bị ướt chân.”

Thế là lúc rửa tay, cô bé cẩn thận hết sức để không bắn giọt nước nào vào những cây hoa trên cửa sổ.

Trở về phòng ngủ, cô bé thấy khăn trải giường đã được trải và mấy cuốn sách nằm sẵn trên gối. Nhưng Natalie không ngó ngang gì tới chúng, cô bé quỳ gối bên giá sách và lúi ở ngăn dưới cùng ra cuốn truyện tranh tả tơi hơn hai năm rồi cô bé không đụng tới.

“Dòng sông phẳng lặng.”

Cô bé đọc một lèo từ đầu tới cuối, không bỏ sót một trang nào, không hỏi câu nào ngô nghê, cũng không hề ngắt ngứ. Vẫn những hình vẽ ma thuật cũ và những câu từ cô bé đã nhớ như in.

Chiếc đèn cạnh giường phụt tắt và căn phòng trở nên tối thui. Một vệt sáng nhỏ xuyên vào phòng qua cánh cửa mở hé, tạo nên dải sáng trên tường.

“Chúc cháu ngủ ngon.”

Natalie vươn tay ôm cổ người kia, kéo lại gần phía mình.

“Chúc bố ngủ ngon.”

Người kia dừng một lúc để lấy lại bình tĩnh. Rồi lạnh lùng nói:

“Ngày mai cháu sẽ không nói một lời nào đúng không Natty?”

Nhưng Natalie ngáp dài ngái ngủ:

“Vâng, thưa bố.”

Người kia lơ đãng rút rút chiếc khăn đội đầu bị tuột ra.

“Và cháu không được gọi ta như thế! Ta là bà Doubtfire!”

“Vâng, thưa bố.”

“Bà Doubtfire!”

“Vâng, thưa bà Doubtfire.”

“Phải thế chứ.”

Anh lại cúi xuống để thơm cô bé. Cô bé đã ngủ say giấc.

“Ngủ ư?” Miranda ngạc nhiên. “Bà có chắc không?”

“Chắc chứ,” bà Doubtfire đáp. “Con bé ngủ say lắm rồi.”

“Thật là lạ!” Miranda nói.

Cô quan sát người phụ nữ lạ mặt đang cố gắng ngồi bắt chéo chân một cách tao nhã bên bàn ăn, và nghĩ rằng có khi cô phải kiểm tra lại. Không phải vì bà Doubtfire trông giống sát thủ hay bà điên hay kẻ gạ gẫm trẻ con hay cái gì đó tương tự. Mà là vì còn lâu Natalie mới để người hoàn toàn lạ mặt vào nhà mà không nói với mẹ câu nào hoặc đồng ý cho người mà cô bé chưa từng gặp mặt đưa đi ngủ. Song đó cũng không hẳn là điều mà Miranda *lo lắng*, cô lo là lo bà Doubtfire vẫn là người hoàn toàn xa lạ, và quá - ừm - *cao lớn*. Mà Natalie lại là đứa nhỏ tuổi nhất và quá - ừm - *nhỏ bé*.

“Xin phép bà một lát,” Miranda nói. “Tôi sẽ quay lại ngay thôi. Không để bà phải đợi lâu đâu.”

“Vâng, cô cứ tự nhiên,” bà Doubtfire trả lời một cách thoải mái. “Tôi cũng không thể ngồi yên nếu chưa đi xem con cái đã ngủ ngon chưa.”

Miranda phóng như bay lên cầu thang trong khi Daniel tranh thủ cơ hội chào con Hetty lúc này đang hài lòng cào cào chiếc lông đã được lau chùi sạch bóng và quan sát căn bếp.

Nhìn chung căn bếp vẫn không khác so với những gì anh còn nhớ. Vẫn là những viên gạch lát nền họ đã chọn và lát cùng nhau - có điều chúng đã bị xước một chút và một số góc bị gồ lên; vẫn tấm rèm cửa sổ phía trên chậu rửa bát - có điều hoa văn đã phai màu nhiều; vẫn những tủ bếp màu xám. Anh nhận thấy Miranda vẫn đựng phần lớn thực phẩm trong lọ thủy tinh cao, một thói quen từng khiến anh phát điên. Anh dồn dập nhớ lại những cơn bực dọc mỗi sáng đi mua sắm, nào là hì hụi dọn sạch những thứ bị rơi vãi, nào là cầm cúi lau chùi dấu vân tay bám riết trên đồ thủy tinh sạch bong, lại còn phải đau đầu nghĩ xem để mấy túi đường hay bột hay gạo hay đỗ còn chừng nửa lạng ở chỗ nào, bởi nhét vào lọ thủy tinh thì không vừa. Và bực mình hơn cả là việc không bao giờ có thể đoán được số lượng còn lại. Nửa túi đường nâu một cân thì khoảng nửa cân đã dành. Nhưng năm phân đường phèn đóng bánh trong lọ lại là một điều bí ẩn.

Tuy nhiên cũng có những thay đổi nhất định. Tường đã được sơn lại màu xanh dương nhạt thật sạch sẽ. Khăn lau bát đã được thay. Cánh cửa phía sau được thay khóa chắc chắn hơn. Daniel nhận thấy cây cảnh trong nhà đã ít hơn trước rất nhiều, mấy cây thì trông như sắp chết. Cô cũng bỏ lò nướng trên nóc tủ lạnh xuống để lấy chỗ đặt tấm ảnh cô chụp trước tòa nhà Quốc hội. Con ngựa của cảnh sát đứng phía sau trông như đang nhai đuôi khăn của cô nàng; nhưng Daniel cho rằng đó chỉ là kiểu tranh đánh lừa thị giác, chứ không phải chú ngựa của cảnh sát Hoàng gia chưa được huấn luyện cẩn thận.

Anh có đôi chút bực mình khi thấy Miranda mua máy rửa bát mới tinh. Anh thấy rõ thật tức vì cô ta không công bằng khi dám trách móc anh, người mới đây vẫn còn thất nghiệp, chỉ vì anh đưa tiền chậm có vài ngày, trong khi rõ ràng cô ta thừa tiền rinh về những đồ làm bếp xa xỉ nhất. Căn hộ của Daniel thậm chí không có nổi chiếc máy giặt. Người ta chả hiếm khi thấy anh ở hiệu giặt đồ tự động, ngồi tủi thân nhìn những chiếc tất quay tít phai màu đầy nước giặt, rồi lại nhìn những tờ thông báo bằng tiếng Gujarat bên Ấn Độ dán trên tường mà mù tịt như nhìn vào bức vách.

Cô trở lại khi anh vẫn đang ngập chìm trong cảm giác uất ức. Cố gắng xóa tan vẻ cáu giận trên mặt, anh hồ hởi nói với cô:

“Con bé đang ngủ say đúng không?”

“Con bé đã ngủ say như chết,” Miranda thừa nhận.

Trong khi rót cà phê vào ly, cô liếc nhìn người xin việc lạ lùng kia. Bà trông thật cao lớn, thậm chí còn cao hơn cả Miranda với khung xương không mấy gọn gàng. Khuôn mặt đã được kẻ vẽ bôi trát dày phấn mà trông vẫn thật thô. Miranda không nhìn được mái tóc bà, chỉ thấy vài lọn thò ra dưới chiếc khăn quấn lạ mắt. Tuy móng tay được sơn thật đẹp, bàn tay bà trông vẫn thô ráp và hơi chai. Bàn chân thì to bè ra. Miranda đoán đôi ủng bà đang đi phải cỡ mười một là ít.

Tướng mạo như thế có thể khiến trẻ con khiếp sợ.

Nhưng mà... nhưng mà...

Có cái gì đó ở bà làm người khác yên lòng. Bà ngồi sừng sững ở bàn như một pháo đài, nồng nặc mùi nước hoa oải hương, thật cứng rắn, vững vàng và điềm tĩnh.

“Cất giữ thực phẩm trong lọ thủy tinh cao,” bà nói oang oang nhưng dễ chịu. “Phải nói là cách tuyệt vời đấy. Kể cũng hơi mất công, nhưng tôi nghĩ có mất công một tí cũng đáng.”

“Chồng tôi thì không nghĩ thế,” Miranda nhớ lại. “Anh ấy ghét cay ghét đắng số chai lọ đó. Bảo có thần kinh mới đi mất thời gian thế.”

“Cậu ấy luôn đánh đổ ra bàn đúng không? Bày bữa ra khắp bàn? Không biết phải đổ ra từng nào đâu? Không biết phải để số còn lại ở đâu?”

Miranda mỉm cười và cảm thấy dễ chịu. Cô đã trải qua một ngày dài ở Công ty Thiết bị Ánh sáng và hết sức ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ to lớn này đang đi xuống cầu thang nhà mình. Nhưng bà Doubtfire tỏ ra là người dễ chịu và hiểu biết. Và Natalie đã ngủ ngoan ngoãn như một thiên thần mà không hề kêu ca rằng không muốn đánh răng như mọi khi do bị lung lay răng, cũng không đòi nghe mẹ kể chuyện, không nhõng nhẽo, không quấy khóc.

Giá như tối nào cũng được như thế. Nhưng Natalie chỉ là một trong ba đứa. Không biết hai đứa kia sẽ phản ứng thế nào với bà Doubtfire đây?

“Cô cậu đang ly thân đúng không? Cô và chồng cô ấy?”

“Ly hôn bà ạ.”

“Ồ, tôi xin lỗi. Hôn nhân có khi là hạnh phúc lớn đấy.”

“Ly hôn có khi còn hạnh phúc hơn,” Miranda đáp lại.

Bà Doubtfire trông có vẻ bị sốc. Để bảo vệ ý kiến của mình, Miranda nói thêm:

“Chồng tôi tính tình chán lắm.”

“Cậu ấy đánh cô à?” bà Doubtfire gợi chuyện. “Hay ngược đãi cô, bắt cô ở nhà trông nom nhà cửa, dọa nạt lũ trẻ, đại loại như thế?”

“Ồ không,” Miranda phủ nhận. “Không phải như vậy. Anh ta không phải kẻ vũ phu, hoàn toàn không phải. Bọn trẻ yêu bố chúng lắm. Và phải công

nhận là ngay cả khi anh ta không kiếm được xu nào, tuy chuyện này thì không mấy khi, anh ta cũng không hề keo kiệt.”

Một chút im lặng. Rồi bà Doubtfire lên tiếng:

“Xin lỗi nếu điều này làm cô phiền lòng, nhưng thú thực tôi thấy chồng cũ cô có vẻ giống một căn bệnh.”

Miranda bật cười.

“Hoàn toàn chính xác,” cô đồng tình. “Một căn bệnh thực sự. Giống như bệnh sỏi.”

Bà Doubtfire bắt đầu kéo cho chiếc áo khoác màu hồng cam sát vào người. “Ồ, cô ạ,” bà nói với giọng đầy vẻ tiếc nuối. “Giờ kể cũng muộn rồi, có khi tôi phải...”

Miranda vội nắm chiếc tay áo rộng thùng thình để giữ bà ngồi nguyên vị.

“Ồ, bà đừng về vội. Bà ở lại gặp hai đứa kia đã. Và nếu bà mền chúng...”

Bà Doubtfire nhìn chăm chăm bàn tay đang đặt trên tay mình như thể nó vừa từ trên trời rơi xuống. Miranda đang định rút tay lại thì bàn tay to lớn như tay gấu kia vỗ nhẹ lên tay cô.

“Cô muốn tôi cân nhắc về công việc à?”

“Vâng. Đúng vậy thưa bà. Bà có vẻ rất hợp với công việc này.” Ánh mắt họ thoáng nhìn nhau. Miranda lúng túng ngó lơ chỗ khác. May thay, đúng lúc đó từ ngoài cửa sau vọng vào tiếng cười, rồi tiếng sột soạt, tiếng xô đẩy nhau và thấp thoáng bóng người trên tấm kính mờ hơi nước. Viện cố đó, cô đứng dậy, đi về phía tủ lạnh.

“Bọn trẻ đi bơi về đây. Thế nào chúng cũng đói lắm cho mà xem.”

Khi cánh cửa bật mở, bà Doubtfire để chân vào dưới gầm bàn cho lịch sự và quay ra chào bọn trẻ.

Lydia bước vào trước. Bà Doubtfire bồn chồn đưa tay lên chính khăn quần đầu cho ngay ngắn.

“Chào cháu. Ta là bà Doubtfire. Ta tới giúp mẹ cháu trông nom nhà cửa. Hy vọng ta và các cháu sẽ trở thành bạn của nhau.”

Không rời mắt khỏi bà Doubtfire, Lydia dịch sang một bên nhường chỗ cho em trai lúc này cũng đang nhìn bà chăm chú khi bà nhắc lại lời giới thiệu ngắn gọn của mình, còn Miranda thì bối rối lục lọi tủ lạnh.

Không khí bỗng trở nên im lặng. Rồi đột nhiên Christopher quạ quọ quăng mớ đồ tắm ướt nhẹ xuống sàn.

“*Mẹ không thể làm thế! Thật không công bằng!*” Lưng Miranda trở nên cứng đờ. Trong cơn tức giận, Christopher tung chân đá cuộn khăn tắm ướt nhẹ lăn lông lốc khắp sàn bếp, dừng lại ngay sau gót giày của mẹ nó.

“Chúng ta cần người giúp việc làm gì hả mẹ? Nhà mình rất ổn, chúng con cũng thế! Và nếu chúng con cần được chăm sóc, thì tại sao bố không thể làm điều đó?”

“Bố các con ư?” mẹ nó thét lên. “Đừng bao giờ nói đến việc để bố chăm sóc các con nữa! Bố các con...”

Cô chỉ nói được đến đây. Bởi bà Doubtfire uy nghi trong chiếc khăn quần đầu đã đứng phắt dậy giơ bàn tay to đường bệ ra hiệu mọi người im

lặng. Bà quay sang Christopher nghiêm giọng hỏi, “Cháu bé, cháu vẫn thường nói chuyện với mẹ thế này à?”

Christopher đỏ bừng mặt. Lydia há hốc miệng. Miranda sững sốt suýt đánh rơi mấy quả trứng trên tay.

Bà Doubtfire tiếp tục nói với giọng không vui:

“Ta hoàn toàn không mong đợi điều này. Đây là người mẹ tội nghiệp của cháu, mẹ cháu đã phải làm việc căng thẳng, mệt mỏi cả ngày trời để có tiền cho cháu đi bơi, giờ lại bận bịu chuẩn bị bữa tối cho các cháu. Thế mà chỉ vì mẹ cháu phải tìm một người có trách nhiệm để chăm lo cho ngôi nhà thân yêu này, để cháu và chị em gái cháu được ăn uống và chăm sóc chu đáo sau giờ học, cháu lại đi nổi cáu với mẹ trước mặt một người hoàn toàn lạ mặt.”

Chiếc khăn quấn đầu của bà đung đưa theo cái lắc đầu buồn bã.

“Ồ không. Ta không hề mong đợi điều này chút nào. Cháu bao nhiêu tuổi rồi, cháu yêu quý?”

Christopher lí nhí trả lời cho có.

Bà Doubtfire nhướn đôi mày kẻ chì làm như đang sợ hãi.

“Chao ôi!” bà há hốc miệng. “Thế thì cháu phải nhận thức chín chắn hơn chứ nhỉ!”

Christopher cọ cọ hai chiếc giày vào nhau. Nó quyết không đầu hàng.

“Nhưng điều đó *không* công bằng,” nó khẳng khẳng. “Cháu không có ý hờn lảo và cháu xin lỗi nếu cháu đã xử sự như vậy. Nhưng cháu vẫn không

thể hiểu tại sao chị Lydia, Natty và cháu không thể ở cùng bố trong khoảng thời gian đó.”

“Ta tin chắc mẹ cháu có lý do riêng...”

“Đúng thế,” Miranda lấy làm cảm kích đáp. “Chắc hẳn mẹ có lý do riêng. Mẹ sẽ nói cho con nếu con muốn biết.” Cô đưa bàn tay ra để chuẩn bị đếm từng lý do trên những ngón tay được cắt thật cẩn thận. “Thứ nhất, bà có thể tin được không, *bố bọn trẻ...*”

Bà Doubtfire ho húng hắng.

“Xin thứ lỗi cho tôi. Nhưng chắc hẳn chị vẫn luôn cho lũ trẻ ra ngoài rồi mới nói xấu gì bố chúng thì nói chứ phải không?”

Miranda bật cười không mấy dễ chịu.

“Nếu tôi làm thế thì chắc sẽ chẳng có lúc nào được nhìn thấy chúng nữa mất.”

“Tôi hiểu.”

Giọng nói nghe miễn cưỡng, như có gì đó chặn lại ở họng.

Miranda chợt nghĩ rằng có thể vì tính bộc trực mà cô sẽ đánh mất cơ hội duy nhất thuê được người phụ nữ hoàn hảo, dù có hơi cổ hủ một chút này.

Cô vội vàng lên tiếng xin lỗi.

“Bà nói rất đúng, tôi rất xin lỗi. Đáng ra tôi không nên lôi bố chúng vào trong chuyện này.”

“Mẹ đâu có lôi bố vào trong chuyện này,” Christopher gắt gỏng. “Mẹ cố gắng gạt bố sang một bên thì có, lần nào cũng vậy.” Nói rồi thằng bé quay sang chị gái tìm đồng minh. “Đúng không chị Lydia?”

Nhưng Lydia không nói lời nào. Con bé đang nhìn bà Doubtfire chăm chú với vẻ mặt vừa lạ lùng vừa hoan hỉ. Mắt con bé sáng long lanh, đôi chân khê đập nhịp trên sàn nhà như thể sắp khiêu vũ.

Bà Doubtfire cau đôi mày kẻ chì nâu bóng ra chiều cảnh cáo.

“Ồồồồồ!”

Suýt nữa thì Lydia hét toáng lên. Bà Doubtfire bồn chồn đưa tay với chiếc túi xách bằng da cá sấu và túm chặt chiếc áo khoác lưng thùng quanh người, như thể một lần nữa buộc phải tính chuyện ra về. Nhưng ngay lúc đó, toàn bộ cảm xúc bị dồn nén không giải thích nổi của Lydia bộc phát khỏi tầm kiểm soát của con bé rồi đổ ập lên đứa em trai.

“Christopher, em thật là *ngốc nghếch!*”

Nói rồi con bé kéo tay áo em trai. “Vì Chúa, đừng có *rầy rà* như thế!” Con bé lôi em thật mạnh. “Đi nào! Lên gác thôi! Ngay bây giờ! Chúng ta còn một đồng bài tập về nhà nên phải lên làm thôi!” Con bé cố hết sức đẩy đứa em trai ngoan cố ra khỏi bếp.

“Cháu *rất* vui được gặp bà,” con bé ngoái lại nói với bà Doubtfire. “Chắc hẳn chúng ta sẽ *hợp* nhau cho mà xem. Cháu *hy vọng* bà sẽ nhận công việc này. Christopher cũng sẽ bình thường ngay khi em *ấy quen với việc này*, cháu hứa đấy. Cháu sẽ *nói chuyện* với em *ấy*. Cháu *tin* rằng em *ấy* sẽ bằng lòng.”

Rồi con bé huých vào cẳng chân em trai để đẩy thằng bé ra ngoài hẳn rồi nhanh chóng kéo cửa sập lại sau lưng.

Ngồi phịch xuống ghế, Miranda không giấu nổi cái thở phào nhẹ nhõm. Bà Doubtfire còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhưng không thể hiện ra. Bà kín đáo đưa tay quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, và có vẻ hơi lúng túng khi thấy tay dính vết phấn vàng vàng.

Nhưng Miranda không hề để ý. Cô còn đang ngồi thư thái tận hưởng niềm vui chiến thắng.

“Ờ, bà Doubtfire này,” cô thích thú nói. “Bà đã hoàn thành bài kiểm tra cuối cùng một cách xuất sắc.”

Bà Doubtfire đưa tay chỉnh lại chiếc khăn đầu cho ngay ngắn.

“Tôi rất vui vì điều đó. Thực sự rất vui.” Bà ngừng lại một lát. “Cô có hai đứa con không vừa chút nào nhỉ.” Rồi thận trọng nói tiếp: “Tất nhiên đây không phải là chuyện của tôi, và mong cô hãy ngăn tôi lại ngay nếu tôi có làm cô bực mình. Nhưng nếu cô không phiền thì tôi xin nói thật là con trai của cô cần phải có một bàn tay cứng rắn rèn giũa.”

Miranda mỉm cười.

“Tôi cũng hoàn toàn đồng ý với bà,” cô nói với bà Doubtfire. “Việc này xin nhờ cả ở bà đấy.”

5. Tìm một vai diễn trong đời

Vài tuần sau, bà Doubtfire đang dựa lưng vào lan can chiếu nghỉ, gãi sồn sột cẳng chân đầy lông và phì phèo điếu xì gà thì Lydia ở trong phòng đi ra, tay ôm một đồng truyện tranh nhàu nát.

“Bố không nên hút thuốc,” Lydia quở trách, bỏ đồng truyện bản thủ xuống ngay ngoài phòng Christopher. “Bố sẽ làm phổi đen sì đi đấy.”

Bà Doubtfire nheo nheo mắt và quay sang phì khói thuốc vào tấm rèm. Đoạn bà rút mẫu thuốc ra để gạt tàn.

“Nghe này, viên kẹo bi của bố,” bà nói. “Hồi bố còn trẻ, đó là những ngày tháng tươi đẹp khi bố chưa lấy mẹ các con, bố thường được uống ulyt ky trong yên bình, hút thuốc mà không bị ai quấy rầy. Nhưng quãng đời hạnh phúc đó đã qua lâu rồi, đã trở thành quá khứ rồi. Nên nếu ở cái tuổi trung tuần đầy mệt mỏi này mà bố thỉnh thoảng có phải nốc một cốc bia, hoặc phải hút một điếu thuốc thì bố sẽ rất biết ơn nếu con để cho bố được yên.”

Nói rồi bà hít thêm một hơi dài.

“Phải dọn dẹp cho nhanh thôi, cún con ạ. Nếu mẹ con về mà nhà cửa chưa được dọn sạch sẽ tinh tươm thì bà giúp việc tép riu này sẽ bị đuổi thẳng cổ đấy.”

Lydia tiếp tục dọn dẹp. Vừa cầm sọt rác đầy ú ụ ra hành lang, Christopher nhăn mặt lại khi thấy mình còn đồng đồ nữa được chị gái chất sẵn ở đó.

“Con không thể hiểu tại sao chúng con luôn phải dọn dẹp nhà cửa,”
thằng bé càu nhàu. “Bố là người được trả tiền cơ mà.”

“Thế người ta mới nói có con đẻ thì còn có đứa nó đỡ đần đây con ạ.”

Bà Doubtfire lại đưa miếng thuốc lên miệng, đoạn chỉnh chiếc khăn trên đầu cho chắc chắn.

“Mà con thừa biết bố kém tài trong việc giữ cho nhà cửa đẹp đẽ rồi còn gì. Đó chính là một trong những lý do mẹ con ly hôn với bố.”

Bà vén cao váy, để lộ một phần bắp đùi rắn chắc, đoạn ngồi trên bậu cửa sổ rộng giữa đám chậu đỗ quyên đơm hoa vào mùa xuân.

“Bây giờ phải tính đến khu vườn. Đó cũng là cả một vấn đề.”

Bà nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Đôi lông mày được tỉa và đánh bóng cẩn thận thấp thoáng nỗi lo âu khi nhìn xuống những hàng súp lơ và bắp cải của Miranda đang nhú lên màu tím tím.

“Đáng ra phải vãi vôi cho luống rau đó rồi...”

Christopher và Lydia cứ hết chạy sang phòng đứa kia lại chạy về phòng mình để trả sách và bút, đổ những cốc nước còn thừa vào bồn rửa mặt, vứt quần áo nhàu nát vào hai giỏ mây đặt ngoài tủ hong quần áo. Trong khi đó, bà Doubtfire đứng tựa cửa sổ nhìn chăm chăm khu vườn nhà bên.

“Bà Hooper đó lại để cửa nhà kho mở toang hoác rồi. Thế kia thì nước mưa sẽ bắn vào làm hỏng hết dụng cụ cho mà xem.” Giọng bà đột nhiên trở nên tức giận. “Các con có biết lúc hai đứa đi học, người đàn bà xấu xa đó đã làm gì không?”

“Không ạ,” Christopher đáp, đưa cho Lydia chiếc radiô đang kẹp ở nách. “Người đàn bà xấu xa đó đã làm gì lúc chúng con đi học hả bố?”

Bà Doubtfire giữ chặt chiếc khăn đội đầu.

“Bà ta *chỉ* giật phắt một dây kim ngân tuyệt đẹp trên tường đi. Đó là tất cả những gì bà ta đã làm! Trồng hoa mà tàn bạo với hoa như thế thử hỏi có điên không chứ?”

“Có thể bà ấy muốn lấy chỗ để trồng hoa khác,” Lydia gợi ý. “Bố bỏ đầu gối ra để con đẩy cái máy hút bụi qua được không ạ?”

Bà Doubtfire miễn cưỡng vén váy và thu đôi chân đầy lông lại.

“Rất có thể,” bà đáp. “Lấy chỗ để trồng một loại hoa hồng sặc sỡ nào đó bán trong siêu thị, không còn nghi ngờ gì nữa.” Bà thở dài đánh thượt, nhả ra đám khói màu xanh. “Sao người đàn bà đó lại có thể vác mặt đến lớp học vẽ mỗi tuần một buổi được chứ, bố chẳng bao giờ hiểu nổi. Cứ nhìn nét vẽ tầm thường của bà ta trong bức vẽ vóc dáng đẹp đẽ của bố thì đủ biết khiếu thẩm mỹ của bà ta không khác hơn cái chổi cọ nhà vệ sinh, năng lực cảm thụ của bà ta không hơn gì phiến đá lát tường. Bà ta đã vẽ bố tám lần rồi đấy! Tám lần! Bố đã đứng, nằm và ngồi ở mọi tư thế. Bà ta đã vẽ bố đang quần tẩm vải muxolin dưới ánh đèn đủ màu sắc. Bà ta đã vẽ chân dung bố bằng phấn, chì than, bút chì, rồi sơn dầu, bằng màu nước, chì màu, rồi phấn màu, nói chung là đủ cả, và tuần trước, Chúa ơi, thậm chí bằng đất sét nữa. Đó là tám lần bà ta cho bố tám bộ dạng khác nhau: đàn độn, lưng gù, chân vòng kiềng, mắt lác, vẹo cổ, tay vượn, ngực thùng, và tuần trước, khi bà ta trát mảnh đất sét cuối cùng vào bức ảnh, nó như cú đánh chí mạng vào lòng tự trọng của bố, bởi trông bố không còn được là người nữa.” Bà Doubtfire mặt hầm hầm tức giận. “Bố đã bị dùng uồng phí cho mục đích của người đàn bà đó, thực sự là uồng phí. Bà ta nào có biết gì về vẽ đẹp tự nhiên chứ.”

“Con không biết,” Christopher buột miệng. “Có vẻ bà ấy giống con...”

“Con thì biết cái gì chứ,” bà Doubtfire cay cú nhận xét. Quan sát đầu lọc điều xì gà, bà đẩy cánh cửa sổ phía sau lưng ra để gây tàn thuốc xuống khóm kim túc của bà Hooper.

“Lạy Chúa tôi!” bà hét toáng lên, suýt chút nữa lộn nhào ra ngoài cửa sổ vì choáng váng. “Bà ta đang trồng thược dược.”

“Đó là vườn nhà bà ấy cơ mà,” Lydia phân trần. “Sao bà ấy lại không được trồng thược dược hả bố?”

“Vào *tháng Ba* ư? Con có *khùng* không đấy?”

Một tay giữ khăn đầu, tay kia giấu điều xì gà đang cháy dở dưới bậu cửa, bà Doubtfire nhòai người ra.

“Này cô thân mến,” bà réo qua bãi cỏ. “Tôi phải *cảnh báo* cô điều này! Giờ mà trồng thì thược dược của cô sẽ *chết héo* vì sương giá đấy!”

Nói rồi bà thụt cái đầu quấn khăn vào trong và đóng sầm cửa lại.

“Ngu thế cơ chứ! Năm nào cũng phải nhắc. Ngày bố còn ở đây bố đã phải nhắc bà ta không biết bao nhiêu lần.” Bà thở dài đánh thượt. “Bố sẽ nói cho các con biết cái tật của bà Hooper đó: bà ta có cái tật không bao giờ thèm nghe ai khuyên cả. Bố nghĩ có khi phải xuống đó ngăn bà ta lại. Dù thế nào bố cũng phải nói chuyện với bà ta về bệnh xoắn lá mới được.”

Christopher đang hì hụi mở nắp chai Downy liền ngừng lại. Dù không nói ra, song thẳng bé không thích “bố mình ra vườn nhà Hooper trong bộ

dạng bà Doubtfire”. Nó sợ bố nó có thể bị phát hiện, và hậu quả sẽ thật khủng khiếp khi chuyện đến tai mẹ nó.

“Bố đừng có ra vườn. Bố lại ở đó cả tiếng đồng hồ cho mà xem. Chúng con sắp chết đói rồi. Bữa tối của chúng con thì sao?”

Bà Doubtfire đẩy cửa nhà tắm để vứt mẩu xì gà vào bồn cầu.

“Nghe này,” bà nói. “Bố trông các con sau giờ học. Bố kiểm tra bài cho các con. Bố giặt quần lót cho các con. Con không thể bắt bố đi chợ nấu ăn được.”

Christopher tức giận.

“Bố chưa *đi chợ* ạ?”

Bà Doubtfire đánh trống lảng bằng cách giặt bồn cầu.

“Không có *gì* ăn ạ?” Christopher vẫn chưa chịu thôi.

Bồn cầu quay tít mẩu xì gà, tháo hết nước, sau đó lại đầy một chút nước lên. Mẩu xì gà vẫn ở đó, khẽ xoay tròn.

“*Cái gì* cũng không có ạ?”

Bà Doubtfire nhún vai.

“Bố cho rằng lúc nào cũng có chim...”

“*Chim* ư?” Christopher khiếp sợ. “Bố muốn nói tới con *Hetty* sao?”

Bà Doubtfire ngó chăm chăm đầu ngón tay.

“Hetty là chim...” bà nói. “Chim rất bổ...”

Lydia xuất hiện ở ngưỡng cửa, tỏ vẻ kinh sợ không khác gì em trai.

“Bố và em đang nói về việc thịt con *Hetty* sao?”

“Sao không?” Bà Doubtfire tỉ mỉ cạy lớp sơn móng tay màu hồng. “Mấy ngày trước bố mới biết có món này ngon ra phết. Chim cú và xa lát atisô.” Đôi lông mày bóng loáng nhíu lại. “Song có thể hơi khó. Một trong những nguyên liệu để nấu món ăn này là quả bách xù. Chắc chắn đĩa nào muốn trèo qua bờ rào hái một, hai quả bách xù bé xíu của bà Hooper nhỉ?”

“Đúng ạ!” Christopher thét lên.

“Đúng ạ!” Lydia cũng hòa theo.

Bà Doubtfire dựa vào lan can.

“Natalie!” bà gọi to. “Lại đây nào cháu yêu quý. Nhanh lên. Bà Doubtfire cần cháu giúp một chút.”

“Ồ, không, bố đừng làm thế!” Christopher năn nỉ. “Chị Lydia có thể làm xa lát cá hồi cho cả nhà mà.”

“Em tự đi mà làm lấy,” Lydia quặc lại đầy tức giận.

“Ước gì bố nhớ được chính xác cách làm món này,” bà Doubtfire suy tư. “Bây giờ phải làm gì nhỉ? *Cho chân và xương vào làm nước xốt. Lọc thịt rồi chiên trong mỡ nóng già...* Các con nghĩ mình nên lọc những phần nào hả các con yêu quý? Hai chiếc chân bé xíu...?”

“Con sẽ làm xa lát cá hồi,” Christopher vội vàng lên tiếng đầu hàng.

“Còn con sẽ chuẩn bị một cái bánh pudding,” Lydia dàn xếp.

Thế là đẹp lòng bà Doubtfire. Bà lại mở toang cửa sổ và nói chõ xuống chỗ bà Hooper:

“Xin thưa với cô, tôi *không thèm nói điếu đâu*, năm nay sẽ có điều thú vị xảy ra đấy, cô thân mến...”

Christopher dọn dẹp nốt đồng ngồn ngang dưới gầm giường, còn Lydia quăng máy hút bụi vào cái tủ nơi chiếu nghỉ. HÀi lòng với đám cải bắp của bà Hooper, bà Doubtfire đóng cửa sổ lại, chỉ ban cho hàng xóm đứng một cái vẫy tay qua tấm cửa kính y như mình là bà hoàng thái hậu tốt bụng trong khi bà Hooper đang yên đang lành lại đâm ra lo lắng về bệnh sùi gốc cải bắp càng để càng nghiêm trọng.

“Bố không thể *hiểu* tại sao bà ta lại lo lắng về bệnh sùi gốc cải bắp đến thế,” bà giải bày cùng Lydia và Christopher, vừa lúc đó Natalie xuất hiện ở đầu cầu thang để xuống giúp bố. “Cải bắp sùi gốc là chuyên đơn giản nhất của bà Hooper. Nhìn đám rau người ta lại nghĩ bà ta chỉ có ba dụng cụ làm vườn là cưa xích, cuốc chim và súng phun lửa.”

“Buồn cười quá,” Natalie nói với bà. “Bố cháu cũng toàn bảo thế đấy.”

Daniel nhìn chăm chăm đứa con gái nhỏ. Anh lắc đầu bất lực. Anh biết mỗi đứa con của mình đều có cách đối phó riêng với tình huống trở trêu anh đẩy chúng vào mà không hề báo trước. Thái độ của Lydia đối với hai vai, đôi khi kết hợp làm một vai của anh đơn thuần là thích thú một cách vô tư. Christopher thì luôn có thái độ phòng vệ: thẳng nhóc luôn chuẩn bị sẵn sàng cho giây phút bị phát hiện hãi hùng ấy. Hai cách đối phó này Daniel

đều có thể hiểu được. Nhưng cách mà Natalie xử sự với hai con người của bố thật kỳ quặc, kỳ quặc đến không ngờ.

Daniel nhớ lại, những ngày đầu, cô bé rất lo lắng - thực sự, thực sự lo lắng. Khi anh tự tin đi đi lại lại trong ngôi nhà dưới bộ dạng của bà Doubtfire, Natalie đứng trơ trơ một cách khổ sở và lo lắng, nhìn bố mà lòng dạ không yên, rồi giật thót mình mỗi khi thấy cửa mở hoặc điện thoại đổ chuông. Chỉ cần nhắc đến cái tên Miranda thôi là cũng đủ làm cô bé lo sốt vó. Việc đóng giả này thực sự khiến cô bé phấp phồng đến nỗi Daniel phải tự hỏi liệu đây có phải là một lỗi lầm tai hại và sự có mặt của anh ở đây khiến Natty cảm thấy lo âu hơn là thoải mái.

Bây giờ, khi nhớ lại chuyện đó, anh thấy mọi thứ đã thay đổi.

Với Natty, anh dường như trở thành hai con người hoàn toàn tách biệt. Natty dần coi bà Doubtfire là có thực, và Daniel hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí cô bé. Điều này có vẻ giúp cô bé thoải mái hơn. Đúng lúc gần như phát điên vì lo lắng thì cô bé lại trở lại với bản tính yên lặng và điềm tĩnh vốn có của mình. Cô bé không còn cố tránh mặt anh kể cả khi đang cặm cụi tô màu hay chơi với mấy con thú nhựa bé tí xíu ở bất kỳ chỗ nào nữa, thay vào đó, cô bé quanh quẩn bên anh một cách vui vẻ, thoải mái kể chuyện trường lớp, những cuộc cãi cọ và chơi đùa ở sân trường, và cả những ông bạn trai của mẹ nữa.

“Tối nay mẹ cháu sẽ đi chơi với chú Sam,” cô bé nói, rồi tiếp tục với vẻ buồn bã: “Ước gì mẹ cháu đừng đi với chú ấy.”

“Tại sao hả cháu yêu?”

“Cháu chỉ thích mẹ đi chơi với chú Lennox thôi.”

“Tại sao thế?” Daniel gặng hỏi, đột nhiên lo lắng gã Sam này có thể hung dữ, hoặc vô tâm, thậm chí lạnh lùng với Natty yêu quý của anh.

“Vì chú Sam lúc nào cũng mang tới mấy bông hoa héo chán chết. Còn chú Lennox mang cả sô cô la, những hộp kem dâu thật to, ăn cũng được ạ.”

“Ta cũng thích kem dâu ra phết đấy, cháu yêu ạ.”

“Bố cháu cũng thế.”

Có vẻ tốt nhất là không nên nói gì. Nhưng Daniel thấy thật bồn chồn khi phải đứng bên bồn rửa bát, lơ đãng rửa một, hai cái bát dưới vòi nước, và nghe chính con gái mình kể về bánh xà phòng trong bếp của bố cô bé cầu lớp bụi bẩn cứng đơ thường cào vào lòng bàn tay cô bé mỗi khi rửa tay, và búi rửa bát quá xơ xác nên rửa bát đĩa không tài nào sạch được. Kinh nghiệm của anh cho thấy, những lúc như thế tốt hơn hết là không nên trở lại làm Daniel để bảo vệ danh dự của mình chỉ vì những chuyện con con thế này. Làm thế có khi còn khiến cô bé lo sợ. Thực tế là sau một thời gian, cô bé phân biệt hai người này rạch ròi đến nỗi mỗi khi Daniel vô tình gỡ bỏ chiếc mặt nạ của mình, dù chỉ một tích tắc - gọi cô bé từ phòng này sang phòng kia bằng giọng thật của anh, kiêu cô bé trên vai, hay chửi cái máy hút bụi theo đúng phong cách của Daniel - thì Natalie lập tức lặng thinh và cụp mắt xuống, thờ thẫn sang phòng khác và ở lì trong đó. Nhưng chỉ cần Daniel xỏ đôi giày đi núi nặng trình trịch anh đã mua để đóng giả bà Doubtfire - cùng với chiếc khăn đầu không kẹp ghim mới và vài chiếc áo cánh đẹp đẽ - thì Natalie luôn cảm thấy vui vẻ và thoải mái với sự hiện diện của anh, còn sẵn lòng giúp anh làm những công việc vặt vãnh trong nhà, háo hức tiết lộ những bí mật của mình, không ngại ôm bà Doubtfire.

Vì vậy, Daniel phải tránh thể hiện bất kỳ đặc điểm nào của Daniel khi đóng làm bà Doubtfire. Anh học uống bia trong bữa trưa bằng tách sứ dùng uống trà. Anh tập thói quen thỉnh thoảng mới ra chiếu nghỉ hút xì gà, và

quảng ngay đi khi thấy Natalie bé bỏng đang tới. Và, cứ gần tới giờ trà chiều, anh phải cẩn thận đóng cánh cửa nhà tắm để ngăn cách anh và cô con gái bé nhỏ rồi mới bắt đầu cạo râu lần thứ hai trong ngày.

Chuyện lạ thế đấy, quá lạ. Nhưng không có gì lạ mãi được. Chẳng bao lâu sau anh đã thấy quen thuộc với việc nghe Natalie kể lại chính xác những gì mình đã nói khi con bé lẻo đẻo đi theo bà Doubtfire khắp nhà vào mỗi buổi chiều.

“Cháu yêu có thể đưa cho ta cái mắc áo được không? Ta sẽ treo áo choàng của mẹ cháu vào tủ.”

Natalie đang lăn lộn trên giường sẽ ngoan ngoãn bò ra mép giường với chiếc mắc áo dưới sàn.

“Bị con gì nhá rồi này, bà ơi,” cô bé lên giọng trách móc. “Ngoài mép bị nhá hết cả. Bố cháu nói là không bao giờ, *không bao giờ* được nhá nhự.”

“Bố cháu nói đúng đây cháu yêu ạ. Ai mà biết trong nhự có những chất độc gì chứ.”

“Vâng, bố cháu cũng nói thế. Bố cháu nói nếu buộc *phải* ngậm thì có thể ngậm, nhưng cắn và nhá thì không được, hoàn toàn không được, và bố cháu *không nói đùa* đâu.”

“Ừ, bố cháu nói không sai chút nào, cháu yêu ạ. Ta mà là cháu thì ta sẽ nhớ thật kỹ tất cả những gì bố cháu nói.”

“Cháu có nhớ mà.”

“Thế thì tốt.”

“Và cháu sẽ đan tặng bố một chiếc cà vạt nhân ngày sinh nhật.”

“Thật sao cháu yêu? Chắc là sẽ đẹp lắm. Ta hy vọng là bố cháu sẽ thích.”

“Cháu định đan màu hồng bà ạ.”

“Ta chắc rằng bố cháu sẽ rất thích.”

“Cháu sẽ làm bố bất ngờ.”

“Đúng, chắc chắn rồi. Cháu yêu đưa cho ta cái áo lót được không? Chiếc áo ren vắt trên ghế ấy.”

Cầm cái áo Natalie đưa cho, bà Doubtfire xem xét thật kỹ rồi mới vút vào đồng quần áo bẩn.

Natalie cười khúc khích.

“Áo lót mặc hai lần

Sẽ không còn đẹp nữa,” cô bé cất tiếng hát vui vẻ.

“Đối với những người có đủ tiền mua máy giặt thì đúng là thế thật,” bà Doubtfire nói đôi chút bí ẩn.

“Bố cháu không có máy giặt bà ạ,” Natalie buồn bã, rồi nhắc nhở: “Khi đeo chiếc cà vạt hồng cháu tặng thì bố cháu phải giữ thật sạch chứ.” Cô bé thở dài. “*Nếu bố chịu đeo...*”

Bà Doubtfire khẳng định chắc như đinh đóng cột: “Nếu cháu đan tặng bố chiếc cà vạt màu hồng nhân dịp sinh nhật, thì bố cháu sẽ đeo chứ, ta chắc chắn như vậy đấy.”

“Chị Lydia cũng nói thế. Chị ấy bảo là bố cháu có cả ngăn toàn cà vạt xấu hoặc, vậy mà bố vẫn đeo, thế nên bố sẽ đeo cái cháu tặng.”

“Lydia đã nói thế hả cháu yêu?”

“Vâng. Chị ấy đã nói thế.”

Natalie ngồi khoanh chân trên giường và trầm tư.

“Cháu đã cố gọi điện cho bố.”

“Thật sao cháu yêu? Để làm gì thế?”

“Để hỏi xem bố có thích màu hồng không.”

“Cháu gọi khi nào?”

“Mới vừa nãy ạ. Lúc đó bà đang trong nhà tắm. Nhưng bố cháu không có ở nhà.” Cô bé lơ đãng túm mép chiếc ga trải giường. “Dạo này bố cháu hay vắng nhà lắm. Trước lần nào cháu gọi điện bố cũng có ở nhà.”

“Natalie...”

“Dạ?”

“Không có gì. Cháu đừng để ý.”

Nhưng đó là cả một vấn đề, và anh có thể nói rằng con bé rất quan tâm đến điều đó. Và anh cũng vậy - anh lo lắng nhiều đến nỗi tối đó, khi Miranda đi làm về rất muộn và quãng hộp đui đèn không đạt tiêu chuẩn to

uỳnh lên bàn ăn với tâm trạng khó chịu, anh vẫn còn rất lo lắng, lo lắng đến nỗi phải bịa ra ngay một cuộc điện thoại.

“Cô ạ, tôi phải nói với cô điều này trước khi về - hôm nay bố lũ trẻ đã gọi điện...”

Anh để ý thấy cả Lydia và Christopher chỉ vênh tai nghe với vẻ thích thú; nhưng Natalie trông thực sự vui mừng.

Miranda cau mặt mệt mỏi.

“Ôi, Chúa ơi. Làm như người ta bấu lăm ấy!”

“Cô bảo sao?”

“Thôi, bà đừng bận tâm. Anh ta gọi lúc nào thế? Đừng nói với tôi là vào giờ ăn trưa nhé.”

“Giờ ăn trưa ư? Tại sao lại là giờ ăn trưa?”

“Anh ta có một thói quen khiến tôi rất bực mình là cứ nhắm đúng giờ ăn mà gọi điện.”

“Ồ, thật sao?”

Bực mình, Daniel ghi nhớ trong đầu là hôm sau sẽ gọi điện cho cô ta vào giờ ăn sáng.

“Vâng, đúng thế.” Cô với lấy cốc trà. “Thế lần này anh ta cần gì?”

“Lần này ư?” Bà Doubtfire thoáng đưa ánh mắt khiển trách nhìn cô. “Cô không nên trách cứ cậu ấy quấy rầy cô, thưa cô. Bọn trẻ cũng là con cậu ấy,

và kể từ ngày tôi tới giúp việc cho cô, cậu ấy cũng mới chỉ gọi điện có vài lần.”

“Vâng,” Natalie xen vào với giọng buồn bã. “Giờ bố hầu như chẳng gọi điện nữa rồi.”

Miranda đã có một ngày làm việc quá vất vả. Cô không có tâm trạng nào để thông cảm được nữa.

“Bố con cần gì phải gọi điện. Các con gặp anh ta luôn, nên anh ta phải thuộc lòng thời gian biểu rồi chứ gì nữa.”

“Thật à!” Lúc này bà Doubtfire cảm thấy hoàn toàn không tán thành. “Tôi nghĩ rằng cậu ấy thật tốt khi đã gọi điện. Không phải tất cả mọi thứ trong cuộc sống này đều có thể lên kế hoạch. Bọn trẻ có thể gọi cho cậu ấy bất cứ khi nào chúng muốn. Tại sao cậu ấy lại không thể gọi cho chúng? Nếu cha con họ cần liên lạc với nhau thì người làm mẹ như cô không nên ngăn cản.”

Miranda nhún vai phớt lờ những lời thuyết giáo.

“Anh ta *muốn* gì?”

Cuộc đối thoại gần như tranh luận này đã khiến bà Doubtfire bộc phát trả lời khác với những gì đã chuẩn bị.

“Cậu ấy muốn đưa bọn trẻ đi xem kịch vào chiều thứ Bảy.”

Natalie ré lên sung sướng. Miranda mặt hầm hầm.

“Thứ Bảy tuần này?” Nhưng tuần này là đến lượt *tôi!*”

“Nhưng thứ Bảy cô sẽ vắng nhà đến tận sáu giờ, thưa cô. Cô đã nói với tôi khi cô yêu cầu tôi đến đây vào ngày thứ Bảy còn gì. Cô phải tham dự Hội thảo Đền Gia đình ở Wolverhampton. Chính cô đã nói thế mà.”

“Dù gì thì vẫn là cuối tuần của tôi,” Miranda sững sía.

Bà Doubtfire chuẩn bị vặc lại.

“Xin lỗi vì tôi phải nói điều này, thưa cô. Nhưng cô không thấy thế là ích kỷ sao?”

Mặt Miranda lại càng hăm hăm.

“Ôi trời! Bực mình quá đi mất!”

Christopher lao tới.

“Ồ, con *xin* mẹ đấy! Mẹ cho chúng con đi chơi với bố hôm thứ Bảy đi. Mấy năm rồi, con không được đến rạp hát.”

“Con không thể *nhớ* được lần cuối cùng con đến rạp hát là khi nào,” Lydia thêm vào.

“Con thì chưa lần nào được đến đó,” Natalie lên tiếng.

“Có, cháu đã đến rồi mà,” bà Doubtfire lờ lờ. Sau đó, bà lại vội vàng lấp liếm. “Chắc là cháu phải đến rồi chứ cháu yêu. Có khi cháu quên thôi.”

“Chúng con đều quên hết rồi,” Christopher lên tiếng. “Lâu lắm rồi chúng con có được đi đâu. Mẹ cho chúng con đi nhé. Con xin mẹ, xin mẹ, *xin mẹ* đấy.”

“À, mẹ chưa biết thế nào!” Miranda trừng mắt. “Bố con thật quá đáng khi đảo lộn lịch sinh hoạt thế này. Ai mà biết anh ta có đưa các con về nhà đúng giờ không chứ? Con cũng biết bố con thế nào mà. Có khi anh ta còn chưa mua được vé. Anh ta lúc nào mà chả thế. Cả ba đứa sẽ rất háo hức, và rồi thứ Bảy anh ta lù lù đến đây nói đã hết vé. Mẹ sẽ mệt lử khi ở Wolverhampton về nhưng vẫn phải nghĩ ra cái gì đó để các con vui vẻ trở lại. Trước giờ chuyện như này đâu phải hiếm. Ôi, *bực mình* với anh ta quá đi mất!”

“Nhưng thưa mẹ! Nếu bố mua được vé thì chúng con có thể đi chứ ạ?”

“Ôi trời! Thật là *bực mình*!” Miranda nói một cách dứt khoát, như thể vấn đề này đã được giải quyết với nỗi bất mãn tột cùng.

Không hiểu ý mẹ là gì, Christopher hỏi băng quơ:

“Nghĩa là mẹ nói chúng con có thể đi đúng không ạ?”

Khuôn mặt Miranda sa sầm tức giận. Cô cắn đầu ngón tay. “Ôi, mẹ không biết đâu! Thật là phiền phức! Sao anh ta *dám* làm thế nhỉ? Lúc nào cũng thế!”

Đã đến lúc bà Doubtfire cần phải can thiệp, và bà can thiệp thật.

“Ta nghĩ ý mẹ các cháu là các cháu có thể đi, lũ nhóc yêu quý ạ,” bà nói với lũ trẻ, “Và ta nghĩ các cháu may mắn lắm đấy. Đó đúng là một đặc ân khi được đến rạp hát cùng Daniel Hilliard. Cậu ta là một diễn viên rất giỏi, thực tình rất giỏi.”

Cảm thấy thực sự *bực mình* với Miranda, bà quyết định chơi với lửa. “Thật ra, ta từng xem cậu ta diễn trên sân khấu...”

“*Thật thế ả?*” Lydia và Christopher cười nhả nhở trong khi Natalie hồi hộp. “Trông bố cháu thế nào ả? Bố cháu đóng vai gì ả?”

Đột nhiên, bà Doubtfire có vẻ chột dạ. Christopher lảng máng nhớ lại lần đi xem vở kịch câđ đầu tiên của bố. Một người đàn ông cao lớn trong trang phục phụ nữ nhả tượng bừng trên sân khấu sáng trưng. Mẹ cúi xuống thì thâm vào tai con trai: “Nhìn kìa! Bố con đấđ, bố con đâng nhả theo nhạc kìa kìa. Bố con đóng vai bà Doubtfire đấđ.”

“Xe buýt!” Christopher bỗng hét toáng. “Bà nhanh lên kéo lờ xe đấđ!”

Chỉ chờ có thế, bà Doubtfire tóm túi xách dưới gầm bàn rồi vớ vôi áo khoác mà lòng đầđ biết ơn.

“Tạm biệt các cháu thân yêu,” bà thỏ thề. “Hẹn gặp lại ngày mai!”

Bà rảo bước ra về song không quên ngoái lại hôn gió lũ trẻ.

Miranda lắc đầđ. Thật khó có thể chê trách bà Doubtfire. Miranda lên lầu rửa tay vì phải bê cái hộp bụi bặm toàn đui đèn vỡ, cô thấy ngôi nhà đầđ rất gọn gàng, đứng là rất gọn gàng. Tất cả những thứ cô vớt bừa trong phòng sau buổi tối cùng Sam đầđ đượ dọn cẩn thận, và phòng của Lydia và Christopher trông không thể tuyệt hơn đượ nữa. Tuy nhiên, đôi khi Miranda nghĩ dường như cô đầđ thuê một người giúp việc kỳ lạ nhất trên đời.

Cô quay sang con trai. Cô nghĩ lúc này trông thẳng bé có phần hơi lo lắng.

“Christopher,” cô gọi. “Con thấy bà Doubtfire thế nào?”

Căng thẳng quá đi mất, Christopher trầm nghĩ, nhớ lại mùi hăng hắc của mẩu xì gà sùng nước nó moi trong bồn cầu ra được vài phút thì mẹ về.

“Tuyệt ạ,” cậu bé khẳng định. “Rất tuyệt.”

Miranda mân mê thìa trà.

“Bà ấy rất, ừm, *lạ*, con không nghĩ thế à?”

“Không ạ,” Christopher trả lời dứt khoát. “Con thấy bà ấy có gì lạ gì đâu. Chị Lydia cũng nghĩ thế. Cả Natalie cũng vậy.”

“Các con không thấy bà ấy rất, ừm, *to lớn* à?”

“Bà ấy làm gì *đến nỗi* to lớn ạ,” Christopher phản đối. “Bà ấy chỉ cao hơn mẹ một chút thôi.”

“Nhưng mẹ rất cao. Mẹ chỉ thấp hơn bố con một chút xíu. Vậy mà bà Doubtfire thậm chí còn cao hơn cả mẹ.”

“Vậy thì sao ạ?”

Cô lấy làm lạ với kiểu bênh vực của thằng bé. Đột nhiên cô tự hỏi có phải thằng bé đã biết thể hiện phép lịch sự đối với phụ nữ không.

“Ừm, nhưng dù sao con cũng phải công nhận là bà ấy trông rất *to* chứ.”

“Không.” Christopher ngoan cố. “Con nghĩ bà ấy không *to* chút nào.”

“Ồ, thật vậy sao, Christopher!”

Tức giận, Miranda quay sang cô con gái lớn.

“Con nghĩ thế nào về bà ấy hả Lydia?”

“À...” Lydia cười toe toét. “Bà ấy *hơi* lạ một chút.”

Miranda thấy nhẹ nhõm hơn. Chỉ ít một đứa nhà cô vẫn còn đôi chút tinh tường.

“*Chẳng* lạ thì gì nữa? Bà ấy đúng là rất lạ. Nhưng con không nghĩ thế này lại hay sao? Còn hơn là ở bên bố các con.”

Lydia im lặng một lúc rồi mới trả lời.

“Con không nói là *hơn*. Nhưng con cũng không nói là *kém*. Con nghĩ rằng con phải nói là - *khác nhau*.”

Cảm thấy hài lòng với câu trả lời, Miranda quay sang Natalie.

“Còn con nghĩ thế nào hả Natty? Con có thích bà Doubtfire không?”

“Ồ, có ạ!” Natalie lập tức xác nhận. “Con thích bà ấy *lắm*.” Thấy anh và chị gái cười, cô bé vội vàng nói thêm: “Con nghĩ con thích bà Doubtfire nhất.”

Lydia hỏi tinh quái:

“Thế còn bố thì sao?”

Natalie nhìn chị lăm lăm, đờ người sợ sệt. Miranda nghĩ rằng cô bé trông thật khổ sở. Cô bé hít một hơi, thở hắt ra, rồi lại hít một hơi, thật sâu.

“Em nghĩ...” cô bé lắp bắp. “Em nghĩ... Em nghĩ...” Và rồi đột nhiên tìm ra câu trả lời, cô bé đắc thắng kết thúc:

“Em nghĩ em thích cả hai người *như nhau!*”

6. Những gia đình hạnh phúc

Chiều hôm sau, khi nghe tiếng gót giày của Miranda nện trên lối vào khu vườn, bà Doubtfire liền ngừng tưới cây.

“Mẹ các cháu đã đi điều hành để chế về rồi đấy.”

Miranda đã kịp nghe những từ cuối khi bước vào cửa trước.

“Điều hành *để chế* hả?” cô hỏi vọng vào từ ngoài sảnh.

“Xin lỗi cô,” bà Doubtfire trả lời. “Ý tôi nói là công ty. Tôi cứ nhầm lẫn hai từ này suốt mới chết chứ.”

Christopher lo lắng nhìn chị Lydia vừa làm bài vừa cười khúc khích. Miranda vào phòng nhưng không nhận thấy vẻ thích thú của đứa con gái. Như mọi ngày, cô cảm thấy kiệt sức và bàn chân đang đau nhức. Hài lòng nhìn ngọn lửa đang cháy trong lò sưởi, cô buông mình xuống cái ghế gần nhất rồi bỏ đôi giày chật ních ra.

“Cô uống tách trà cho đỡ mệt nhé?”

Miranda cầm tách trà với vẻ biết ơn. Trà thật tuyệt, cũng như ngọn lửa ấm áp và bà Doubtfire vậy. Tất cả những nghi ngại của cô tối hôm trước giờ đã tan biến, Miranda cảm ơn Chúa cho ngày cô đón nhận người phụ nữ to lớn, kém duyên dáng này vào nhà. Có thể bà Doubtfire là một người kỳ quặc. Nhưng trước hết và trên hết, Miranda là người làm kinh doanh, cô biết phải đánh giá mọi việc dựa trên kết quả. Cô nhận định rằng kết quả của quyết định đặc biệt này có chút gì đó thần kỳ. Bọn trẻ ngoan ngoãn và vui

vẻ hơn, ngôi nhà luôn ngăn nắp, và người phụ nữ này làm bánh mì kẹp thịt ngon không kém gì Daniel. Những lúc như thế này, được nằm dài trên ghế bành trước ngọn lửa cháy rực với cốc trà trên tay trong khi hai đứa con lớn đã ngồi tập trung làm bài tập về nhà còn Natalie đang ngoan ngoãn chơi đùa với những con thú nhựa bé tí xíu xung quanh, Miranda nghĩ làm thế nào mà bốn người họ có thể sống được lúc chưa có bà Doubtfire.

Mỗi ngày bà ấy lại làm nên những điều ngạc nhiên mới. Rõ ràng bữa ăn tối bổ dưỡng đang được nấu trong lò, đồng hồ cần ủi của ngày hôm qua đã được cất gọn gàng vào các ngăn tủ, con chim cú đã được ăn uống, và căn bếp đã sạch bóng không một vết bẩn. Nhưng bà Doubtfire vẫn đứng bên mấy cái cây trên giá sách, chiếc khăn đội đầu gập gù một cách lo ngại.

“Cây thài lài tím này đúng là không ổn rồi,” bà nói. “Lúc mới đến đây tôi cứ tưởng nó chết rồi cơ.”

“Cháu thấy nó có sao đâu,” Lydia nói. “Đó là một loài cây thân thảo nhưng sống rất dai, cháu thấy nó thú vị lắm.”

Bà Doubtfire nhìn con bé với nét mặt xấu xí không cần cố gắng.

“Thài lài tím có nguồn gốc từ rừng nhiệt đới,” bà giảng giải. “Nó phải mọc tốt um lên cơ chứ đâu lại thế này. Đây, cháu xem, lá của cái cây này thì có thể đếm trên đầu ngón tay của một bàn tay hơi dị thường.”

“Nhưng bà đã tạo ra được kỳ tích với những cây còn lại đấy.” Miranda an ủi kho báu của mình. “Chúng ngày càng tươi tốt kể từ khi có bà chăm sóc.”

Quả thực chúng tươi tốt hơn thật. Thế là đám cây cảnh đã được cứu sống. Thậm chí những cây yếu ớt nhất cũng đã được cứu sống. “Cây cúc mắt huyền này trông ngứa cả mắt,” bà Doubtfire đã lăm bắm ngay ngày đầu

tiên khi đang loay hoay thắt chiếc tạp dề mới tinh. “Còn cây sung rủ kia trông chỉ khá hơn khúc gỗ mục một tí.” Bà đã hì hụi nào là bón phân, rồi xịt nước, nào là tỉ mẩn lau từng cái lá, rồi lại chống thân cho đám cây cảnh. Và giờ đây, cây hoa cẩm chướng đã hồng lên, cây leo đang leo cao hơn, lá rậm rạp hơn, mầm non nhú lên, và tua ở những cây có giỏ treo đã mọc dài, ken dày và uốn lượn vướng cả vào tóc Miranda mỗi tối cô bước ra hiên.

Bà Doubtfire lấy làm hài lòng vô cùng.

“Tôi nghĩ mình cũng không đến nỗi phá cây cảnh của cô.”

“Phá ư!” Miranda giả vờ tức giận. “Làm gì có chuyện đó, bà đã làm được điều kỳ diệu cho ngôi nhà này. Bà giống hệt chồng cũ của tôi vậy. Anh ta rất mát tay.”

Cô nghe thấy tiếng khịt mũi khe khẽ phía sau và tự hỏi có phải Lydia bị cảm lạnh không. Nhưng cô chưa kịp quay lại xem có đúng thế không thì bà Doubtfire đã vỗ vỗ khuỷu tay cô để cô chú ý.

“Khi tôi đến trông chúng thảm hại lắm. Đúng là thảm hại! Tôi đã kịp thời cứu những cây hoa violet châu Phi. Nếu chậm một vài tháng nữa thì cả mấy cây mai dạ thảo cũng chết hết. Phải nói là cô chả chịu chăm sóc chúng gì cả.”

“Tôi cũng cố đấy chứ,” Miranda thở dài. “Chỉ là tôi không giỏi việc chăm sóc cây cối. Tôi đã bỏ công chăm sóc chúng đấy chứ, nhưng, sau khi Daniel đi, càng ngày chúng càng héo úa.”

“Những cái cây tội nghiệp,” Natalie nhẹ nhàng nói về thương cảm.

Miranda thao thao bất tuyệt.

“Mùa xuân năm ngoái, thấy tình trạng mấy cây cắm chướng như thế, tôi đã thử cắt tỉa một chút. Tôi đặt chúng vào lọ mút rồi đổ đầy nước vào, đặt trên cái hộp gần nồi hơi dưới tầng hầm.”

“Không nên để cây của mình quá kiêu sa như vậy.” Nhận xét của bà Doubtfire khiến Miranda có cảm tưởng bà đang mỉa mai mình, như thế không giống bà chút nào.

“Chúng đã tốt lên mà,” cô biện bạch. “Vài tuần sau tôi còn thấy chúng mọc những mầm trắng nhỏ nhỏ ở dưới đáy lọ.”

“Rễ đấy,” bà Doubtfire nói. “Cái mầm trắng nhỏ nhỏ ở dưới đáy đó gọi là rễ.”

“Sau đó tôi cho chúng sang mấy lọ sơn cũ đổ sẵn cái gì đó màu nâu đậm - cái đó gọi là gì nhỉ?”

“Đất,” bà Doubtfire nói. “Chúng tôi, những người thích làm vườn, gọi là đất.”

“Không!” Miranda nhớ lại. “Đó là Phân Bón Số Hai của Bà Nimble Mát Tay!”

Cô vui vẻ ngồi xuống.

“Thật sao?” bà Doubtfire hỏi lại khi thấy rõ ràng Miranda coi như thế là hết chuyện. “Rồi sau đó thì sao?”

“Ồ. Sau chúng chết hết.”

Bà Doubtfire cố gắng tỏ ra không quá ngạc nhiên. Nhưng bà vẫn không thể bỏ qua mấy chuyện đã rồi.

“Chắc hẳn là cô không chịu bón phân cho chúng. Hoặc không tưới nước. Hoặc để chúng bị úng nước.”

“Hoặc làm chúng tàn lụi,” Lydia cũng hòa theo.

“Hoặc để chúng ở ngoài gió,” Christopher nói, gạt nỗi lo sợ sang một bên để cố gắng không bị lép vế trước sự thể hiện của các chuyên gia làm vườn.

“Con nghĩ chúng buồn lắm,” Natalie nói. “Hoa cẩm chướng *ghét* bị ướt chân.”

“Đúng vậy, chúng ghét phân ẩm,” bà Doubtfire đồng ý với Natalie.

Miranda nhìn chăm chăm. Giờ cô mới biết Natalie cũng am hiểu về cây cối. Nhưng càng ngày cô con gái út càng khiến cô ngạc nhiên hơn khi cô bé nói nhiều thứ kỳ lạ không thể học được ở trường. Rõ ràng, sau khi tan học, cô bé chỉ quần quanh bên bà Doubtfire, xem bà tưới cây, xịt nước, bón phân và tỉa cây, và họ nói chuyện với nhau về cây cảnh. Miranda rất hài lòng. Trong suốt mấy năm qua, cô thấy mình chưa gần gũi chăm lo cho con cái được, cô còn bận bịu ra ngoài kiếm tiền, thường xuyên mệt mỏi với việc kinh doanh ở công ty, bởi thế cô không còn hơi sức đâu mà ngồi thích thú lắng nghe các con trò chuyện nữa. Miranda thấy nhẹ hẳn người vì bà Doubtfire kỳ diệu vô cùng. Từ khi có bà, mọi thứ đều trở nên dễ dàng, và khi đã dễ dàng hơn thì mọi thứ lại thú vị hơn. Thậm chí những giờ làm việc cũng bớt căng thẳng hơn bởi vì Miranda hoàn toàn không phải lo lắng liệu mình có phải đối mặt với những chuyện bực mình hay phiền phức khi về nhà không.

Người phụ nữ này thực sự là có tài. Thậm chí còn đáng ngưỡng mộ hơn nữa là bà vô cùng quyết đoán. Bà không thích “chờ xem đã”. Và không hề

giống với mấy bà mấy cô Miranda từng thuê để giúp cô trong thời gian cô tới công sở, Miranda chưa lần nào thấy bà Doubtfire nói câu nói cũ mòn nhàm chán của mấy người trông trẻ: “Cái này thì ta không biết đâu. Đợi mẹ cháu về rồi hỏi xem thế nào nhé.”

Hoàn toàn ngược lại. Dường như bà hoàn toàn không có ý niệm là bọn trẻ, đầu tiên và trên hết, thuộc về Miranda. Dường như bà nghiêm túc cho mình toàn quyền của một người mẹ đúng nghĩa. Thậm chí ngay lúc này, khi Miranda đang ở đó nhấm nháp tách trà thứ hai và duỗi thẳng chân về phía ngọn lửa ấm, bà Doubtfire đột nhiên quát Christopher không được ngồi kênh chân ghế lên, lại còn nhắc nhở Natalie bé bỏng rằng cô bé có lẽ sẽ làm vui lòng tất cả mọi người trong phòng nếu không cho tay vào mũi nữa.

Lúc đầu Miranda cảm thấy đôi chút bối rối trước kiểu chia đôi quyền lực bất thành văn này. Nhưng rồi cô đã thoải mái khi thấy sự phân quyền này mang lại lợi ích rõ rệt, khi thấy việc đó làm cho mọi mặt của cuộc sống hằng ngày trở nên thật suôn sẻ và dễ dàng sau một khoảng thời gian dài rối tinh rối mù lên.

“Tôi đã nhắc nhở Lydia là mai con bé sẽ không được đến rạp hát cùng bố nếu môn sử của nó không khá lên,” bà Doubtfire nói. “Tiếc là cô không về sớm hơn! Tôi đã bắt Christopher đánh toàn bộ giày dép, kể cả những đôi chỉ cần chải qua một lượt là sáng bóng.”

Bà đứng dậy, chỉnh lại cái váy vải tuýt nặng trĩu.

“Cứ thế này tôi lại lỡ xe buýt mất. Trước khi về tôi sẽ bỏ thêm than vào lò sưởi cho cô nhé?”

Đưa cánh tay to lớn nhắc bổng thùng than, bà đặt nó ra phía sau nhẹ nhàng như không rồi bỏ thêm một lượt than vào lò sưởi.

“Này cô, tôi đã thỏa thuận với Natalie là từ giờ trở đi cô bé sẽ có nhiệm vụ bỏ bát đĩa ra khỏi máy rửa bát rồi đấy.”

“Bà thật là một kho báu, bà Doubtfire ạ,”

Miranda lẩm bẩm. “Bà còn hơn một gã chồng gấp trăm lần.”

“Chắc chắn điều đó còn phụ thuộc vào việc đó là chồng của ai, phải không?”

Miranda cười khúc khích.

“Ờ thì, cứ biết là hơn chồng tôi cái đã.”

“Ồ, vậy ư?” bà Doubtfire ngáp ngừng khi với cái túi xách tay bằng da cá sấu của mình.

Đằng sau chiếc ghế mẹ đang ngồi, Christopher và Lydia quay sang nhìn nhau. Christopher cắn môi. Thằng bé luôn thấp thỏm không yên mỗi lần bố nấn ná mãi chưa chịu về sau khi mẹ nó về nhà. Đối với Christopher, một khi Miranda đã về nhà thì mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của bà Doubtfire đều rất nguy hiểm. Mỗi nguy hiểm nằm ở mọi nơi. Sự cố khủng khiếp có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Bà Doubtfire có thể làm rơi vật nặng nào đó vào chân và vô tình thốt ra những lời chửi thề không lẫn vào đâu được của Daniel. Khăn trên đầu bà có thể rơi ra. Bà có thể quên không chốt cửa nhà vệ sinh, và, chuyện cá nhân bị lộ lại kéo theo những chuyện khác. Thậm chí ngay bây giờ, biết đâu trong không khí ấm áp đầy mê hoặc của căn phòng như thế này, bà Doubtfire lại sơ ý xắn tay chiếc áo cánh diêm dứa lên làm lộ ra hai cánh tay cuồn cuộn cơ bắp.

Nhưng Lydia cười toe toét ra chiều khoái trí lắm. Con bé rất thích những giây phút thế này, khi bố nó tạm thời núp trong bộ dạng bà Doubtfire và gọi

chuyện để Miranda nhớ lại và kể về những ngày tháng hôn nhân tồi tệ trước đây. Đúng là rất nguy hiểm, nhưng cũng thật hấp dẫn khi nghe bà Doubtfire vạch trần những lời nói hớ của Miranda, giúp con bé hiểu sơ qua về nguyên nhân khiến hôn nhân của họ tan vỡ. Mấy tuần qua con bé đã gờ bở được ít nhiều định kiến sai lầm về bố mẹ. Con bé đã hiểu chuyện hơn. Để nghe được những chuyện quá khứ nhỏ nhặt nhưng hấp dẫn như thế thì dò dẫm trên bãi mìn này cũng đáng.

Và không chỉ có con bé như vậy. Daniel cũng luôn chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc khám phá đầy mạo hiểm này - quả thực, anh có vẻ bắt đầu thích thú những lần tán chuyện ngắn ngủi và liều lĩnh diễn ra hằng ngày, đó là trò bịt mắt bắt dê mạo hiểm, trong đó người vợ cũ của anh luôn phải làm người bị bịt mắt.

“Cậu ấy không phải là kho báu sao, chồng cũ của cô ấy?”

“Lạy Chúa, anh ta thì còn khuya!” Miranda tháo kẹp tóc ra khỏi mái tóc tuyệt đẹp của mình. “Để tôi kể cho bà nghe anh ta tệ như thế nào.”

“Được. Cô kể đi.”

Christopher làm bài tập không yên. Lydia thì vênh tai lắng nghe. Natalie cũng ngẩng mặt lên khỏi đám thú nhện.

“Chồng tôi là...” Miranda hít một hơi thật sâu khi những ký ức vện nguyên và sống động về Daniel lại ùa về sau vài năm ngơ ngai đi phần nào. *“Kẻ vô trách nhiệm nhất mà tôi không may gặp phải, chưa nói đến chuyện kết hôn.”*

“Ồ, làm gì đến nỗi thế chứ!”

“Ôi, thật đấy! Anh ta vô trách nhiệm kinh khủng, có trách nhiệm với bản thân anh ta còn khó chứ chưa nói gì đến trách nhiệm với gia đình, vợ con.”

“Vậy cậu ấy đã làm gì?”

“Để tôi kể cho mà nghe.” Tức giận với những ký ức ủa về, Miranda hất đầu. Những lọn tóc đỏ óng rơi xuống. Cô hất mạnh mái tóc, tóc rũ xuống quanh mặt khiến cô như một thiên thần báo thù.

“Con mù vu không trắng trợn!” Daniel thầm nghĩ. “Đồ phét lác bệnh hoạn. Đồ bội bạc! Đồ ăn không nói có!”

“Ừ, cô kể đi?” anh gợi chuyện với giọng ngọt ngào.

“Bà biết không,” Miranda nói.

Mọi người cùng yên lặng lắng nghe.

“Lần đầu tiên tôi nhận ra tôi đã lấy phải một gã điên,” Miranda bắt đầu kể, “là trong ngày cưới của mình. Lúc đó tôi mười chín tuổi. Tôi đã mặc váy trắng dài quét đất, trên tóc cài những bông hoa màu cam. Đó là một buổi chiều mùa xuân tuyệt đẹp, những đám mây trắng mềm mịn trôi bồng bềnh trên bầu trời xanh thẳm. Mọi người đều được mời ngoại trừ hai ông chú đáng thương mà mẹ tôi thực sự không bao giờ muốn mời. Đó lẽ ra phải là một ngày hoàn hảo...”

“Con nghĩ là con nghe chuyện này rồi,” Christopher lên tiếng, cố gắng hết sức để ngăn mẹ lại với hy vọng bố cầm túi ra về.

“Suýt!” Natalie trách. “Anh yên để mẹ kể!”

“Phòng Đăng ký Kết hôn ở ủy ban thị trấn. Mẹ đến thì thấy bố các con đang đứng ở bậc cửa nhìn một bà ở lối vào siêu thị bên cạnh.”

“Con *biết rồi*, con nghe chuyện này rồi,” Christopher nói, mong là có thể chặn mẹ lại.

“Anh *trật tự* đi!” Natalie gắt với anh.

“Bà ta đang cố gắng cho đi mấy con mèo con. Bên cạnh bà ta là một hộp các tông, những đôi tai và cái mũi hồng hồng nhỏ xinh của lũ mèo cứ trồi lên tụt xuống miệng hộp. Bà ta có một cái bảng viết rằng lũ mèo con rất cần một ngôi nhà, và nếu con nào không được nhận nuôi trước khi siêu thị đóng cửa thì có thể bị vứt bỏ.”

Natalie ngồi say sưa lắng nghe. Mẹ cô bé tiếp tục kể.

“Mẹ biết tại sao Daniel lại thích thú đến vậy. Con mèo của anh ta cũng vừa mới sinh được một ổ mèo con tám tuần trước đó, song anh ta vẫn chưa tìm được ai nhận nuôi chúng, mà bố mẹ thì đang định đi nghỉ trăng mật.”

“Ở đâu hả mẹ?” Lydia hỏi.

“Miền Bắc Scotland,” bà Doubtfire trả lời cô bé.

Miranda hết sức ngạc nhiên.

“Sao bà biết?”

Bà Doubtfire hơi lúng túng mất một lúc rồi mới giải thích.

“Cô có nhớ mấy bức ảnh đóng khung vứt xó ở đáy tủ của cô không? Tuần trước tôi đã lau chùi chúng và không thể không chú ý tới bức có một

anh chàng đẹp trai đang hôn trộm cô ở bàn cà phê trên bờ biển.”

“Nhưng sao bà lại đoán đó là tuần trăng mật của chúng tôi?”

“Ồ!” Bà Doubtfire có vẻ hơi căng thẳng. “Hôn nhau ở nơi *công cộng* ư?”

“Vậy sao bà đoán được là ở Scotland?”

“Tôi nhận ra những vách đá. Và thời tiết nhìn có vẻ không đẹp lắm...”

“Thôi mà mẹ!” Natalie năn nỉ. “Thế mấy con mèo đáng thương thì sao? Kể cho con về lũ mèo đi mẹ. *Con xin mẹ đấy!*”

Bị phân tán, Miranda trở lại câu chuyện trong khi Christopher thở phào còn bà Doubtfire kín đáo lau mồ hôi tay.

“Trông thấy mẹ là bố con vội bước xuống bậc thềm. ‘Em yêu’ anh ta nói. ‘Anh vừa nói chuyện với bà kia. Lúc đầu bà ta có sáu con mèo. Bà ta đã đứng đó dầm mưa cả ngày hôm qua, sáng nay mưa to thế mà bà ấy vẫn đứng, đứng tới chiều nay luôn đấy. Bây giờ bà ta chỉ còn lại hai con, một cô bé trong quán đã hứa sẽ chăm sóc một con.’”

Mặt Natalie cho thấy rõ tâm trí cô bé đang bị quá tải.

Miranda tiếp tục.

“Lúc đó bố mẹ đã bị muộn. Mẹ kéo tay bố vào ủy ban thị trấn. Tất cả mọi người đang chờ, và bố mẹ kết hôn ngay lúc đó. Bố con rất lo lắng, anh ta đánh rơi nhẫn tới hai lần.”

“Cô không cần một người dự báo thời tiết mới biết gió đang thổi theo hướng nào,” bà Doubtfire nhẹ nhàng trách cô. “Đáng lẽ cô nên dừng lại

trước khi mọi chuyện đi quá xa, trước khi mọi chuyện quá muộn.”

“Anh ta cũng vậy!” Miranda trả lời gay gắt.

“Ồ, đúng thế. Anh ta cũng nên làm thế. Chuyện đó thì khỏi phải bàn!”

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lydia, nếu bố hoặc mẹ nó dừng lại vào lúc đó thì cả nó, em trai và em gái nó đều không bao giờ được sinh ra. Đó là ý nghĩ khó chịu nhất đối với con bé. Trong khi con bé cố gắng nhét suy nghĩ đó vào một xó xỉnh nào đó trong đầu để khi khác nghĩ tiếp thì Miranda lại nói.

“Dù vậy, mẹ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dừng lại. Mẹ đã vô cùng hạnh phúc. Mẹ yêu anh ta, và muốn anh ta, và cuối cùng đám cưới đã diễn ra. Bố mẹ bước ra khỏi bàn đăng ký, và tất cả bạn bè của bố mẹ ào lên để ôm hôn bố mẹ và...”

Cô bất ngờ dừng lại.

“Sao nữa...?”

“Sao nữa...?”

“Sao nữa...?”

Daniel không tham gia vào dàn đồng thanh. Anh thừa biết chuyện gì xảy ra sau đó.

“Và bố các con bỏ đi!”

“Bỏ đi ư?”

“Bỏ đi ư?”

“Bỏ đi ư?”

“Bỏ đi! Biến mất. Không thấy đâu cả. Chuồn mất. Biến mất.”

“Thế mẹ đã *làm* thế nào?”

“Thì còn biết làm gì nữa chứ? Một lúc sau, mẹ nhờ bác con vào nhà vệ sinh nam xem anh ta có đó không. Bác quay lại và lắc đầu. Thế là tất cả mọi người loanh quanh ở tiền sảnh, ai nấy đều tò mò, họ túm tụm thành nhóm và thì thầm to nhỏ, tự hỏi liệu có phải chú rể lại chơi trò chạy trốn chỉ một phút sau khi cưới không. Bà ngoại nước mắt giàn giụa còn ông ngoại thì đặng đặng sát khí.”

“Ôi!” Natalie thốt lên. Cô bé cố tưởng tượng ra hình ảnh ông ngoại béo ú và đáng yêu của mình đặng đặng sát khí nhưng không thể.

“Thế còn mẹ ạ?” Lydia bị cuốn vào câu chuyện. “Còn mẹ thì sao?”

“Mẹ ư?” Miranda giật sợi chỉ bung ra ở áo ra. “Mẹ cảm thấy như trời đất đảo lộn. Mẹ xấu hổ, đau đớn, bối rối không biết giấu mặt vào đâu. Đám cưới của mẹ đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Tất cả những gì mẹ biết lúc đó là mọi thứ khác cũng đổ vỡ theo.”

“Điều đó thật là *khủng khiếp* với mẹ,” Lydia nói. Cô bé nhìn bà Doubtfire đầy ẩn ý trong khi nói với mẹ.

Bà Doubtfire nhăn mặt, coi thế là thể hiện sự cảm thông với Miranda. Miranda tiếp tục hồi tưởng.

“Mẹ buộc lòng phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Mẹ vẫn đi tiếp từ người khách này đến người khách khác, cười cười, tán chuyện và nghịch tóc. Mỗi khi có ai đó hỏi chuyện gì đã xảy ra với Daniel, mẹ đều khẳng khái là anh ta sẽ trở lại ngay, và có lẽ đang lập kế hoạch đem lại điều ngạc nhiên thú vị nào đó.”

“Và bố đã làm thế phải không ạ?”

Lydia giữ ánh mắt lạnh băng, bí hiểm nhìn bà Doubtfire.

“Ồ...” Miranda trả lời khô khốc, “đúng là một điều ngạc nhiên thật...”

“Là gì hả mẹ?”

“Cứ *từ từ*. Sau khoảng hai mươi phút, khi mẹ sắp bị chết vì xấu hổ thì người gác cửa rụt rè tiến đến bảo ông ngoại rằng mọi người phải rời khỏi đó. Còn có đám cưới nữa mà mọi người lại đang chiếm dụng tiền sảnh. Do đó, mọi người phải ra ngoài đứng trên bậc cửa. Và bố con ở đó.”

“Ở đâu ạ?”

“Ở ngay dưới bậc cửa, ngay trước mặt mọi người. Bố con vừa mới nhảy xuống khỏi xe buýt 27. Tay cầm một hộp các tông.”

“Ngạc nhiên quá!” Natalie hét lên, và vui sướng vì cuối cùng bố đã lấy lại được danh dự.

Miranda nhìn con đầy thương cảm rồi tiếp tục kể: “Sau đó, ngay trước mặt *tất cả mọi người*, khi mọi con mắt đều dồn về phía mình, bố các con ôm cái hộp bên sườn, chạy lên nắm chặt tay mẹ. ‘Nhanh lên,’ anh ta hét lên. ‘Kéo bà ấy đi mất bây giờ!’ Anh ta đã *lôi xềnh xệch* mẹ xuống bậc thềm. Anh ta làm tay mẹ thâm tím lại. Làm rách toạc váy của mẹ. Trước mặt tất

cả mọi người, anh ta kéo mẹ đến chỗ người phụ nữ nghèo tuyệt vọng và kiệt sức đang đứng trước cửa siêu thị mong tìm nhà cho con mèo cuối cùng của bà ta. ‘Đây!’ Anh ta nói với bà kia. ‘Cho bà này!’ Và các con có biết anh ta đã làm gì không?”

Natalie ngồi không yên, háo hức được nghe tiếp.

“Anh ta mở nắp hộp các tông và nhón những con vật mềm mại đang vậy vậy đuôi vào hộp của bà kia. Cho cả lứa luôn! Thêm tám con mèo nhỏ bé, ngoan ngoãn, yếu ớt và đáng yêu! Bà ta đâm hoảng. Hoảng thật sự! Mẹ còn tưởng bà ta sắp ngất vì sốc. Bà ta sợ không thốt lên lời. Và mẹ chưa kịp nói hoặc làm gì thì Daniel đã kéo mẹ đi, lôi xềnh xệch mẹ qua vỉa hè đông đúc rồi đẩy bừa lên chiếc xe buýt chạy ngang qua. Mẹ vùng vẫy để nhảy xuống xe và quay lại chỗ bà kia, nhưng Daniel cản lại. Anh ta dúm mẹ vào tấm biển Không hút thuốc và hôn mẹ đến lúc đèn xanh, và xe buýt chạy quá nhanh nên mẹ không dám liều nhảy xuống.”

Cả ba đứa trẻ đều tròn mắt nhìn, còn bà Doubtfire trông thiếu tự nhiên nhất.

“Sau đó cả xe buýt bắt đầu vỗ tay. Họ hoan hô Daniel vì đã trao cho cô dâu mới một nụ hôn thật nồng nàn. Mẹ thì giận điên lên, mẹ tát cho anh ta một cái. Ai nấy đều nhăn mặt quay lại phía trước và thì thầm to nhỏ rằng mẹ hung dữ và chàng thanh niên tốt bụng kia rõ ràng đã mắc phải sai lầm tồi tệ nhất trong cuộc đời.”

Cô thờ hất ra thật mạnh.

“Ồ, có thể mẹ có gì đó không tốt. Có thể mẹ đã nhìn nhận mọi việc một cách sai lầm. Tất cả những gì mẹ có thể nói với các con là, mẹ nước mắt ngấn nước mắt dài đứng trên xe buýt chạy với vận tốc hai trăm dặm một giờ rời bữa tiệc cưới của chính mình trong chiếc váy cưới bẩn thỉu và xộc xệch.

Mẹ nhận ra rằng mẹ đã phạm phải sai lầm khủng khiếp, quá khủng khiếp vì đã cưới một người vô trách nhiệm nhất trên thế giới.”

Căn phòng im lặng hồi lâu. Natalie đang nghĩ đến người phụ nữ đáng thương với đôi chân đau nhức phải đứng bên bức tường gạch lạnh thấu xương ngoài siêu thị thêm hai ngày nữa, thậm chí là lâu hơn, vì lại có thêm một hộp đầy mè con. Natalie nghĩ nó giống như những giờ giải lao dài vô tận ở trường mà không có bạn nào nói chuyện với mình, và không có trò gì chơi cho đỡ lạnh...

Christopher thấy thích thú vì thằng bé chưa bao giờ được nghe chuyện đặc biệt này. Cho dù mẹ nó muốn quên chuyện này đi, và bố nó vô cùng xấu hổ không muốn nhắc tới nữa, thì chí ít ông bà ngoại cũng phải nói đến chuyện đó một hai lần chứ. Xét cho cùng, họ đã phải bỏ ra một khoản tiền cho lễ cưới và bữa tiệc cưới bị phá hỏng đó. Họ chắc hẳn rất buồn bực và tức giận.

Có điều lạ là họ không bao giờ nói tới chuyện đó, thậm chí...

Lydia tự hỏi liệu một đám cưới truyền thống trong nhà thờ thông thường có gì khác biệt không - ngoại trừ cư xử điên khùng của bố con bé như ở đám cưới này. Cuối cùng, con bé nghĩ có lẽ cũng không có gì khác biệt. Nó nghĩ vấn đề ở đây là thiếu tôn trọng; không phải là đôi với lễ cưới, mà là đối với cảm xúc và mong muốn của mẹ nó. Nhìn theo một hướng nào đó thì câu chuyện rất buồn cười. Lydia có thể thấy điều đó. Nhưng chỉ là cái nhìn của người ngoài cuộc sau một thời gian dài. Vào thời điểm xảy ra, chuyện đó không hề buồn cười chút nào và không thể tha thứ được. Nhất là nụ hôn trên xe buýt. Đó là nụ hôn đầu tiên của họ sau khi cưới, vậy mà bố nó đã biến nụ hôn ấy thành một trò giả dối và khôi hài. Nếu con bé ở trong hoàn cảnh của mẹ...

“Nếu con là mẹ thì con đã *giết* bố rồi!”

Chiều sâu cảm xúc trong giọng nói của con gái khiến Miranda ngạc nhiên. Và cả Daniel cũng vậy. Mất bình tĩnh, anh cố gắng bào chữa cho mình nhưng chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

“Chuyện qua lâu lắm rồi, mà cô thân mến. Như nước chảy qua cầu và trôi đi thôi. Tôi chắc là cậu ấy đã tốt hơn nhiều sau khi cưới.”

“Ngược lại,” Miranda phản bác. “Anh ta còn tồi tệ hơn kia.”

“Như thế nào hả mẹ?” Lydia hỏi.

“Ồ,” Miranda trả lời. “Lúc mới đi trăng mật, anh ta đã nhỏ to với một người Do Thái ngồi chung toa tàu với chúng tôi suốt từ Luân Đôn lên Inverness là tất cả thức ăn trên tàu Anh đều được nấu bằng mỡ lợn. Người đàn ông đáng thương chắc hẳn đã chết đói nếu mẹ không phát hiện ra điều đó khi tàu đến York!”

“Chuyện này thì chắc chắn con nghe rồi,” Christopher nói. Và gạt phăng ý định bảo vệ bố mình, thằng bé nói thêm như trêu chọc: “Cả chuyện con mèo của bà Hooper bị kẹt ở trên cây đu nữa.”

“Sao chị không nhớ chuyện đó nhỉ,” Lydia nói.

Bà Doubtfire húng hắng ho vài tiếng nhưng chẳng ai để ý. Tất cả đang chăm chú nghe Christopher.

“Một buổi sáng, con Kittykins bị kẹt vào cây đu. Thế là nó cứ kẹt ở đấy cả ngày luôn. Khi trời tối mịt, nó thậm chí không nhìn được những mẫu thức ăn rải dưới gốc cây để dụ nó xuống, bà Hooper hoảng lắm. Bà bắt đầu đi mượn thang rồi khua lọc cọc. Bà làm cả phố mất ngủ hàng giờ liền, hết gọi con mèo lại gõ vào cửa kho trong vườn, rồi đập thang vào cành cây.

Đến hai giờ sáng thì bố không chịu được nữa. Bố mở toang cửa sổ, đang mặc đồ ngủ mà bố vẫn thò người ra hét: ‘Đừng có mà làm ồn nữa, đi ngủ đi cho người ta nhờ!’ Bà Hooper hét vọng lại: ‘Nhưng còn Kittykins đáng thương thì sao?’ Thế là bố gào hét cỡ với bà Hooper: ‘Vì Chúa, bà kia! Bà năm nay đã bốn mươi chín rồi! Bà đã *nhìn* thấy được mấy bộ xương mèò trên cây hả?’”

“Thế mà chị không biết,” Lydia nói át tiếng hăng giọng liên tục của bà Doubtfire. “Chị chỉ biết chuyện khi mọi người đang đứng khóc ở đám tang chú Jack.” Con bé cười thật lạ lùng với bà Doubtfire. “Bố đã giả vờ bị chiếc xe tang nghiền vào chân.”

“Thế rồi sao ạ?” Christopher hỏi.

“Người lái xe tang suýt lên cơn đau tim. Bố nhảy lò cò một chân, tay ôm chân kia, bỗng bố bị mất thăng bằng và ngã xuống cái huyệt vừa mới đào.”

“Con cũng nghe chuyện này rồi à?” Miranda nói.

“Con nghe cô Ruth kể,” Lydia trả lời. “Cô ấy đã kể với con hôm bố làm việc gì đó còn tệ hơn.”

“Còn tệ hơn á?” Christopher nghe tai lắng nghe. “Chuyện gì thế? Chị kể đi, nhanh lên!”

Gương mặt của bà Doubtfire tối sầm lại khi Lydia kể.

“Chuyện đó xảy ra mấy năm trước.” Có chút gì đó là lạ như đe dọa trong giọng nói của Lydia mà Daniel đã không để ý đến. “Cô Ruth đến thăm em bé.”

“Em bé nào ạ?” Natalie hỏi.

“Là em đấy,” Lydia nói với cô bé. “Lúc đó em còn bé xíu, Natty ạ. Em nhỏ quá nên không thể tự ngồi được. Để em tự ngồi là em ngã lộn nhào mất, mà em đã ngã khá nhiều đấy.”

Natalie cười khúc khích, không thực sự tin những điều chị mình nói.

“Em đang ngủ. Cô Ruth vừa mới thay tã cho em ở ghế xô pha, xong em ngủ ngay trên ghế, giữa mấy cái gối. Cô Ruth không muốn bế em lên đặt vào nôi vì sợ em sẽ thức dậy, nhưng cô phải đi vệ sinh. Cô nói lúc đấy cô mót lắm rồi. Từ lúc đến, cô chưa có lấy một phút nào rảnh. Đúng lúc đó thì bố vào phòng, thế là cô Ruth nhờ bố trông chừng em. ‘Đừng để cháu lăn khỏi ghế nhé,’ cô nhắc nhở rồi lật đặt rời khỏi phòng. Cô đóng cửa nhà vệ sinh rồi chốt lại hần hoi. Cô vừa mới tụt quần xuống và ngồi lên bệ thì nghe thấy có tiếng *cộp* khủng khiếp trong phòng khách. Cô nói: ‘Đúng là tiếng đứa trẻ ngã *cộp* đầu xuống đất rồi!’ Cô sấp ngửa lao ra khỏi nhà vệ sinh, quần lót còn chưa kịp kéo lên.”

Lydia ngừng lại. Bà Doubtfire thò tay lấy túi xách dưới gầm ghế.

“Tất nhiên, là tại bố. Bố đã cố tình giậm chân trên tấm ván sàn.”

Bà Doubtfire đứng dậy, túi xách ôm khư khư trước ngực. Mặt bà đánh lại còn giọng thì lạnh băng.

“Tôi nghĩ tôi nên về thôi,” bà nói với mọi người. “Tôi chắc là những mẩu chuyện nhỏ nhặt về bố bọn trẻ sẽ giúp cả nhà vui vẻ cho đến khi đi ngủ.” Có chút chế giễu gợn lên dưới lớp băng trong giọng nói của bà. “Thú thực là tôi không ngờ cô lại phải chịu đựng những chuyện *khủng khiếp* đến thế.”

Miranda đã không nhận ra sự mỉa mai trong giọng nói đó.

“Đúng là *kinh khủng*,” cô đồng ý. “*Điên* hết cả đầu bà ạ. Tôi cũng phải thú nhận rằng tôi là một người khá khắt khe. Nhưng đôi khi tôi có cảm tưởng như Daniel có thể làm hoàn hảo mọi việc trên đời ngoại trừ việc làm một người bình thường và có trách nhiệm!” Cô thở dài. “Ban đầu có thể đó chính là điều hấp dẫn tôi. Bản thân tôi đã quá nghiêm túc và cẩn trọng, có thể tôi đã nghĩ rằng anh ta sẽ đem đến sự thay đổi tốt đẹp, tôi thậm chí còn nghĩ rằng anh ta có thể thay đổi tôi.” Cô lại thở dài, lần này còn nãy nẽ hơn. “Nhưng hôn nhân lại không như thế. Con người ta không bao giờ có thể thay đổi ngoại trừ những điều nhỏ nhặt bên ngoài. Thế nên tôi đến là khổ. Sống với Daniel giống như là sống trên một lưỡi dao. Tôi không bao giờ biết được anh ta sẽ làm gì tiếp theo.” Cô xòe tay giống hệt như Daniel làm mỗi khi anh nói về cô. “Nói cho cùng, bà biết đấy, điều tôi quan ngại nhất không phải là anh ta vô trách nhiệm. Mà là anh ta làm tôi mất mặt. *Mất mặt* thực sự, *mất mặt* kinh khủng, tưởng như có thể vỡ tung đầu vì những việc tức điên lên mà anh ta đã làm.”

Ngồi sau ghế của mẹ, Lydia ngang nhiên mở quyển sách tiếng Pháp ra và đưa tay lên bịt chặt lỗ tai. Con bé bỗng cảm thấy giận bố kinh khủng, và muốn bố biết điều đó. Đối với Lydia, dường như bố nó đã làm một điều rất sai trái và xúc phạm khi để mẹ nó giải bày tâm sự một cách thẳng thắn và chân thành, mà không hề biết rằng mình đang nói với Daniel. Lydia nghĩ đó là một kiểu phản bội rẻ mạt cũng giống như nụ hôn giả tạo trên xe buýt, thế nên con bé không còn muốn nghe bất kỳ điều gì nữa.

Nhận thấy con gái thay đổi thái độ, Daniel cố gắng kết thúc câu chuyện cho nhanh.

“Tất cả những chuyện đó đã qua lâu lắm rồi. Cô cậu đã ly dị mấy năm trời rồi còn gì. Chuyện qua cả rồi.”

“Qua ư?” Tách trà của Miranda rơi khỏi thành ghế khi cô đứng lên. “Qua ư? Chuyện không bao giờ qua cả! Còn tồi tệ hơn ấy chứ! Anh ta tồi tệ chưa

từng thấy, còn tôi thì vẫn không được báo trước, không kiểm soát được hành động của anh ta, thậm chí không có một cơ hội để giải bày suy nghĩ của tôi về anh ta!”

Cô bước ngang qua căn phòng. Trong một khoảnh khắc thật khủng khiếp, Daniel nghĩ cô đang tiến đến đánh mình. Nhưng cô lại cúi xuống giá sách cạnh cái ghế anh đang ngồi.

“Thực sự đã qua ư? Bà xem mới dạo nọ ông Hooper ở nhà bên đã mang cái gì sang đây này!”

Cô giật mạnh một vật gì đó bị kẹt sau giá sách.

“Để tôi cho bà xem! Chính hàng xóm của tôi vẽ đấy!”

Cô cố kéo. Nhưng rõ ràng là bức tranh đã bị kẹp chặt sau giá sách khó mà lôi ra được.

Hình dung quá rõ những bức tranh dở dở ương ương mà bà Hooper mang từ lớp vẽ về, bà Doubtfire bồn chồn hỏi.

“Cô có chắc làm thế này là sáng suốt không? Trước mặt bọn trẻ...”

Miranda phớt lờ bà. Cô nghiên rặng nghiêng lợi lay giá sách. Và cuối cùng cũng lấy được: thành tựu nghệ thuật đẹp đẽ nhất của bà Hooper.

Daniel chỉ cần liếc qua một cái cũng đủ cảm nhận được nỗi nhục nhã cay đắng. Bức vẽ thật kinh tởm. Trong bức vẽ, anh đứng thật lóng ngóng và kỳ cục, bốn chi thì có đến ba bị bà ta bóp cho méo ma méo mó. Một vài chỗ trên da bị bôi màu cánh dán dơ dáy, một số chỗ khác thì như màu hoa anh thảo độc. Chân anh nhìn xấu xí giống như hai cái bấu bị biến dạng. Điều tồi tệ nhất là bà ta vẽ anh y như anh đã tạo hình, hoàn toàn khóa thân.

Anh đã cố gắng không nhìn vào đó. Nhưng anh vẫn phải nhìn. Và ở đó, ẩn trong đám lông lún phún đỏ bất thường ở phần dưới cơ thể anh được bà Hooper chiếu cố đến với phong cách có thể nói là phóng khoáng nếu bớt phần phóng túng, là phần riêng tư nhất của anh - một cái bấu con tí, èo uột và tái nhợt lồ lộ ra, gần như nổi bật.

“Không thể tin được!” anh thét lên vì bị sốc cực độ.

“Chính xác!” Miranda đặc thẳng. “Người ta sẽ nghĩ gì đây?”

Bà ôm chặt túi xách vào ngực vì hoảng hốt.

“Cô không định mang nó ra *triển lãm* đấy chứ?”

Lydia khúc khích cười.

“Sao lại không ạ?” con bé hỏi. “Mẹ cứ treo trên lò sưởi ấy. Người ta chẳng bảo sau khi bố mẹ ly dị, con cái được thấy bố chúng càng nhiều càng tốt còn gì?”

Christopher cười bò ra. Natalie thì cố nín cười.

“Có gì hay ho mà cười,” Miranda nạt bọn trẻ. “Chẳng có gì thú vị cả. Bây giờ thế này, sáng nay mẹ chợt nảy ra ý nghĩ phải bắt bố các con tiếp tục trò chơi ngốc nghếch này *ngay trong chính căn nhà của chúng ta!*”

Không khí im lặng chết chóc bao phủ khắp căn phòng. Liệu có phải họ đều đã bị lộ tẩy rồi không? Lẽ nào Miranda đã phát hiện ra?

Chắc chắn cô đang giận sôi máu.

“Phải thế chứ! Hay không? Anh ta sẽ đứng ngay trên chiếc thảm này, hoàn toàn khóa thân, *thật trơ trẽn!*”

“Tôi...? Anh ta *ư?*”

“Đúng vậy! Tôi không tìm được cách nào để ngăn cản anh ta. Bởi vì tôi đã quá ngốc nghếch khi hứa với bà Hooper rằng nếu đám thợ thuyền vẫn tới nhà bà ta khi trường nghệ thuật nghỉ giữa kỳ thì lớp họ có thể học ở đây!”

Bà Doubtfire chết điếng người khi nghe thấy thế. Bà quả quyết: “Họ hẳn phải có chỗ khác học chứ.”

Miranda cau có.

“Bà nghĩ thế sao? Nhưng có vẻ như cả cái lớp đầy vị nào không sống dưới tầng hầm thì cũng sống trên xe tải hoặc trên thuyền!” Mối cô cong lên khi cô hẳn học nói thêm: “Đó là những người không chịu sống trong trại tế bần.”

Daniel cay đắng hối hận vì đã hẹp hòi khi mọi người ở lớp mỹ thuật muốn một người tự nguyện cho lớp mượn nhà mình. Đáng ra anh không nên nói rằng anh đang sống trên thuyền.

“Vậy họ sẽ đến đây hết sao?”

“Lúc mười giờ sáng thứ Ba tới.”

Bà Doubtfire để bộ ngực thênh thang được thở phào nhẹ nhõm pha chút then thùng khi thấy điểm đầu tiên và duy nhất tươi sáng trong toàn bộ câu chuyện rối tung này.

“Tôi rất vui vì tận ba giờ chiều thứ Ba mới tới đây. Tôi sẽ không phải dấy dưng vào việc này.”

“Ồ, nhưng bà sẽ phải đến!”

“Nhưng sáng thứ Ba thì tôi lại bận mất rồi.”

“Bà Doubtfire, tôi chỉ còn biết trông cậy bà thôi,” Miranda năn nỉ. “Tôi không thể để từng ấy người vào nhà nếu không có ai đó mà tôi có thể hoàn toàn tin tưởng ở nhà.”

“Nhưng, tôi không dám chắc...”

Miranda lập tức dập tắt vẻ lúng túng của người giúp việc bằng sự quả quyết của một người trả lương đều đặn.

“Chắc chắn chứ, bà Doubtfire, chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu là có thể bà phải đến vào những lúc khác, như khi bọn trẻ bị ốm hoặc khi người ta đến giao hàng, hoặc khi giáo viên nghỉ dạy. *Phải* có ai đó ở đây. Bà *đừng* làm tôi thất vọng.”

Bà Doubtfire vẫn đang cố gắng tìm cho ra một lý do hợp lý nghe sao xuôi xuôi tai vì bà không thể đưa trà cho mọi người đang đứng ở một phía của căn phòng trong lúc đang đứng khóa thân ở phía kia.

“Nhưng thưa cô. Tôi không chắc là tôi có thể chấp nhận được việc khóa thân...”

“Chuyện đó thì tôi hoàn toàn không ngạc nhiên chút nào,” Miranda nói. Cô khinh bỉ chỉ bức vẽ đặt dựa vào giá sách. “Bà nhìn xem. Thật là kịch cỡm. *Kịch cỡm* hết mức!”

Nói rồi cô nhắc bức tranh lên.

“Thực sự tôi không thể chịu đựng thêm được nữa,” cô nói. “Để tôi vứt vào thùng rác, đây mới là chỗ của nó.”

Mọi người cũng nghe rõ cả những lời nói để thêm vào của cô trong khi đang đi xuống sảnh.

“Cả anh ta nữa!”

Cả Lydia và Christopher cùng tò mò nhìn bố đoán xem anh định làm thế nào để cứu mình thoát khỏi tình huống éo le này. Nhưng anh hoàn toàn không để ý. Từ lúc nghe được mấy lời cuối cùng của Miranda, anh nheo mắt, rút chiếc súng cao su tưởng tượng trong túi chiếc váy tuyết rộng thùng thình ra, chìa về phía cửa và cẩn thận ngắm đích. Khi đã chắc chắn vợ cũ hoàn toàn nằm trong tầm ngắm, anh kéo đoạn dây chun tưởng tượng căng hết mức có thể để bắn viên sỏi tưởng tượng.

Khi anh quay lại, cả ba đứa trẻ đều đang nhìn anh, mặt đứa nào đứa nấy tối sầm lại.

Cuối cùng chính đứa con lớn của anh đã phá vỡ sự yên lặng căng thẳng.

“Không phải ở đây, bố,” Lydia trách. Mặc dù giọng nói của con bé khá bình thản, nhưng vẫn có vẻ kiên quyết - dấu ấn không thể nhầm lẫn của Miranda. “Không phải ở đây. Trong nhà của mẹ. Con xin bố đấy.”

“Xin lỗi,” anh nói với Lydia. “Bố xin lỗi con, Lydia.”

7. Diễn xuất, những chú lợn vui vẻ và chiến tranh

Daniel cho rằng buổi xem kịch lần này không phải thắng lợi to lớn nhất. Lúc anh nhớ ra phải ghé qua rạp hát mua vé thì ông bán vé báo hung tin là chỉ còn chỗ “có tầm nhìn hạn chế.” Nhưng chúng rẻ, cộng thêm việc cay cú vì Miranda dám bỉ bôi rằng anh sẽ không thể mua được cái vé nào, thế là Daniel quyết định mua chúng.

Thật không may, bốn chỗ lại không gần nhau. Hai chỗ ở sau cột chống bên phải khán phòng, hai chỗ kia lại ở sau cột chống bên trái. Daniel thấy bực bội bởi không thể gần cả ba đứa trẻ trong cuộc vui hiếm hoi này, và còn bực bội hơn khi Lydia và Christopher dường như chẳng bận tâm lắm tới chuyện đó. Chúng vui vẻ chạy ra chỗ ngồi và sau một hồi tranh cãi về việc mắt tinh mắt kém, rồi thì thử với tờ giới thiệu chương trình quần tít, mỗi đứa chọn một bên cột và nhìn ngó xung quanh. Daniel để ý thấy cả hai cùng chăm chú nhìn về phía trước ngay cả khi tấm rèm sân khấu chưa được kéo lên.

Daniel và Natalie thì không được suôn sẻ như vậy. Tầm nhìn lên sân khấu của hai bố con bị hạn chế, không chỉ do chiếc cột cẩm thạch to sừng sững mà còn do hai sinh viên đầu xù ngồi đằng trước. Natalie không thể ngó sang bên cũng không thể nhìn qua đầu họ được, và khi ánh sáng ngập tràn sân khấu, cô bé ngó ngoáy trên chiếc ghế nhưng, cố rướn cổ lên để nhìn cho rõ. Chiếc ghế của cô bé kêu cọt két. Khẽ chuôi sang để đổi chỗ, Daniel thấy ghế của mình cũng kêu cọt két. Và cuối cùng, sau ánh mắt cầu kính của những khán giả ngồi bên cạnh cô con gái, anh buộc lòng phải cho Natalie ngồi lên đầu gối.

Natalie ôm chặt cổ anh khiến anh muốn nghẹt thở. Vỡ kịch bắt đầu. Chưa đầy một phút, cô bé đút ngón cái vào miệng, mí mắt rũ xuống, ngón tay quăn quăn tóc Daniel. Mạch chuyện còn chưa đâu vào đâu thì Natalie đã ngủ gà ngủ gật. Daniel khẽ cúi đầu để đánh thức cô bé dậy - giá vé có rẻ thật, nhưng đâu có rẻ *đến mức đó* - nhưng phải hết sức thận trọng. Con bé ngồi không nhúc nhích trong vòng tay anh, và anh buộc phải vận xương sống thật cẩn thận để giữ thăng bằng nếu không anh sẽ chẳng nhìn thấy gì.

Daniel nghĩ vở kịch có vẻ không thực sự phù hợp để cả gia đình đi xem. Cuối cùng anh cảm thấy vui khi Natalie ngủ suốt vở kịch. Hết cảnh này đến cảnh khác toàn là cãi cọ, trong đó có một số cảnh tới đỉnh điểm gay gắt, diễn tả câu chuyện của hai cặp đôi, một cặp thật hạnh phúc và một cặp có cuộc sống hôn nhân thật khủng khiếp, luôn luẩn quẩn trong vòng xoáy hận thù âm ỉ, hiểu lầm và hiểm độc. Ngay cả cặp vợ chồng hạnh phúc kia cũng đâm ra gắt gỏng trước áp lực của vòng xoáy này. Nhưng kết thúc hồi một, cặp đôi không hạnh phúc đang phải chịu tổn thương trầm trọng về mặt thể xác do đã đập nhau gãy xương bánh chè từ khi rèm sân khấu còn chưa kéo lên.

Đèn trong khán phòng bật sáng. Daniel đảo mắt khắp căn phòng. Lydia và Christopher vẫn ngồi đó, tập trung cao độ, mắt vẫn dán chặt vào tấm rèm. Phải một lúc sau chúng mới bắt đầu nhúc nhích. Rõ ràng màn phác họa sống động cảnh vợ chồng gây gổ vừa rồi đã thu hút hết sự chú ý của hai đứa. Cảm giác bồn chồn bỗng dâng lên trong lòng anh. Sau một thoáng suy tư, anh chợt nhận ra rằng sẽ là một sai lầm lớn nếu ngồi xem hết vở kịch.

Nhưng Natalie đang ngủ say trên cánh tay anh, nên anh phải ngồi yên trên ghế. Daniel nghĩ Lydia và Christopher có thể chạy qua chỗ anh trong lúc giải lao nếu như chúng đòi ăn kem. Nhưng anh đã lầm. Chúng thậm chí chẳng buồn quay sang ngó anh, mắt mãi dán chặt vào tấm rèm sân khấu như thể lo sợ hồi hai sẽ bắt đầu mà chúng không biết.

Giờ giải lao thật ngắn, mà hồi thứ hai lại thật dài. Sống lưng Daniel đau ê ẩm vì phải ngồi thẳng lưng từ đầu tới giờ. Dồn dập từng đợt, từng đợt lãng mạ trên sân khấu khiến anh nhớ lại những năm tháng hôn nhân của mình rồi đâm ra buồn khổ. Mỗi lần liếc sang thấy khuôn mặt chăm chú của Lydia và Christopher, anh lại lo sợ thái độ của Miranda - sẵn đang mệt mỏi sau một ngày dài ở Wolverhampton - khi nghe bọn trẻ kể về vở kịch mà vì nó, anh đã làm đảo lộn lịch sinh hoạt cuối tuần thiêng liêng và bất khả xâm phạm của cô ta.

Vở kịch kết thúc, cả chân và tay trái Daniel đều tê dại không còn cảm giác nên không thể đứng dậy. Anh ngồi yên chờ Lydia và Christopher chạy lại.

“Quả là kỳ diệu,” Christopher nói. “Kỳ diệu thật.”

Kỳ diệu là lời khen tặng hào phóng nhất của Christopher. Daniel cảm thấy ngạc nhiên. Anh quay sang Lydia hỏi:

“Con nghĩ thế nào về vở kịch?”

“*Thật tuyệt vời!*” Lydia cũng hào phóng khen tặng như cậu em trai. “Đây là vở kịch hay nhất con từng xem!”

Christopher lại quay sang nhìn chăm chăm bức rèm trống trơn.

“Con không hiểu tại sao hai người ghét nhau thế lại có thể cùng nắm tay ra chào khán giả. Con cứ tưởng chú ấy sẽ véo tai cô ấy khi cô ấy có thể cười với chú ấy ngay được sau khi vừa nói những điều khủng khiếp kia.”

Daniel - một chàng diễn viên thất nghiệp - cảm thấy ghen tức đến chua xót. Rõ ràng cặp đôi trên sân khấu đã chiếm được cảm tình mạnh mẽ của

khán giả.

“Chỉ là *diễn* thôi,” anh thì thầm.

“Tuy nhiên việc đó sẽ dễ dàng với cặp đôi kia.” Christopher không đồng tình với bố. “Con thấy họ thực sự yêu quý nhau.”

Cáu quá, Daniel chỉ muốn cãi nhau.

“Con thấy làm sao được! Diễn là *diễn*. Đó là công việc. Bất cứ ai theo nghiệp sân khấu đều biết, ngoài đời, cả hai đôi đều có thể lấy nhau thật. Đôi hạnh phúc có thể ghét nhau như xúc đất đổ đi song vẫn tiếp tục sống với nhau như đôi kia, và đôi hay cãi nhau có thể lại sống với nhau vui vẻ hòa thuận đấy.”

“Thôi nào bố!”

Ngay cả Lydia cũng không tin bố.

“Thế thì lạ ghê.”

Khán phòng đã trống trơn. Người dẫn chỗ đi lại giữa những hàng ghế tìm ô và túi khách để quên. Daniel dựng Natalie đứng dậy và giữ cô bé đứng vững trong lúc chờ cô nàng tỉnh ngủ hẳn.

“Chỉ là *diễn* thôi,” anh nhắc lại. “Nếu là diễn viên thì con sẽ phải *diễn*. Đó là cái người ta dạy con. Đó là cái người ta trả lương cho con. Con không được để cảm xúc xen vào công việc. Con chỉ đơn giản là diễn vai của mình thôi. Tất cả chỉ có vậy.”

Cả Lydia và Christopher đều không nói một lời. Chúng nhận ra mình đã chạm nọc bố. Lydia quay sang dắt tay Natalie - lúc này vẫn đang ngái ngủ

và đứng không vững - đi dọc dãy ghế ra lối chính.

Daniel đi theo lũ trẻ ra khỏi rạp hát dưới ánh nắng chiều chói lọi mà trong lòng vẫn thấy khó chịu.

“Vỡ kịch *hay* thật,” Christopher nhắc lại, nheo nheo mắt khi thấy trời vẫn còn sáng. “Đã đến lúc về nhà rồi bố nhỉ?”

Daniel vốn luôn tức giận bởi mọi người vẫn coi nhà Miranda mới là “nhà” của lũ trẻ. Sẵn cơn bực dọc, anh quyết định làm tới.

“Nhà,” anh gằn giọng. “Đúng, về nhà thôi.”

Lũ trẻ tập trung để qua đường, bắt xe buýt về đại lộ Springer. Như thể chỉ định dẫn lũ trẻ đi dọc vỉa hè, đến chỗ sang đường an toàn hơn, Daniel dẫn thẳng chúng tới điểm xe buýt của mình. Khi một chiếc xe buýt tấp vào lề đường, anh nhảy ngay lên xe.

“Lên đi các con!” anh ngậy thơ giục lũ trẻ đang đứng trên vỉa hè. “Xe về nhà mình đây rồi.”

Với Natalie, xe buýt cái nào cũng giống cái nào. Cô bé trèo lên ngay. Christopher thoáng do dự một chút rồi cũng bước theo em gái vì không muốn làm bố buồn sau khi đã được bố cho đi xem kịch. Lydia giấu nỗi tức giận và lên xe.

Chuyến xe buýt chẳng hề dễ chịu chút nào. Natalie vẫn khó chịu do ngủ chưa đủ giấc trong khi hai đứa kia bắt đầu thấy lo lắng. Lydia cố nhớ chính xác xem Wolverhampton ở chỗ nào để tính xem mẹ đã về nhà và đợi ba chị em nó bao lâu rồi. Christopher đang hình dung cảnh tượng sẽ xảy ra khi Daniel đưa chúng về nhà. Thằng bé buồn bã nghĩ, đó có thể giống như hồi thứ ba của vở kịch.

Chuyện vẫn còn nguyên vẹn trong trí nhớ của Christopher nên sau khi Daniel mở cửa phòng và Natalie chui qua háng anh để tới chỗ ti vi xem nốt chương trình hoạt hình yêu thích của mình dù chỉ còn vài phút nữa là hết, Christopher vào sảnh nói với bố:

“Nếu đó chỉ là diễn giống như bố nói và nếu bố là một diễn viên, sao bố không tiếp tục sống với mọi người và diễn như mình đang hạnh phúc.”

Lydia đang định đi vào phòng khách thì dừng ngay lại lắng nghe, rồi kéo cửa sập lại để Natalie không nghe thấy câu chuyện của ba bố con.

“Bố không thể, đúng không ạ?” Christopher hỏi khó.

“Có, bố có thể chứ,” Daniel lạnh lùng đáp.

Anh làm như muốn đi vào bếp, nhưng Christopher không hề tránh qua một bên.

“Nếu bố *có thể* thì làm gì có những cuộc cãi vã om sòm kia. Có lẽ bố đã không phải gói ghém đồ đạc đi khỏi nhà rồi.”

“Có thể như thế,” Daniel thừa nhận.

“Thậm chí lúc đó, việc đi diễn của bố cũng không đều đặn đúng không ạ?”

“Ừ.” Daniel trở nên buồn bã.

Nhưng dường như Christopher đang cố tình phớt lờ tất cả những dấu hiệu cảnh cáo ấy, nó vẫn chưa chịu chịu thôi:

“Nên bố đâu có bận diễn suốt ngày...”

“Suốt tối,” Lydia sửa lưng em trai. “Diễn viên thực thụ thường diễn vào buổi tối.” Cô bé cố làm cho cuộc đối thoại bớt căng thẳng, nhưng rồi chợt thấy mình lỡ miệng khi nói tới “diễn viên thực thụ”, thế chẳng khác nào thổi bùng ngọn lửa đổ kị đã nhen nhói từ trong rạp hát.

Tuy nhiên, Christopher quá chú tâm tới việc làm rõ vấn đề này mà không hề để ý tới ánh mắt của bố.

“VẬY coi như là bố không hề kiệt sức sau mỗi tối đi diễn. Thế nên bố có thể diễn một chút trong suốt thời gian còn lại chứ ạ.”

“Có lẽ bố có thể.”

Giọng nói của anh trở nên dữ tợn nhưng Christopher vẫn không mấy may nhận ra.

“Chuyện đó không quá khó phải không bố? Chính bố đã nói rằng đó chỉ là công việc và không được để cảm xúc xen vào công việc. ‘Chỉ đơn giản là diễn vai của mình thôi!’ Bố đã nói thế còn gì.”

“Đúng, bố đã nói thế.”

Mắt anh nhíu lại, vẻ mặt căng thẳng và u ám, khiến Lydia nhớ tới những cuộc cãi vã của bố mẹ.

“Nhưng ở nhà bố đâu có làm thế.”

“Ừ. Thì bố không làm thế.”

“Christopher...” Lydia nhắc nhở nhưng Christopher không hề nghe thấy.

“Nếu ở nhà bố cố gắng diễn một chút,” thằng bé nói chậm rãi, “thì chắc bố đã không phải ra đi rồi. Không có ly thân cũng chẳng có ly dị, và chúng ta vẫn có thể ở bên nhau như một gia đình.”

“Có thể,” Daniel gật lên vì mặt bình tĩnh.

“Và có thể bây giờ bố đang bị nhốt trong một phòng cách âm, gào thét với mấy bức tường!”

“Sao lại thế ạ?” Christopher cũng hỏi với vẻ ngây thơ giả tạo mà trước đó ba mươi phút Daniel đã dùng để bảo nó lên tuyến xe buýt khác. “Xét cho cùng diễn cũng chỉ là một công việc. Chính bố đã nói thế mà.”

Daniel bỗng túm chặt cổ áo thằng bé, đẩy nó sát vào chân tường.

“Bởi vì, thằng nhãi con ạ,” anh thét lên. “Mày cũng biết đấy, công việc là công việc nhưng cuộc sống là *thực*.”

Christopher nín thở, sợ hãi đến nỗi không dám nhúc nhích. Còn Lydia chỉ biết giương mắt đứng nhìn, thời gian như ngừng trôi trước khi bố con bé từ từ nới lỏng ngón tay trên cổ Christopher rồi buông thằng bé ra, thọc mạnh hai tay vào túi như thể đang cố gắng kiềm chế hết sức để không đánh con mình.

Khiếp đảm, Christopher không dám ho he gì.

“Bố xin lỗi,” anh lên tiếng. “Bố không cố ý, thực sự không cố ý.”

“Ồ, hãy lưu ý từng lời bố nói khi này, *nhóc* con ạ.” Daniel liền gạt bỏ lời xin lỗi hèn hạ đó. “Con nghĩ là bố phải ở trong ngôi nhà chết tiệt đó, hết ngày này qua ngày khác, tuần này đến tuần khác, năm này sang năm khác,

sống với mẹ con bằng sự giả dối hèn hạ tàn phá tâm hồn con người ta mà vẫn phải vờ như đó chỉ là diễn xuất không lương ư?”

“Vậy tại sao lại *không* ạ?”

Thật ngạc nhiên, lần này là Lydia.

Daniel nhìn con bé chăm chăm.

“Tại sao *không* ư?”

“Đúng. Tại sao không chứ? Bố có chúng con. Bố phải chịu đựng đến cùng. Bố không thể thôi làm bố bọn con khi bố quyết định không sống với mẹ nữa.”

Đến lúc này Daniel nổi khùng lên.

“Sao con *dám* nói thế?” anh hét toáng lên. “*Sao con dám?* Bố không bao giờ, *chưa bao giờ* thôi làm bố các con. Không phải bố luôn ở đây sao, dù mưa hay nắng? Chôn vùi ở cái thị trấn khi ho cò gáy này, không việc làm, không hy vọng, chỉ để được gần các con, chỉ để được nhìn thấy các con vài lần một tuần, tiếp tục vai trò bố đẻ của các con! Con biết thừa là bố đã có thể đến Luân Đôn! Ở đó có nhiều rạp hát! Bố có thể tìm cho mình một công việc! Nhưng không, bố vẫn ở đây, buồn bã cô đơn. Đừng *bao giờ* nhắc lại là bố không tha thiết làm bố các con, Lydia ạ! Bố luôn cố hết sức làm tốt vai trò một người bố!” Anh kết thúc bằng cái giọng chua xót cùng cực: “Luôn là một người bố tốt nhất mà bố được phép, dù thế nào đi nữa...”

Cơn tức giận không còn chĩa thẳng vào Lydia nữa và con bé cũng biết điều đó. Nhưng muốn cho mọi thứ ra ngô ra khoai, con bé vẫn tiếp tục:

“Nhưng tại sao bố lại bỏ đi? Chính bố nói rằng bố thấy buồn và cô đơn. Vậy tại sao bố không diễn, như Christopher nói ấy?”

Daniel vò đầu bứt tóc.

“Vì bố là con người, đó chính là lý do! Hãy nhìn bố đi! Bố là con người bằng xương bằng thịt. Bố phải ăn. Phải thở. Phải nghĩ. Bố có cảm xúc. Bố chỉ được sống một lần và bố muốn sống cuộc đời của mình, không phải diễn cuộc đời của kẻ khác chỉ vì nó ít phiền muộn hơn. Bố không muốn làm một chú lợn hạnh phúc!”

Nhưng Lydia không chịu thôi chỉ vì một thứ tầm thường như chú lợn hạnh phúc.

“Có ai nói về mấy chú lợn hạnh phúc đâu ạ? Mà mấy chú lợn hạnh phúc thì không phải lo nghĩ gì ạ?”

Vừa nghe nhắc đến loài vật lạ lẫm đó, Christopher không nén nổi tiếng cười còn chất chứa bao nỗi hoang mang. Thằng bé vẫn còn run lẩy bẩy mà không sao kìm lại được. Daniel quay lại thì thấy nỗi khiếp sợ trên khuôn mặt con trai. Choáng váng khi nhận ra rằng chỉ giây lát đối mặt với sức mạnh hơn hẳn của người cha đã lấy đi toàn bộ dũng khí của thằng bé, anh tiến về phía con trai, cố gắng hàn gắn rạn nứt giữa hai cha con cũng như dàn xếp mọi thứ với lũ trẻ.

Vòng tay qua người hai đứa trẻ, anh dẫn chúng sang phòng khách. Ở đó, Natalie đang ngồi gập người trước màn hình ti vi xem *Toàn cảnh Giải Bowling Mở rộng*

Anh nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của cô bé đang bịt chặt tai ra.

“Hết cãi nhau rồi, Natty,” anh trấn an.

Nhưng trận cãi vã quá dữ dội, vọng qua cả cánh cửa đóng kín mít, khiến Natalie nhìn bố với thái độ đầy nghi ngại.

“Sẽ không nổi giận với anh Christopher nữa phải không ạ?”

“Không nổi giận với Christopher nữa.”

“Và cũng không cãi nhau về những con lợn hạnh phúc chứ ạ?”

“Không cãi nhau về những con lợn hạnh phúc nữa.”

“Nhưng con lợn hạnh phúc đó là thế nào hả bố?” Lydia hỏi.

Daniel cố giải thích.

“Đó là có những thứ *quan trọng*. Người ta sẵn sàng chịu đau khổ vì chúng. Một số người có quan điểm đó. Một nhà hiền triết vĩ đại đã nói, ‘Thà làm một nhà thơ bất mãn còn hơn làm một con lợn thỏa mãn.’”

Lũ trẻ trầm tư suy nghĩ.

“Con *cho rằng* làm nhà thơ thì vẫn hơn...”

Lydia công nhận sau một hồi suy nghĩ.

“Con cũng nghĩ thế,” Christopher miễn cưỡng đồng tình.

“Con muốn làm con lợn,” Natalie lên tiếng. “Con muốn làm con lợn cơ. Con thích lợn và bố đã nói là lợn luôn hạnh phúc còn gì.”

“Nhưng một số người không thể hạnh phúc nếu cuộc sống mà họ đang sống không phải là thực,” Daniel nói. “Ta không thể diễn như trên sân khấu để tránh cãi vã hay phiền muộn. Và bố là người như vậy. Bố không thể đóng kịch hết ngày này qua ngày khác để có một cuộc sống yên bình, bố không muốn phải giả bộ ngay cả khi điều đó có thể khiến bố rắc rối hơn.”

“Và những người khác cũng thế phải không ạ?”

Natalie cũng thế. Cô bé đã nghĩ gì trong lúc ngồi bịt chặt hai tai?

“Bố xin lỗi,” anh nói với cô bé, rồi nói với tất cả lũ trẻ. “Bố thật lòng xin lỗi.”

Natalie thờ đánh thượt.

“Không sao đâu ạ,” cô bé an ủi anh. “Chuyện đó cũng không quá tệ.”

“Đúng đấy ạ,” Christopher rộng lượng tán thành. “Chuyện đó không quá tệ.”

“Còn Lydia thì sao?”

Lydia nghĩ rằng bố thì đâu cần phải hạ mình trước các con như thế. Nhưng con bé đã chán ngấy việc này rồi. Thôi thì cứ để mặc mọi chuyện. Để giữ hòa khí, con bé cũng đồng ý với hai em.

“Không, không quá tệ.”

“Nhưng dù sao thì bố cũng xin lỗi...”

“Thực sự không sao đâu ạ.”

“Vâng.”

“Nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Không có gì ạ.”

“*Nhưng gì?*” Daniel bắt đầu cúi kính. “Con vừa định nói gì mà. Con định nói gì?”

Lydia ngược mắt lên trần cầu viện trợ giúp.

“Con chỉ định nói là vì chúng ta phải cùng nhau chia sẻ mọi rắc rối, nên ba chị em con cũng không phải đóng kịch trong cuộc sống của *mình* đúng không ạ?”

“Đóng kịch? Ba chị em con ư? Bằng cách nào?”

Lydia nhún vai.

“Bà Doubtfire...”

“Bà Doubtfire ư?”

“Vâng, bà Doubtfire.” Cô bé vội vàng giải thích để anh không hiểu sai ý mình. “Ồ, con biết bố làm thế chỉ vì chúng con. Chúng con không quên điều đó. Nhưng làm thế là không *phải*.”

Con bé bẻ ngón tay, cố tìm lời giải thích hợp lý. “Bố thấy đấy, đối với bố việc đó không có vấn đề gì. Nó chỉ như một trò chơi. Tối nào bố cũng ra khỏi nhà lúc bảy giờ kém mười và bố có thể là chính bố cả đêm hôm đó và

cả ngày hôm sau, đến tận khi bố phải quay trở lại. Nhưng chúng con thì luôn phải giả vờ.”

“Điều đó khó vậy sao?”

“Điều đó không chỉ *khó*,” Lydia đáp. “Mà gần như *không thể* ạ.” Con bé cố ý chỉ tay về phía Natalie. “Có người thậm chí còn không *cố gắng* thêm được nữa. Còn nhiều thứ nữa, nhưng làm thế không *đáng*. Dù thế nào đi nữa, chúng con vẫn có cảm giác bà Doubtfire không thực sự là bố. Nó không giống như được nhìn thấy bố ở đó hoặc có thời gian thực sự ở bên bố. Bố không thể là bố. Nên dường như tất cả những nỗ lực của bố như mặc trang phục phụ nữ, quần khăn và đóng kịch vì chúng con đều trở nên *vô nghĩa*.”

Daniel định ngắt lời con bé song lại thôi. Lydia tiếp tục:

“Trước đây con không hiểu nổi có chuyện gì không ổn. Con cảm thấy có cái gì đó không ổn, nhưng con không biết tại sao. Nhưng có thể đó chỉ là vấn đề giống như bố gặp phải, vấn đề của những con lợn hạnh phúc. Bởi bà Doubtfire không thực sự là bố nên đối với chúng con, bà ấy không có ý nghĩa gì nhiều lắm.”

“Con cũng cảm thấy như vậy,” Christopher lớn tiếng. “Và con cũng không cảm thấy rõ ràng sự hiện diện của bố.” Thằng bé nhún vai. “Dẫu sao thì con vẫn thích thấy bố với tất cả...” Vì lịch sự, thằng bé cố không bật ra “sự bừa bộn của bố”. “Với tất cả những gì thuộc về bố.”

“Các con vẫn có thể đến đây mà,” Daniel phân trần. “Không phải các con đang ở đây sao?”

Nỗi lo lắng của Christopher lại ùa về.

“Đúng thế,” thằng bé đáp. “Và đáng ra bây giờ chúng con phải ở nhà rồi.”

“Wolverhampton cũng gần đây thôi, chắc chắn là thế,” Lydia nói.

Sắc mặt Natalie đột nhiên thay đổi.

“Có phải mẹ đang đợi chị em mình ở nhà không?” cô bé lo lắng hỏi.

Đúng lúc đó, điện thoại đổ chuông.

Daniel khịt khịt mũi.

“Đúng là đang đợi thật! Có vẻ mẹ các con không thể kiên nhẫn chờ đợi. Các con thấy đó! Mẹ các con lại gọi rồi, để yêu cầu các con ‘về nhà’ đây mà.”

Anh đứng phắt dậy.

“Để bố nghe,” anh lên tiếng. “Bố sẽ cho con thấy màn biểu diễn hay hơn bất cứ cảnh nào con xem ở rạp hát.” Anh tiến ra cửa, dùng gót chân giữ cánh cửa hé mở và lôi điện thoại vào phòng khách rồi mới nhắc ống nghe.

Lũ trẻ lắng nghe đầu dây bên này và không khó khăn gì để hình dung tất cả những gì đầu dây bên kia nói.

“*Rất vui* vì em gọi điện, Mandy ạ. Thế à! Vậy mà anh cứ nghĩ em vẫn còn đang bị tắc đường đâu đó ở Wolverhampton... Sao? Đã bảy giờ rồi sao? *Chắc chắn* là không rồi! Chúa ơi, vậy là... Em muốn lũ trẻ về nhà ngay à? *Tất nhiên* là em muốn vậy rồi. Dù sao thì theo lịch, cuối tuần này là của em... À không, lần này anh sẽ không quên áo khoác của các con, và... Anh hiểu. Hôm nay em đã phải lái xe hàng giờ liền nên không muốn phải đi đón

chúng... ừ, anh biết đó không phải là lỗi của em khi anh không thể kiếm đủ tiền từ công việc làm người mẫu khóa thân để đi ô tô, nhưng anh không chắc rằng anh hiểu... *Cái gì?* Em đã gọi taxi đến đón lũ trẻ ư? Và em bảo anh phải trả tiền...? ồ, bây giờ em lại đề cập đến chuyện đó, không nhiều, sau khi mua vé đi xem kịch... Đúng, *đáng ra* anh phải nghĩ tới chuyện đó từ trước, nhưng anh đã không nghĩ. *Cái gì? Cái gì vô nghĩa?* Nghe bà Hooper nói *gì? vở kịch không phù hợp nhất cho lũ trẻ ư?* Bà ta đã nói thế đúng không? Ôi, Chúa ơi... Rất xin lỗi, Miranda... Đúng, Miranda... Ờ, Miranda... Xin lỗi, Miranda... Ờ, tạm biệt, Miranda.”

Kiệt sức, anh chuyển ống nghe cho Lydia.

“Này, mẹ con muốn nói chuyện với con.”

Lydia cầm ống nghe. Daniel loạng choạng bước quanh phòng, lẩm bẫm: “Đúng, Miranda... Đồng ý, Miranda... Dĩ nhiên, Miranda... Em nói đúng, Miranda... Ba túi đầy, Miranda... Ồ, tôi quả là một con lợn hạnh phúc, Miranda...”

Nội dung nửa cuộc nói chuyện của Lydia với mẹ gần giống như nội dung cuộc nói chuyện lúc trước.

“Vâng, thưa mẹ... Không đâu mẹ... Vâng, chúng con sẽ để ý ngoài cửa sổ... Không, con sẽ không để bố quên áo khoác đâu... Vâng, con sẽ nói với bố... Không, con chắc chắn bố sẽ nhớ mà... Không đâu mẹ ạ... Vâng thưa mẹ... Ồ, thật ra con khá thích. Tạm biệt mẹ. Tạm biệt.”

Daniel thực sự tức giận.

“*Khá thích ư? Khá thích ư? ‘Thật tuyệt vời’, con đã nói thế mà. Vở kịch hay nhất mà con từng được xem.*”

Christopher cười nhăn nhó.

“Có thể chị Lydia thừa hưởng được tài năng diễn xuất của bố.”

Lydia trầm tư.

“Đúng thế ạ,” con bé nói. “Đó không phải cuộc nói chuyện điện thoại thực sự phải không ạ? Thật ra không khá hơn gì cuộc nói chuyện của bố.”

“Phải nhìn vào mặt tốt chứ,” Christopher lên tiếng. “Chị đã hoàn thành nó còn gì.”

“Hạnh phúc như một chú lợn,” Natalie để thêm. Chỉ có Lydia là không cười nổi.

“*Tất cả* chúng ta nên dừng lại.”

“Dừng lại ư?”

“Tất cả chúng ta nên dừng cái gì?”

“Đóng kịch. Và làm những con lợn hạnh phúc. Chúng ta nên nói thẳng những điều chúng ta nghĩ.”

“Nếu ai cũng làm như thế,” Daniel lên tiếng cảnh cáo, “thì thế giới này sẽ trở thành một nơi huyền ảo và hỗn loạn.”

“Thật sao ạ?”

Natalie cảm thấy thích thú. Khi taxi đến, cô bé vẫn ngồi bó gối, cố gắng tưởng tượng ra cảnh vườn gấu.

Daniel dúì ba bảng cuối cùng vào tay Lydia.

“Tuần sau con sẽ trả bố tiền thừa,” cô bé quả quyết.

“Bố sẽ gặp lại các con vào thứ Hai,” Daniel nhắc nhở.

“Ồ, vâng! Tất nhiên rồi ạ!”

Con bé phóng ù xuống cầu thang theo chân hai đứa kia. Daniel bước về phía cửa sổ và mở toang cánh cửa. Christopher và Natalie vừa mới chui vào xe. Daniel gọi với Lydia:

“Nếu có ý đó, con phải biết rằng nếu không còn đóng kịch, không còn những con lợn hạnh phúc nữa, thì bà Doubtfire sẽ phải thôi việc đúng không?”

Lydia vui vẻ vẫy tay qua cửa xe.

“Chúng con sẽ nghĩ cách khác để được thấy bố nhiều hơn.”

“Chỉ có một cách duy nhất thôi,” Daniel đáp.

“Cách gì ạ?”

“Thứ Hai bố sẽ nói cho con biết!” Daniel hét lớn.

Khi chiếc taxi đã khuất bóng, anh mở tấm bảng tưởng tượng trước mặt ra, nhập ba mã tuyệt mật và chờ hầm chứa tên lửa tưởng tượng mở ra.

“Chiến tranh,” anh thì thầm. “Chiến tranh toàn diện.”

Và anh quan sát đầu đạn tưởng tượng phóng vút tới đại lộ Springer.

8. Buồn cười quá, mẹ cũng toàn bảo thế

Thứ Hai, suốt thời gian trên xe buýt tới đại lộ Springer, Daniel không lúc nào thôi ngưỡng mộ lá thư xin thôi việc của bà Doubtfire. Anh đã tìm thấy trong ngăn kéo tờ giấy nhớ màu hồng nhạt Natalie gửi cho anh nhân dịp giáng sinh mấy năm trước. Xung quanh tờ giấy là những bông hoa păng xê màu sắc sặc sỡ, duy có điều không được giống thật cho lắm. Trên mảnh giấy là nét chữ viết tay *uốn* lượn kiểu cũ với những câu chữ kiểu cũ uốn lượn không kém mà anh đã mất cả buổi tối để tập viết: "... như chúng ta đã nói một bên phải báo cho bên kia trước hai tuần... do hoàn cảnh khách quan đáng tiếc mà tôi không thể đoán trước và hoàn toàn không thể tránh được... thôi làm việc cho cô kể từ thứ Sáu... thú thực tôi rất thích được trông những đứa trẻ rất đổi tuyệt vời của cô... mạnh dạn góp ý rằng có thể tốt hơn cho bọn trẻ nếu chúng được gần bố nhiều hơn... phải thôi việc ở chỗ cô quả thực tôi thấy *rất* buồn, nhưng hy vọng rằng việc đường đột chấm dứt công việc có lợi cho cả hai bên này sẽ không làm ảnh hưởng tới cô nhiều như nó đang gây ra cho tôi... với tình cảm yêu mến nhất...", và sau đó, là chữ ký hoa mỹ nhất của Daniel và cũng là chữ ký anh đặc biệt tự hào:

Người bạn chân thành nhất của cô

Luphemia Doubtfire

Đúng vậy. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đó là một lá thư xin thôi việc tuyệt vời: tinh tế, lời kiên quyết - và khó hiểu, cẩn thận gấp lá thư rồi đút vào chiếc phong bì trang trí toàn hoa păng xê, Daniel bước xuống xe buýt mà vẫn chìm trong suy nghĩ. Ngay khi nhìn thấy lá thư, hẳn bọn trẻ sẽ hò hét ầm ĩ đòi biết tên đệm của bà Doubtfire, thế là anh lại phải nghĩ. Liệu có nên để là Daphnis không? Hay Deirdre? Hay chỉ cần một cái tên quê quê

như Dolores chẳng hạn? Kể ra bịa lấy một cái tên cũng khó ra trò... Nhìn phần giữa thân người mình phản chiếu trên gương xe, anh thấy chiếc khăn quàng lông vũ quấn quanh cổ đã xộc xệch do chen lấn trên xe buýt. Đưa tay túm đuôi khăn bay phấp phơ phía sau, Daniel đi quá khu vườn nhà hàng xóm mà quên không quan sát cẩn thận như mọi lần. Quả là sai lầm. Ngay khi anh vừa bước vào con đường dẫn vào nhà Miranda, bà Hooper bất thành linh xuất hiện.

Một khuôn mặt đỏ, tròn xoe, bao quanh là mớ lọn tóc màu xám bồng nhô lên khỏi hàng rào.

“Ồ, bà Doubtfire! Nhìn chúng xem! *Nhìn chúng xem!* Làm *thế nào* bây giờ?”

Daniel buộc phải dừng lại. Anh cất lá thư của bà Doubtfire vào trong túi, kéo váy lên rồi rón rén bước qua mấy khóm hoa dím bòn lại chỗ bà Hooper đang đứng. Bà ta đang chỉ cái gì đó trong vườn của mình.

“Ồ, bà Doubtfire, bà *ngĩ* sao?”

Daniel nhòm vào. Có gì đâu mà bà ta cứ làm toáng lên như gặp thảm họa nông nghiệp vậy chứ; mà thật lòng thì Daniel cũng chẳng quan tâm nhiều. Anh có nỗi oán giận sâu sắc với bà hàng xóm già này. Đạo này bà ta đã gây ra cho anh quá nhiều rắc rối. Đầu tiên là bức vẽ vô cùng kinh tởm. Anh không thể nào dễ dàng bỏ qua cho bà ta trong chuyện đó. Sau đó là chuyện lớp vẽ. Anh vẫn chưa tìm ra cách nào để sáng mai có thể đóng hai vai cùng một lúc. Và điên nhất là việc bà ta tự dưng di mạch lẻo với Miranda là vở kịch anh chọn cho bọn trẻ không phù hợp với chúng. Tất cả những chuyện đó đều không thể bỏ qua được.

Anh đưa tay chỉnh ngay ngắn lại cái khăn đội đầu bị gió thổi xô.

“Có phải đám mận nhà cô bị thối thân như tôi đã cảnh báo không thể?” anh tỏ vẻ.

“Bệnh thối thân? Đám mận nhà tôi á?” Bà Hooper trông lo lắng ra mặt. “Không, tôi không nghĩ vậy.”

“Tôi không nói là như thế,” bà Doubtfire trấn an. “Tôi chỉ nói là có thể như thế thôi. Trông thì có vẻ là như thế đấy. Nhiều khi cây cối trông vẫn tươi tốt trong một khu vườn ủ nhiều loại bệnh khác...”

“Nhiều bệnh khác ư?”

Daniel hả hê khi thấy mặt bà Hooper đỏ thêm chút nữa còn giọng bà bớt gân guốc, tọc mạch hơn. Anh tận dụng lợi thế đang có.

“Ồ - đúng thế, cô thân mến ạ. Tôi không phải là chuyên gia...” Bà Doubtfire nhún vai một cách khiêm tốn và nhún nhường. Cái nhún vai ấy đủ khiến bà Hooper hiểu rằng bà là chuyên gia, đồng thời khiến chiếc khăn quàng lông vũ tuột xuống phía sau và chạm vào khóm quế trúc. “Nhưng thấy hàng xóm vẫn bàn ra tán vào qua hàng rào với nhau là không hiểu sao cô lại gặp phải những vấn-đề nhỏ đó...”

“Những vấn đề nhỏ á?”

Mặt bà Hooper lúc này đỏ lựng lên.

“Ồ, không có gì nghiêm trọng đâu! Không có gì nghiêm trọng cả!” Biết rất rõ về mức độ nghiêm trọng của căn bệnh, bà Doubtfire khẽ cười. “Chỉ là chút nấm ở cây thực quỳ và bệnh sùi gốc ở cái bắp thôi. Nấm mốc mọc đầy cây lý gai. Bệnh sùi cành đang tàn phá những bông hoa hồng...”

Bà Hooper đỏ bừng mặt vì tức giận. Bà tức đến nỗi không thể thốt lên lời.

“Chẳng có gì quan trọng cả,” bà Doubtfire xoa dịu. “Không có gì đâu. Dù một, hai lần ông Fairway có nói năm ngoái khoai tây của cô bị đen thân đen rễ đến thảm hại.”

“Thật là chó chê mèo lắm lông!” bà Hooper kêu lên, giọng nói đã chứa đầy hằn học. “Ai ở khu phố này chẳng biết cà rốt ông Fairway đó trồng bị bệnh côn trùng ăn rễ chứ!”

Nhưng bà Doubtfire đang nhón chân qua đoạn bùn đất để trở lại con đường rải đá.

“Thật sao?” bà lơ đãng hỏi. “Thú thật là tôi không để ý đến điều đó.” Nói rồi bà giữ bùn bám trên váy trước khi bước vào mái hiên. “Nhưng nhắc đến ông ấy tôi mới nhớ, nghe nói ông ấy bị thấp khớp đấy...”

Đoạn bà chui tọt vào nhà, mặc bà Hooper đi đi lại lại ngoài đó.

Daniel định đặt lá thư dựa vào lọ hoa trên bàn trong sảnh thì lại thấy một lá thư khác chờ anh ở đó. Daniel quyết định đọc lá thư bởi nó còn kẹp thêm hai đồng mười bảng. Nét chữ nguệch ngoạc chứng tỏ Miranda đã viết trong lúc vội vã.

Anh đọc to: “Bà chịu khó thu xếp thời gian đi mua cho Natalie một cái yếm bò - nhớ chọn cái nào thật bền, có thể giặt máy, rộng rãi, vì cháu nó còn lớn. *Đừng chọn màu trắng*. Cảm ơn bà. Miranda.”

“Đừng chọn màu trắng” được gạch chân những bốn lần.

“Kể cũng có lý,” Daniel nói với cây mẩu tử. “Một cái yếm bò. Không thành vấn đề.”

Anh thư giãn trong khi đợi Natalie đi học về: đi quanh nhà tưới mấy cái cây mà giờ đây anh coi chúng như là cây của mình hơn là của Miranda; điện thoại cho một số đoàn kịch với hy vọng còn vai diễn trống; cời khăn quàng và khăn quần đầu, rồi bênh ghế ra phía sau, ngồi vắt chân lên bàn ăn nhâm nhi ly cà phê và nói chuyện với Hetty, cố làm cho con chim bớt ủ dột.

Anh nghĩ con chim trông thật rầu rĩ. Nó ủ rũ trong xó lồng, đầu nghiêng nghiêng hết sức kỳ lạ và không được thoải mái. Thậm chí khi anh huýt sáo với nó, nó không cả buồn chớp mắt.

Những chiếc lông nhỏ màu xám bám khắp lồng, còn bộ lông của nó nhìn xám xịt. Đây không thể nào là con Hetty béo mập với bộ lông óng mượt tràn đầy sinh khí. Thỉnh thoảng, nó mới kêu vài tiếng chim chirp nhưng tiếng kêu rất yếu ớt và thảm thương. Chốc chốc cơ thể nhỏ bé của nó lại run lên bần bật.

Daniel ngồi thử tính xem nó được mấy tuổi rồi. Anh nhớ Christopher đã mua nó ở cửa hàng bán vật nuôi vào mùa hè trước khi bùng nổ những cuộc khẩu chiến dữ dội cuối cùng với Miranda dẫn đến sự chia tay của hai người. Daniel nhớ rất rõ mình đã quăng mạnh ấm trà vào tường bếp trong cơn thịnh nộ, làm người Hetty bám toàn lá trà ướt lạnh. Như vậy, ít nhất nó đã được bốn tuổi rồi. Đối với một con chim cú như thế là già rồi. Mà cũng chẳng ai biết nó được mấy tuổi trước khi Christopher mua nó về.

Nhìn con vật tội nghiệp đứng khố sở trong xó lồng, Daniel nghĩ có vẻ nó đã quá già. Và bởi không có cách nào khác ngoài việc chấp nhận sự thật này, anh chỉ có thể làm điều nhỏ nhặt nào đó để giúp nó thoải mái hơn một chút. Bật lò nướng ở nhiệt độ có thể nhẹ nhàng sấy khô bánh trứng đường, Daniel mang lồng của Hetty đến gần lò để giữ ấm cho nó. Anh rửa bát uống

nước của nó sạch bóng, đổ đầy nước rồi đẩy về phía con chim. Anh gọt vỏ ít trái cây trên giá để rau trái của Miranda, băm nhỏ rồi đặt cạnh con chim. Nhưng con chim chẳng hề để ý đến đồ ăn chủ vừa bày cho. Daniel đang lo lắng quan sát con chim thì cánh cửa trước bật mở khiến anh giật mình.

Anh cuống cuống lao tới vợ khăn quần đầu và khăn quàng cổ. Chẳng lẽ đã ba giờ mười lăm rồi cơ à? Không thể nào! Nhưng đúng là Natalie về thật, cô bé đẩy cánh cửa bếp mở toang trong khi Daniel còn đang lóng ngóng quần lại chiếc khăn đầu màu vàng.

“Lạy Chúa! Cháu về *sớm* thế, cháu yêu!”

Trong lúc đang cuống, anh kéo khăn quá mạnh, làm kẹp ghim bị gãy đôi. Chiếc khăn xể tung, từng lớp từng lớp vải giả flanen màu vàng rơi xuống mặt và vai anh, che đi tầm mắt và gần như siết cổ anh.

“Ồ, *chết tiệt!*” Daniel chửi thề, cố sống cố chết giật mở bong bong ra.

Không đủ kiên nhẫn đợi đến khi bố gỡ được mở bong bong, Natalie dúm cái gì đó vào tay bố.

“Bà đọc cái này đi!” cô bé bảo bố với giọng đầy tự hào.

Trong tình cảnh bị chiếc khăn quần lung bùng quanh cổ thì cứ cố làm bà Doubtfire cũng chẳng được mấy tích sự. Thế nên anh đọc to bằng giọng thật của mình:

“Xin thông báo với toàn thể phụ huynh học sinh trường Midkelvin Region về việc tổ chức đình công theo quyết định trong cuộc họp liên công đoàn hôm qua.

“Ôi, không thể nào *lại* đình công được!”

“Không phải mặt *đấy* đâu ạ,” Natalie phàn nàn. “Đó chỉ là mẫu giấy cũ. Bà đọc mặt kia đi!”

Daniel lật sang mặt kia rồi đọc lại. Đầu tiên là tiêu đề viết bằng bút chì chữ to cộ, nét rất đậm.

“Coan mím.”

“Con *nhím* chứ,” Natalie hậm hực sửa lại.

“Ta xin lỗi, *con nhím*.” Anh đọc lại.

“*Tôi theo sau một coan mím có mùi khủng khiếp trên đường đi. Nó còn hắt hơi nữa chứ.*”

Anh hạ mảnh giấy xuống và nhìn Natalie chăm chăm. “Hắt hơi á? Thật à? Nhím biết hắt hơi thật à?”

Natalie gật đầu.

“Nó hắt hơi liên tục.” Cô bé khẳng định một cách nghiêm túc. “Ngay trên đường bà ạ.”

Daniel thích thú bế đứa con gái bé bỏng lên. “Ồ, ồ!” anh nói. “Chúng ta giống như những nhà tự nhiên học, phải không cháu yêu?”

“Bà đọc *tiếp* đi!” Natalie lắc lắc cánh tay bố nài nỉ. Cô bé đang mất dần kiên nhẫn.

Daniel thả con gái xuống để đọc tiếp.

“Cô Coates nghĩ sông Mrs Sippy không có coan mím nào.”

Anh nhường mày.

“Làm sao cháu *biết* điều đó?”

“Cháu hỏi cô rồi mà.”

“Nhưng sao cháu lại nghĩ đến sông Mississippi?”

Natalie thở dài.

“Cháu chỉ biết mỗi sông đấy thôi, không tính Dòng sông Phẳng lạng trong sách của cháu. Ở trường bọn cháu hát các bài hát về dòng sông đó suốt mà.”

Daniel lắc đầu ngạc nhiên rồi lại tiếp tục đọc.

“*Mím có đầy bọ chét. Nhà tôi không nuôi mím. Nhưng chúng tôi nuôi một con chim c.*”

Đến đây thì bài viết về nhím đột ngột kết thúc.

“Chuông reo,” Natalie giải thích. “Đúng lúc cháu đang giơ tay hỏi cô.”

“Giơ tay hỏi cô ư?”

“Về con chim cút ấy ạ.”

“Hỏi cô xem từ đấy viết thế nào? Hay hỏi xem sông Mississippi có chim cút không?”

Natalie lờ đi không trả lời. Thấy thế, Daniel đành lật lại mẫu giấy xem thông báo về cuộc đình công sắp diễn ra. Lần này đọc lại, anh cảm thấy đồng tình hơn một chút.

“Mua quần yếm,” anh thông báo với Natalie. “Chúng ta phải đi mua cho cháu một cái quần yếm.”

“Nhưng tất của cháu bị ướt rồi.”

“Thế thì cháu chạy lên thay đôi khác đi, Natalie.”

Cô bé chạy lên gác. Anh nghe tiếng ván sàn rung lên bần bật theo từng bước chân cô bé, và thấy trần nhà rung lên khi cô bé chạy tới chiếu nghỉ, rồi cuối cùng anh nghe thấy ngay trên đầu mình có thứ gì đập đánh cộc đĩnh cả tai, đến cả cái đèn trang trí cũng bị rung lên kêu lách cách. Rồi im phăng phắc. Anh biết là cô bé đang ngồi yên lặng trước ngăn kéo tủ tìm một đôi tất khô và sạch.

Không hiểu sao Daniel cứ băn khoăn không biết Miranda có để viên Aspirin nào trong tủ ở phòng tắm của cô không.

Cửa trước lại bật mở. Lần này là Christopher và Lydia.

“Có gì ăn không hả bố?”

“*Con sắp chết đói rồi.*”

Lydia quăng cặp sách xuống sàn nhà làm Daniel vấp ngay phải nó.

“*Nhật lên, Lydia.*”

Lydia làm bộ.

“Con xin lỗiiiii!” con bé hát lên. “Khăn quần đầu của bố sao thế ạ? Trông buồn cười quá đi mất.”

Lờ đi câu hỏi của con bé, Daniel lục sạo giá sách nấu ăn để tìm một món gì đó khác lạ. Nói thẳng là anh thực sự chán ngấy việc nấu nướng. Công việc từng là niềm đam mê đích thực - chuẩn bị những bữa ăn ngon làm hài lòng các con mỗi lần chúng đến thăm - bỗng trở nên nhàm chán, ngày nào cũng chỉ có hết xay xay lại đến nghiền nghiền. Anh chán đến mức nảy sinh những ý nghĩ ác độc trong đầu; thậm chí anh còn nghĩ nếu lại phải làm bánh mì kẹp, dù là cho ai đi nữa, anh sẽ không cho tòi mà cho quách thạch tìn vào.

Anh rút trong giá sách đầy ngộn ra một cuốn từ khi cưới tới giờ anh chưa hề động tới, tính đến nay cũng phải chục năm rồi. Đó là cuốn *Sách dạy nấu ăn của Alphonse Lamarquier*. Có lẽ sẽ có món gì đó đơn giản và nhanh chóng. Phải nấu cho nhanh vì anh và Natalie vẫn phải đi mua quần yếm cho cô bé; và món đó phải đơn giản bởi vì anh đang gần như phát điên với việc cứ phải chặt chặt, gọt gọt, mài mài, rồi nấu xèo xèo.

Anh mở cuốn *Sách dạy nấu ăn của Alphonse Lamarquier* ra đúng chương bốn - Xúp. *Để làm thịt rùa*, Daniel đọc, *đặt rùa nằm ngửa trên bàn, đầu thò ra khỏi cạnh bàn*. Anh đọc hết cả trang giấy, lướt nhanh qua các đoạn hướng dẫn cách chặt thịt rùa, các phần nói về cách chế biến mai, yếm và chân rùa.

Anh gấp sách lại.

“Ăn bánh mì phết bơ nhé?” anh gợi ý.

“Ôi không, lại món đó!”

“*Lúc nào* chúng con cũng phải ăn bánh mì phết bơ.”

“Bố có loại bơ nào con thích không? Nếu không, con không muốn ăn bánh mì phết bơ nữa đâu. Cảm ơn bố.”

Daniel nhìn trừng trừng cả hai đứa.

“Không biết Alphonse Lamarquier có phải chịu đựng điều này không.”

“Ai cơ ạ?”

“Chịu đựng *cái gì* ạ?”

“Không có gì. Không ai hết.” Một lần nữa, Daniel thấy mình lại đang nghĩ đến những viên aspirin. “Sao hai con không yên lặng và tập trung làm bài tập về nhà đi nhỉ?”

“Con không thể yên lặng mà làm bài được,” Lydia hoan hỉ. “Bài tập của con là tập chơi kèn oboa!”

Khi Christopher lôi hết đồ trong cặp ra bàn để tìm quyển địa lý, Lydia cũng lôi hết mọi thứ trong túi chén ra để tìm kèn oboa.

Daniel đặt tay lên hai hộp xúp cà chua ở ngăn trên cùng của chạn bát. Anh cảm thấy thất bại, đôi chút tội lỗi và xấu hổ khi nhớ lại ngày đầu tiên anh đến làm cho Miranda. Ngày đó, thấy mấy hộp giầu ở góc tít trong cùng, anh không đồng tình chút nào. Anh tự nhủ sẽ không bao giờ hạ thấp mình bằng việc cho bọn trẻ ăn những thứ chán ngắt như thế.

Christopher cầm bút lên. Nó chưa bao giờ nghĩ tới chuyện phải tự làm bài tập về nhà. Sẵn có bố đứng bên cạnh, nó hỏi luôn:

“Nước Anh chúng ta lãng phí hầu hết năng lượng như thế nào hả bố?”

“Suy hao nhiệt,” Daniel trả lời luôn. “Nhà cửa ở Anh có hệ thống cách nhiệt kém.”

Ngòi bút của Christopher lướt nhanh trên giấy. Thằng bé biết mình đang làm một việc thật đúng đắn.

“Nước nào có hệ thống cách nhiệt gia đình tốt ạ?”

“Na Uy,” Daniel nói. “Nhà ở Na Uy được cách nhiệt rất tốt. Chỉ cần bật một que diêm là cả căn nhà được sưởi ấm.”

“Chỉ cần đánh rắm là chúng ta sẽ có một luồng hơi ấm.”

“Christopher!”

“Con xin lỗi.”

Hết Christopher lại đến Lydia bắt đầu.

“Con không thể tìm ra hóa biểu.” Con bé than thở.

“Thì con cứ tập đi,” Daniel yêu cầu.

Lydia dậm ra bậm bực.

“Làm sao mà con tập được khi không biết hóa biểu chứ? Con có biết thăng giáng thế nào đâu? Nên con không thể tập được.”

“Có sẵn nốt ở đây mà.” Daniel cúi kính chỉ vào bản nhạc. “Chỉ có việc chơi các nốt đó thôi mà con cũng không làm được sao?”

“Được ạ,” Lydia bật lại bố. “Con chơi được! Chỉ cần lúc con đang chơi, bố bảo con nốt nào phải thăng nốt nào phải giáng!”

Daniel tất tả bước lại chỗ bếp ga. “Hỏi bố thì cũng bằng thừa,” anh chống chế và điên cuồng khuấy nồi xúp. “Đối với bố, tất cả các bản nhạc đều giống như những bông thủy tiên mọc dọc hai bên đường cao tốc. Dù chúng được trồng dày hay mỏng, thì đối với những người chơi nhạc ở trình độ trung bình, chúng vẫn là hoa thủy tiên.”

Lydia phồng mang trợn má thối mạnh cái kèn aboa. Daniel nhảy dựng lên. Cái thìa bay ra khỏi nồi xúp làm thứ xúp màu cam bắn tung tóe lên khắp mặt trước áo của bà Doubtfire.

“Lydia! Đi tìm chỗ nào khác mà tập đi!” Lydia vừa đi ra vừa thối những âm thanh thật khó nghe.

Daniel chỉ vừa mới vui vẻ tận hưởng chút yên tĩnh thì lại bị Christopher phá ngang. Thăng bé vớt một đồng đồ khác lên bàn, lần này là để tìm quyển sách toán.

“Sao phải học phân số làm gì hả bố?” thăng bé cắn nhẩn.

“Phân số rất hữu ích.” Daniel nói với con trai. “Trên đời này không ai có thể có tất cả những thứ họ muốn.”

Trong khi anh vẫn đang đứng khuấy nồi xúp, nghĩ lại một vài phút giây gần như hoàn hảo trong cuộc đời mình thì cạnh lò sưởi có tiếng chíp chíp nho nhỏ nghe thật thiếu nã.

Christopher giật mình ngẩng lên.

“Có phải tiếng Hetty không ạ?”

Thằng bé nhìn ra cái bệ vẫn thường để lồng chim.

“Ồ, đâu rồi? Bố để cái lồng ở đâu rồi?”

“Dưới này.”

Daniel đá chân vào cái lồng của Hetty.

“Sao bố lại chuyển ra đây?”

“Con tự mình xem đi.”

Christopher chạy đến. Thằng bé nhìn con thú cưng của mình trong lồng.

“Nhìn nó hơi buồn cười.”

Daniel cố gắng đề cập đến tình trạng của Hetty một cách từ tốn.

“Bố nghĩ là nó không ổn.”

“Hetty đáng thương. Có thể nó cần bầu bạn. Có thể nó cần đẻ con.”

“Bố nghĩ hình như nó đã quá già e khó có con...”

“Dù thế nào thì chúng ta cũng cần con chim khác giúp đỡ.”

“Bố nghĩ nó đã qua giai đoạn đó rồi, Christopher.”

Daniel đã cố gắng mà không sao làm cho con trai hiểu thông điệp ẩn sau lời nói mình.

“Nếu Hetty có biểu hiện gì” - Christopher vừa cười toe toét vừa vỗ vào lòng - “thì đó là nó muốn sinh một con chim cú con.”

“Christopher...”

Nhưng con trai anh không chịu nghe điều anh định nói.

“Mày muốn có một đàn con phải không, Hetty?” Christopher ngâm nga.

Lòng kiên nhẫn của Daniel phải chịu thua khi thằng bé ngang ngạnh khẳng khẳng con chim cú đang đến giai đoạn đòi ấp chứ không phải sắp chết.

“Tiếc là giờ chưa phải mùa cun cú ấp trứng con ạ,” anh nói kháy. “Bố có thể giúp làm thịt nó!”

Nói rồi anh tắt bếp ga đang đun nồi xúp, chạy lên gác tìm Natalie.

Cô bé vẫn đang ngồi cạnh tủ quần áo với một đồng tất xung quanh.

“Vì Chúa, Natalie! Con xỏ tất mất bao lâu vậy?”

Natalie cúi kính.

“Con chẳng có đôi nào cả.”

“Thôi đi nào cô nhóc!”

“Thì bố tìm xem,” cô bé thách thức. “Chẳng thấy hai chiếc tất nào giống nhau cả.”

Daniel giận dữ bởi tung đồng tất trên sàn. Rồi bực mình khi biết Natalie đã đúng. Có rất nhiều tất nhưng không cái nào vào đôi nào cả.

“Ồ, thế những cái khác đâu rồi?” anh hỏi.

“Ở nhà bố.” Natalie trả lời.

“Ôi, Chúa ơi!”

Anh nghiên rặng cúi xuống nhặt ra hai chiếc tất - một chiếc dài đến khuỷu chân màu xanh da trời và một chiếc ngắn màu xanh lá cây.

“Đây! Đi đôi này vào! Chúng ta phải đi thôi, Natalie. Đã bốn rưỡi rồi đấy.”

“Mai mua cũng được mà bố.”

Daniel suy nghĩ. Nhưng ngay ngày hôm nay anh đã biết rằng ngày mai sẽ là một ngày kinh khủng từ đầu tới cuối.

“Chúng ta đi luôn *bây giờ*. Chúng ta có hai tiếng cơ mà.”

Sau này nghĩ lại, Daniel không thể nào hiểu được hai tiếng đồng hồ đó đã đi đâu mất. Thật ra họ cũng đã đến vài cửa hàng. Cửa hàng đầu tiên không có quần yếm, còn cửa hàng thứ hai chỉ có màu trắng. Cửa hàng thứ ba có vài cái màu đỏ, xanh da trời và màu táo xanh, nhưng chúng lại gắn mác *Lưu ý: Giặt riêng*. Nhớ lại lời dặn dò kỹ lưỡng của Miranda, Daniel buộc phải kéo Natalie đi hàng khác trong khi cô bé trông iu xiu và có phần tấm tức. Cửa hàng thứ tư có cái màu xám, có thể giặt được bằng máy nhưng lại không có cỡ của Natalie. Cửa hàng thứ năm có bốn cái cỡ Natalie

vẫn hay mặc (bốn cái cỡ Natalie vẫn hay mặc) nhưng chẳng cái nào vừa cả. Kể cả những cái đề cỡ lớn hơn, lớn hơn nữa, cũng không vừa.

“Sao *chật* thế!” Natalie cắn nhẫn, kéo dững quần một cách khó chịu. “Chỗ này chật quá. Cháu thấy đau lắm.”

“Cháu thử sang bên Notweeds chưa?” cô bán hàng lạnh lùng hỏi.

Họ lại thử sang Notweeds. Khi họ đến trước mặt tiền bằng kính thật rộng rãi của cửa hàng, hai cô bán hàng đang đứng bên trong ngừng tán chuyện, nhìn chăm chăm vào hình ảnh một người kỳ quái đến từ vùng Amazon với lớp trang điểm lỗ chỗ và những búi tóc nhô ra từ chiếc khăn quấn đầu kỳ lạ nhất mà họ từng thấy, ngực áo dính đầy vết xúp cà chua, gấu váy dính bùn tèm lem, tay dặt đưa trẻ đáng yêu nhất mà người ta có thể tưởng tượng được nhưng lại đi đôi tất cộc cạch.

Khi cánh cửa kính bật mở, hai cô chột tỉnh.

“Chúng tôi đóng cửa bây giờ,” họ đồng thanh nói. Cô gái bạo dạn hơn đặt tay lên cánh tay áo bà Doubtfire để xua bà ra ngoài.

Daniel thấy khó chịu. Anh đứng thẳng người lên để cao hơn hẳn cô kia rồi nạt nộ:

“Này cô gái trẻ, cái bảng thông báo trên cửa nói rõ là cửa hàng cô đóng cửa lúc năm rưỡi mà.”

“Giờ chả năm rưỡi thì gì hở bà,” cô gái cãi lại.

“Vẫn còn bảy phút nữa.”

“Còn bảy phút thì chả thử được cái nào.”

“Thế thì chúng tôi sẽ *xem*”

“Xem thì làm được gì hở bà?” cô gái vẫn khăng khăng. Biểu hiện trên khuôn mặt cô thể hiện rõ ràng rằng chẳng có gì trong cửa hàng vừa khổ người bà Doubtfire.

“Lại đây nào Natalie,” Daniel nói. “Cháu không thích xem những bộ quần áo đáng yêu này à?”

“Không ạ,” Natalie đáp. “Cháu muốn về nhà.”

Cô bán hàng đã sai lầm khi nở nụ cười tự mãn.

“Con nhỏ này thật là!” Daniel nói. “Cứ để chúng tôi xem, bảy phút thì bảy phút chứ.”

“Giờ còn sáu phút,” cô kia chỏng lỏn.

Natalie bị kéo lê theo đúng nghĩa đen giữa các giá treo quần áo. Cô bé cứ bám miết chân trên sàn khi bị bố kéo nên để lại cả đường vệt chân trên tấm thảm cứng của cửa hàng. Cô bé cau có và ầm ức than: bàn chân đau; căng chân cũng đau; nó muốn về nhà; sắp lỡ chương trình *Leter xanh dương* rồi; nó chả *thích* quần yếm.

“À, thế thì chỗ chúng tôi chả có quần yếm đâu,” cô bán hàng đắc thắng.

Cô ta hoàn toàn đúng. Toàn bộ khu vực đồ trẻ em chỉ có hai giá gắn treo quần áo mà một giá gần như trống trơn. Không có cái nào như Miranda nói, và dù Daniel đã xem cẩn thận từng cái một nhưng cũng chỉ mất có phút rưỡi.

“Còn bốn phút.”

Giọng cô bán hàng đầy bức tức.

“Không về-ề được hả bà?”

Tiếng rên rỉ thảm thiết của Natalie có thể làm tan chảy cả trái tim của người thếp. Nhưng trái tim Daniel còn được làm từ những thứ cứng hơn.

“Bao giờ bà bảo về thì về, Natalie. Không thì cứ từ từ.”

Họ đi giữa các giá quần áo. Daniel cố vờ như không biết mình đang siết chặt tay Natalie và luôn miệng lẩm bẫm làm cô bé sợ.

“Hai phút!”

Daniel cầm một chiếc váy từ giá bên cạnh lên xem thì thấy rùng mình. Một số đồ ở đây trông đến là trơ trẽn. Rõ ràng ở cửa hàng này váy áo hở lưng tung cả, không hở lưng thì hở eo, kinh hoàng hơn là có cái hở cả ngực. Sao bọn con gái bây giờ có thể mặc những thứ lỗ lảng như vậy? Sao chúng không chết lạnh nhỉ? Mà sao lại có đũa gầy đến mức có thể chui vào cái thứ kia chứ?

“Cháu mới rời cả chân rồi, cháu không đi được nữa đâu.”

“Một phút nữa!”

Hai cô gái đứng cạnh nhau ở cửa, ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu. Tiếng chìa khóa va vào nhau nghe chói tai. Daniel vẫn xem mấy bộ đồ ngủ.

Bên ngoài, đồng hồ trên tháp nhà thờ đã bắt đầu đổ chuông báo nửa giờ. Daniel nắm tay Natalie chặt hơn rồi bước qua hai cô gái đang quắc mắt

nhìn.

“Cảm ơn các cô,” anh nói và cúi đầu với cung cách lịch sự nhất có thể.
“Các cô đã giúp tôi rất nhiều.”

Khi cánh cửa vừa sập lại phía sau lưng, anh nghe thấy tiếng vọng ra từ bên trong.

“Đúng là cái bà thô lỗ.”

Ra khỏi cửa, Natalie lập tức vui vẻ trở lại.

“Bây giờ bà cháu mình đến cửa hàng Barton nhé?” cô bé nài nỉ. “Barton mở cửa đến tận sáu giờ bà ạ. Họ còn có một quầy bán kem ở ngay bên ngoài.”

“Thôi, cháu yêu ạ,” Daniel nói. “Bà Doubtfire kiệt sức rồi. Giờ bà cháu mình về thôi.”

“Nhưng còn quần yếm của cháu? Mai chúng ta lại quay lại thử ạ?”

“Không!” Daniel rùng mình. “Ta không nghĩ vậy đâu cháu yêu. Sau giờ học mới đi mua quần áo thì chẳng mua được đâu. Để cuối tuần có nhiều thời gian hơn hẵng đi.”

“Buồn cười nhỉ,” Natalie nói, giăng tay ra khỏi tay bố khi họ bắt đầu đi dọc con phố về nhà. “Mẹ cũng toàn bảo thế.”

9. Ngày mưa không phải ngày thích hợp để lợp nhà

Quả giống như anh đã lo sợ, hôm sau đúng là một ngày khủng khiếp từ đầu tới cuối. Daniel đi làm trong bộ cánh sạch sẽ và chiếc khăn quăn đầu thật đẹp. Tới đại lộ Springer, anh thất thần khi thấy ba con đang nóng lòng đứng đợi anh.

“Sao các con không đi học?” anh gặng hỏi. “Hôm nay có đình công ạ,” Lydia đáp. “Có thông báo từ hôm qua mà bố.”

“Có thấy đứa nào đưa bố xem thông báo đâu.”

“Natalie đã cho bố xem tờ thông báo của em ấy rồi còn gì. Chúng con thấy trên bàn ăn nên không đưa cho bố thông báo của chúng con nữa.”

Daniel vẫn chối đây đây.

“Bố có thấy thông báo nào đâu.”

“*Chắc chắn* là bố thấy rồi,” Lydia khẳng định. “Chúng con đã nhìn thấy tờ giấy. Trên đó có mấy dòng ngớ ngẩn viết về con nhím ở đằng sau ấy.”

Cảm thấy hơi bực mình, Daniel quay sang buộc tội cô con gái nhỏ.

“Sao con bảo đó chỉ là *mẫu giấy cũ*.”

Natalie mắt ngân ngấn nước. Cô bé thấy đau lòng khi chị gái vô tình nói bài văn mình viết là ngớ ngẩn.

“Con nhầm ạ.”

Daniel thở dài thườn thượt.

“Thôi bỏ đi. Cũng chẳng có gì khác cả. Dù sao thì các con đã ở nhà rồi.”
Rồi một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu anh.

Mặt anh cắt không còn giọt máu, khiến lớp phấn nền *Apricot Crème* của bà Doubtfire trông giống như chiếc lá vàng rẻ tiền trên mặt một thi hài.
“Có, có khác đấy. Các con không thể ở đây! *Không* đưa nào hết! Không phải hôm nay!”

“Sao lại không ạ?”

Daniel lấy lại thần sắc. Khuôn mặt lúc này đã chuyển thành màu nâu sậm.

“Vì chốc nữa lớp vẽ sẽ học ở đây. Bố sẽ phải đứng khóa thân trên tấm thảm kia!”

“Có sao đâu bố,” cả ba đứa trẻ lên tiếng trấn an.

“Nhưng bố thấy có. Sao lại không sao?”

“Chúng con thấy bố khóa thân suốt mà,” Lydia lên tiếng an ủi bố.
“Chúng con đã thấy bố khóa thân lần bố đang tắm thì rạp hát ở Luân Đôn gọi điện, và lần bố nằm riêng trên gác xép, mẹ bắt bố phải cởi hết quần áo ra cho vào túi bóng rồi mới được leo xuống.”

“Cả lần ở Llandudno bố bị rơi khăn tắm nữa,” Natalie lên tiếng. “Lần đấy ai trên bãi biển cũng nhìn thấy bố.”

“Đó là chuyện khác,” Daniel nói với bọn trẻ. Bố không có cái tính cả thẹn. Thoáng nhìn thấy mông bố ư? Với bố thì điều đó không thành vấn đề! Ý tứ quần mảnh vải khi vừa tắm xong mà không cần thận để nó tụt ra ư? Việc gì phải xấu hổ! Nhưng đứng như phỗng trong ba tiếng đồng hồ trên thảm trong bộ trang phục mặc từ trong bụng mẹ để con cái nhìn chăm chăm vào ư? Không, cảm ơn! Không, không, không!”

Lũ trẻ thể hiện nỗi thất vọng đến tột cùng.

Không đứa nào hé răng lấy nửa lời. Sau giây phút im lặng căng thẳng, Daniel hỏi:

“Các con không có chỗ nào để *chơi* sao?”

“*Chơi ạ?*”

“*Chơi ạ?*”

Giọng điệu của Lydia và Christopher cho thấy đó là điều hoàn toàn ngờ ngẩn.

“Không thì *đọc sách*. Vẽ? Nấu ăn?” Daniel dần trở nên tuyệt vọng. “Thôi để bố cho mấy đứa ít tiền rồi mua sắm nhé.”

“Bao nhiêu ạ?”

Daniel lục hết túi này tới túi khác trên áo bà Doubtfire. Nhưng anh chợt nhớ ra hai tờ tiền hôm trước Miranda đưa để mua quần yếm cho Natalie vẫn trong chiếc váy dính đầy xúp anh đã mang tới tiệm giặt là.

Daniel tuyệt vọng.

“Thôi, bố đầu hàng!”

Ba đứa như mấy ông cụ non, chúng hiểu ngay là bố đồng ý cho chúng ở nhà và chiêm ngưỡng màn trình diễn đáng mong chờ đó. Không để bố kịp có cơ hội thay đổi ý định, lũ trẻ phóng như bay lên gác, giả dờ không nghe thấy gì khi bố có gọi giật lại, quả quyết rằng chúng sẽ làm tất cả như bố mong muốn - ngoan như thỏ, câm như hến - cho đến giây phút tuyệt vời đó.

Daniel xông vào bếp. Trước khi chuông reo, anh còn vừa đủ thời gian để cảm ẩm nước, bày mấy ly cà phê và để mắt tới con Hetty một chút - trông nó còn tàn tạ và thiếu sinh khí hơn hôm trước. Đó là bà Hooper.

Chùi tay vào tạp dề, Daniel cố đứng chặn ngang lối cửa.

“Cô thân mến, tôi e là cô đến hơi sớm. vẫn chưa có ai đến, và...”

Dùng chiếc giá vẽ làm cây gỗ phá thành, bà Hooper đẩy anh lùi lại. Đằng sau bà ta, Daniel có thể nhìn thấy hai người nữa trong lớp vẽ vừa lách xuống xe buýt, tay cầm cặp giấy và giá vẽ.

Daniel thở dài rồi đành hé cửa cho bà Hooper đi thẳng vào bếp.

Bị bắt quả tang đang tự mình pha cà phê, bà Hooper cười bẽn lễn.

“Tôi chỉ cần pha cho hai chúng ta thôi bà Doubtfire nhỉ?”

“Pha bốn cốc luôn đi, cô thân mến,” Daniel đáp. *“Những người khác đang tới đấy.”*

Đầu tiên là bốn cốc, sau đó là sáu, rồi bảy, rồi mười một cốc. Cứ thêm một người tới là họ lại giới thiệu khắp một vòng. Daniel đứng trong bếp nhà Miranda tức điên lên mà cứ phải cắn răng chịu đựng hết lần này tới lần khác.

“Anh Hilliard đâu ấy nhỉ?”

“Anh này có đến muộn bao giờ đâu.”

“Tôi đã *cho* anh ta địa chỉ rồi mà.”

“Có gì thì anh ta phải gọi điện chứ...”

“Chắc chắn là anh ta đang đến thôi.”

Đến lúc mình phải xuất hiện rồi, Daniel thầm nghĩ, cố gắng gạt đầu và cười tươi hết cỡ, anh cầm bát đường lên đi ra phía cửa, định lên lên lầu thay đồ thật nhanh và trở thành Daniel xuất hiện ngay cửa chính. Nhưng tới lối cửa thì anh chợt nhận ra thiếu sót trầm trọng trong kế hoạch tưởng chừng đơn giản này. Anh không có quần áo! Anh quên không mang theo quần áo!

Anh không có áo khoác, không áo sơ mi, không tất! Quả là một trở ngại to lớn!

“Có chuyện quái gì thế nhỉ?”

“Không biết cái ông này *đang ở đâu* nữa?”

“Làm ăn như thế đấy! Có gì thì phải gọi điện nói một tiếng để người ta còn biết đường chứ.”

“Muộn quá rồi đấy. Đáng ra phải bắt đầu hai mươi phút rồi.”

Không còn cách nào khác, Daniel đánh liều.

“Các anh chị đã uống hết cà phê chưa?” anh nhỏ nhẹ bằng giọng bà Doubtfire âu yếm nói với con. “Tôi dọn ly được chứ? Các anh chị cứ đi ra tiền sảnh, dựng giá vẽ và sắp bút chì ra, tôi đi gọi anh Hilliard đây.”

“Gọi anh Hilliard? Anh ta đang ở đây hả bà?”

“Từ nãy đến giờ anh ta vẫn trốn ở đây ạ?”

“Không phải trốn, anh ạ. Chỉ là anh ấy đến hơi sớm nên lên ra vườn làm điều thuốc thôi.”

Daniel nghe thấy mọi người xung quanh thì ào ào bàn tán khó nghe.

“Ở đây sao? Từ nãy đến giờ!”

“Đáng ra bà ấy phải nói sớm hơn mới phải!”

“Chẳng lẽ bà ấy không nghe thấy là chúng ta đang lo lắng sao? Hay bà ấy điếc?”

“Thì ra anh Hilliard này cũng hút thuốc đấy.”

Quên bém mắt mình đang là ai, Daniel đáp lại lời nhận xét cuối cùng.

“Thỉnh thoảng tôi cũng làm một điều xì gà cho vui.”

Tất cả mọi người quay sang trở mắt nhìn anh. Trong mắt họ, bà Doubtfire không phải típ người thỉnh thoảng hút xì gà; nhưng dù gì, họ cũng không nên nghĩ bà là người điếc lòi.

Daniel hoảng quá, vội vàng xua mọi người ra khỏi bếp.

“Ra đi các anh chị thân mến. Ra tiền sảnh ổn định chỗ ngồi đi. Bà già này xin đảm bảo anh Hilliard sẽ đứng trước mặt các vị khi các vị còn chưa kịp bỏ hết màu vàng catmi với màu xanh coban ra.”

Học viên lớp vẽ bắt đầu cầm giá vẽ và dụng cụ đi ra tiền sảnh song vẫn cầu nhàu đôi chút về sự chậm trễ ngớ ngẩn và vô cớ kia.

Daniel phóng như bay lên lầu. Christopher đã đứng đợi sẵn ở chiếu nghỉ.

“Bây giờ chúng con được xuống dưới nhà chưa bố?”

“Tất nhiên là chưa!”

Daniel đẩy cậu con trai vào phòng Miranda.

“Nhanh lên,” anh nói. “Trong lúc bố cởi quần áo, con lục tủ của mẹ con tìm cho bố cái gì để bố quấn quanh người đi.”

“Tìm cái gì bây giờ ạ?”

“Bố không biết!” Daniel cởi áo ra. “Cái gì đó làm họ bị sao nhãng. Cái gì màu mè ấy - phải thật khó vẽ!”

“Cái này được không hả bố?”

Christopher giơ lên một cái áo len bầy sắc cầu vồng in biểu tượng chống hạt nhân.

“Chúa ơi, không! Bố không chịu được tranh luận đâu. Tìm cho bố cái khác đi.”

Trong khi Daniel lau lớp phần *Apricot Crème* của bà Doubtfire, Christopher lại giơ lên chiếc quần lót kiểu Pháp điểm những trái tim nhỏ thật đáng yêu.

“Những cái này thì sao ạ?”

“Không!”

“Vậy thì bố phải quần chiếc khăn choàng này thôi. Đó là tất cả những gì con có thể tìm được.”

Daniel nhắc chân khỏi mớ quần áo bà Doubtfire vừa tụt ra trên tấm thảm thoang thoang mùi oải hương của Miranda. Christopher đưa anh tấm khăn choàng in họa tiết hình cánh hoa và có tua rua màu đỏ tươi.

“Ồ, cũng được!”

Daniel quần khăn choàng quanh người rồi buộc lại.

“Bố phải cẩn thận đấy,” Christopher cảnh cáo. “Đây là một trong những đồ mẹ thích nhất. Bố mà làm hỏng thì bố rắc rối to đây.”

“Dù sao thì người đàn bà đó cũng thù bố sẵn rồi.”

“Đúng là thế,” Christopher toe toét. “Bố phải nghe tối qua mẹ nói về việc bố làm người mẫu cho lớp vẽ ở nhà này cơ. ‘Cảm ơn Chúa vì ba đưa con sẽ an toàn ở trường’ mẹ cứ nói đi nói lại thế chứ. Bọn con không dám nói với mẹ là có đình công. Sáng nay chúng con đều giả vờ đi học như bình thường rồi trốn ở trong vườn đến tận lúc mẹ đi làm.”

Daniel hoảng hốt.

“Không khéo mẹ con lại quay về ấy chứ! Có thể lắm. Sáng nay chắc cô ta đã nhận được đơn xin thôi việc của bố rồi. Biết đâu cô ta sẽ chạy ngay về để thuyết phục bố ở lại.”

“Nếu mẹ quay về thì bố chết chắc.”

“Ồ, Chúa ơi!” Daniel thét lên.

Rồi anh phi ngay xuống nhà, những dải tua rua bay phấp phơ.

Tầng dưới cũng chẳng khác hơn là mấy, bởi anh đã làm dây lên một đợt tranh cãi dữ dội. Một quan điểm thâm mỹ cho rằng anh nên đứng trước ánh sáng tự nhiên bên cửa sổ và để tấm khăn choàng họa tiết hình cách hoa sặc sỡ quấn hờ quanh người chứ không nên buộc túm lại. Quan điểm khác thì cho rằng anh nên ngồi dưới ánh đèn để các họa tiết nổi bật trên những nếp gấp mềm mại (“Để xem màu đỏ *nói* gì với màu hoa cà!” tiến sĩ Hamid hào hứng reo lên).

Bà Hooper có ý kiến rằng anh nên bỏ phéng chiếc khăn choàng họa tiết cánh hoa ra song tất cả những ai có mặt đều ý tứ lờ đi.

Daniel bước lên tấm thảm lò sưởi rồi ngồi lên ghế đầu một cách khéo léo. Anh cảm nhận rõ cái lạnh của tấm gỗ dưới phần hông trần. Anh phải cố gắng làm theo yêu cầu rồi gợi ý khác nhau của họ mất đến một, hai phút.

“Anh có thể quay mặt sang trái một chút được không? Cảm ơn anh. Quá hoàn hảo!”

“Anh có thể duỗi chân ra một chút được không - đó!”

“Mọi người thấy tay trái giờ lên thế kia được không?”

Nhưng dần dần anh không làm theo yêu cầu của họ nữa, anh tự chọn cho mình một tư thế đơn giản mà anh cảm thấy thoải mái. Dù họ thích hay không thì đó cũng là tư thế của ngày hôm nay.

Và hầu như ai cũng thích tư thế đó. Dù bị gò bó ở nơi còn xa mới có thể nói là lý tưởng song họ vẫn chịu khó lục tung hộp bút nhỏ tìm bút màu và chì than, bút chì và phân màu. Sau một vài lời xin lỗi nhẹ nhàng - “*Rất xin lỗi.*” “Chị có thấy là tôi vừa dịch chuyển một chút rồi không?” “Húp!” “Tôi đã va phải cái đó đúng không? Tôi *thành thật* xin lỗi!” - không khí im lặng bao trùm khắp căn phòng, chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng kêu dè dặt vì thích thú trước thành quả của mình hoặc vì thất vọng mà lý do sau thì thường xuyên hơn, rồi cả tiếng thở phào quen thuộc của cô Purkett.

Daniel cảm thấy thư thái. Chiếc ghế đã ấm hơn. Có vẻ như mọi thứ không đến nỗi quá tệ. Quả thực, anh gần như có thể bắt đầu nghĩ tới việc buổi sáng hôm nay sẽ trôi qua bình yên, không có bất kỳ tai họa nào. Giá như lũ trẻ có ý thức, cứ ở yên trên gác, không chạy xuống quấy rầy... Giá như không ai tất tả đi tìm bà Doubtfire tốt bụng xin thêm ít cà phê nóng... Giá như Miranda ngập đầu với đống vấn đề hóc búa nên phải ở lại công ty...

Một giờ trôi qua. Sột soạt, lạo xạo, tẩy xóa, ậm ừ. Tất cả mọi thứ đúng là khá dễ chịu. Lấy lại tinh thần lạc quan cao độ, anh thực sự cảm thấy khoái chí, vui vẻ, mãn nguyện và sướng âm ỉ khi nghĩ tới việc mình được hưởng lương hai lần. Thậm chí anh còn tự hỏi sao không đề nghị mọi người nghỉ một chút để mình phóng vù lên tầng, khoác lại bộ váy áo và quần khăn đầu của bà Doubtfire, trát lên má một lớp phấn *Apricot Crème* mỏng rồi lại chạy xuống dưới nhà pha cà phê trong khi “anh Hilliard” có thể đã biết ý ra phố mua mấy điều xì gà hút để không phiền tới lớp.

Nhưng không có gì chông lại được số phận.

Khi anh đang thoải mái ngồi đó, cố gắng không dung đưa chân và vẫn vợ thử bịa ra lý do chính đáng tại sao người đàn ông trưởng thành quấn mỗi chiếc khăn trên người nhoáng một cái đã chạy mất tới cửa hàng thuốc lá cuối phố”, rồi mắt anh chợt hướng ra ngoài vườn.

Và anh nhìn thấy, lấm tấm như những ngọn cây nho nhỏ trồng trong chậu giữa những cây phong lữ trên bậu cửa là ba đứa trẻ đang nhìn anh chăm chăm, ngay sau chúng là vợ cũ của anh đang tất tả trên lối đi giống như nữ thần đi trả thù.

“Chúa ơi!” Daniel thềm gào lên. “Cứu, cứu con!”

Anh không dám nhìn. Mà cũng không cần phải nhìn. Thậm chí ngay cả khi anh ngồi yên vị trên ghế, ngó lơ ra chỗ khác và làm ra vẻ mặt vô cùng điềm tĩnh thì anh vẫn có thể dễ dàng hình dung cái trừng mắt phản đối xuyên qua lớp kính rồi mà vẫn đủ làm người khác cảm thấy sống lưng lạnh toát, cảm nhận được đôi bàn tay đang nắm thật chặt, cũng như không mấy khó khăn để hình dung cơn giận dữ điên cuồng của cô và những câu lẩm bẩm trách móc: “Xuống ngay! Sao lại ngồi trên cửa sổ cả thế kia? Sao các con không đi học? Cái gì? Đình công ư? Không đứa nào thềm nói với mẹ một tiếng! Còn bà Doubtfire đâu? Sao bà ta bỏ đi cả ngày hôm nay mà không thềm trông nom các con!”

Anh thận trọng liếc mắt sang phải. Khu vườn trống trơn. Anh nghĩ mình đã nghe thấy tiếng cửa sau đóng sầm lại, và vài giây sau, tiếng chân rầm rầm bước lên cầu thang. Chắc hẳn Miranda đang dồn con lên lầu để mắng xối xả lũ trẻ bé bỏng tội nghiệp ấy mà không cho người ngoài hay biết.

Anh không thể chịu được chuyện đó. Anh rời khỏi ghế.

“Xin lỗi,” anh gào lên. “Tôi sẽ quay lại ngay!”

Rồi mặc kệ những ánh mắt đang nhìn mình trần trối, anh phi ra khỏi phòng.

Họ gặp nhau nơi cầu thang. Anh dừng bước và ngược mắt nhìn lên. Cô đang xuống nhà. Nét mặt hoang mang, tay cầm tấm khăn hoa quăn đầu của anh, mong chờ cả thế giới này đều vô tội như bình trà tươi mới, đều không gây trở ngại như bất kỳ vật dụng nhỏ bé nào khi được mang xuống lầu.

“Bà Doubtfire đâu?”

“Miranda...”

Vẻ mặt càng trở nên hoang mang, cô nhú mắt nhìn anh chăm chăm. Rồi khịt khịt mũi. Phải chăng vệt phấn *Apricot Crème* vương trên tóc do bất cẩn đã tố cáo anh? Hay mùi oải hương thoang thoảng?

Dù là gì đi nữa thì trò chơi cũng đã kết thúc. Miranda đã phát hiện ra.

“Anh chính là bà Doubtfire!”

“Miranda! Nghe tôi...”

“Anh chính là bà Doubtfire! Trước giờ vẫn vậy!”

“Miranda! Xin cô đấy! Tôi có thể giải thích!”

Chiếc khăn đội đầu bay vèo vào mặt anh. Và, cũng giống như những lần khác, cuộc chiến bùng nổ.

“Tại sao anh *dám* làm thế?” Miranda giận run lên. “Sao anh *dám* lừa tôi kiểu này, lại còn bắt chính những đứa con tôi lừa dối tôi? Sao anh *dám* dụ dỗ chúng thông đồng với anh lừa dối và làm bẽ mặt tôi?”

Trước những lời chụp mũ như thế, nỗi e sợ của Daniel lập tức biến thành nỗi tức giận.

“Miranda, cô đừng được đăng chân lân đăng đầu kéo lại hồi không kịp! Trước khi chỉ trích tôi, cô nên tự hỏi mình xem ai đã dồn bố con tôi tới nước phải lừa dối như thế! Cô thử nghĩ xem tại sao người làm bố như tôi lại phải hóa trang để được gặp con để mình! Thử nghĩ xem tại sao lũ trẻ lại đồng ý tham gia vào kế hoạch này! Cô không quan tâm cũng được, song xin cô nhớ cho là chính sự ích kỷ và vô tình của cô, việc cô không thèm để tâm tới nguyện vọng và cảm xúc của bất kỳ ai đã khiến mọi chuyện ra nông nỗi này!”

“Anh vẫn thường xuyên gặp chúng đấy thôi! Tôi có bao giờ ngăn cản anh đâu!”

“Nhưng cô cũng không bao giờ tạo điều kiện cho tôi! Kể từ khi ly dị, cô luôn đối xử với tôi như thứ bỏ đi phiền phức. Tôi cứ gặp lũ trẻ là cô lại thấy *khó chịu!*”

“Ý anh là sao, tôi ‘*khó chịu*’ ư? Khó chịu mà tuần nào tôi cũng lái xe đưa chúng tới chỗ anh dù có mệt lử vì công việc, dù có *kiệt sức* à?”

“Lúc nào cũng muộn *hàng giờ*.”

“Thì thỉnh thoảng cũng phải có lúc muộn chứ! Mà anh cũng biết đấy, tôi còn phải làm việc. Đâu có giống anh. Suốt mười bốn năm qua tôi là người duy nhất kiếm tiền đều đặn nuôi cái gia đình này. Tôi phải làm việc bỏ hơi tai. Vậy mà anh có chịu hiểu đâu. Đáng nhẽ ra phải hiểu chứ. Tôi có đưa lũ

trẻ tới cái căn hộ vừa dơ dáy vừa bừa bộn của anh muộn vài phút là anh khó chịu; nhưng tôi thấy anh chả chịu kiếm lấy một công ăn việc làm ổn định để có thể mua xe rồi tự mình tới đón lũ trẻ! Anh có thể có việc làm đi rồi thấy, một công việc bận rộn buồn chán như công việc của tôi - công việc khiến nửa số ngày anh trở về nhà kiệt quệ đến nỗi chả hơi sức đâu nói chuyện với lũ trẻ nữa - thì có lẽ anh cũng không còn tha thiết làm đủ mọi cách để gặp ba đứa con bé bỏng đáng yêu của anh như thế này!”

Ba đứa trẻ bé bỏng đáng yêu đó đang sắp hàng ngồi lắng nghe như thể đang bị nhốt sau lan can, đứa nào đứa nấy mặt mũi tái nhợt. Christopher bắt đầu ngân nga khe khẽ, tiếng ngân nga yếu ớt không thành giai điệu thể hiện nỗi đau bị kìm nén. Dưới nhà, phía sau Daniel, học viên lớp vẽ đang lặng lẽ ra khỏi nhà, từng người, từng người một, mặt ngoảnh đi chỗ khác và đầu cúi gằm xuống.

“Tôi cảnh cáo cô, Miranda,” Daniel dữ dằn nói. “Cô không cần phải bới móc lại những chuyện cũ rích đó! Trước đây cô luôn sung sướng khi có tôi lúi húi lo chuyện bếp núc, chăm các con đang ốm, để cô được sủng ái trong những bộ quần áo đẹp và những đôi giày sang trọng đến công ty! Đừng cố chế nhạo tôi chỉ vì tôi không có việc làm!”

“Tại sao lại không?” Cô giận quá mà không còn biết sợ trận lôi đình của anh nữa. “Tại sao không? Tôi luôn là người sống có quy củ. Sao anh không như thế đi? Anh thật lười biếng, nghèo rớt và vô trách nhiệm. Anh vẫn luôn như thế và sẽ luôn như thế. Nhưng tôi không thể ngờ anh lại hạ tiện đến mức ngửa tay cầm những đồng tiền tôi cực nhọc lắm mới kiếm được để đổi lại, anh đi lừa đảo, nói dối tôi và sục sạo khắp nhà tôi mà không được tôi cho phép, rồi biến tôi thành con ngốc trước mặt chính những đứa con của mình!”

“Tôi nhận tiền của cô vì tôi đã làm những việc mà cô yêu cầu. Và tôi đã hoàn thành thật xuất sắc. Chính mồm cô thừa nhận thế còn gì? Và tôi luôn

sẵn lòng làm điều đó mà không nhận bất cứ đồng tiền công nào, cũng không phải nói dối và biến cô thành một kẻ ngốc nếu cô khôn ngoan để tôi chăm nom lũ trẻ sau giờ học như lúc đầu tôi yêu cầu!”

“Chẳng phải tôi đã đúng khi không tin tưởng giao phó lũ trẻ cho anh sao? Anh vừa mới chứng minh *điều đó* rồi đấy. Tôi biết anh là kẻ vô trách nhiệm, nhưng tôi vẫn nghĩ rằng chí ít anh vẫn còn sót lại một chút sĩ diện. Daniel Hilliard, thật mất thể diện làm sao khi phải cầm từng đồ lót của vợ cũ xem phải cho cái nào vào giỏ đựng quần áo bẩn!”

Daniel đấm mạnh tay vào tường.

“Biết rồi,” anh nhạo báng. “Biết rồi khổ lắm nói mãi! Đó luôn là vấn đề của cô, Miranda ạ! Tất cả những gì cô có thể nhìn ra là người khác đã không phải với cô! Cô không bao giờ biết cô đã làm gì không phải với họ, hoặc đã buộc họ phải làm như vậy!”

“Ồ, *tôi* buộc anh phải làm như vậy ư?” Giọng cô trở nên chua cay. “Tôi buộc anh phải làm như vậy ư? Tôi buộc anh phải đưa trà cho tôi và gợi chuyện để tôi thoải mái nói về cuộc hôn nhân của chúng ta trong khi con cái đang ngồi đó lắng nghe và biết rõ anh là ai.” Rồi cô bỗng nói nhỏ. “Anh đã biến tôi thành con ngốc, Daniel Hilliard. Anh nghĩ rằng anh có *lý do* để thế sao?”

Nắm chặt thành cầu thang, cô cúi xuống nói gần như phỉ nhổ vào mặt anh.

“Điều anh làm là không thể tha thứ được. *Không thể tha thứ* Tôi sẽ không tha thứ cho anh, *không bao giờ!* Và lũ trẻ cũng sẽ hiểu, đúng không các con?”

Cô quay ngoắt lại nhìn lũ trẻ khấn khoản. Không đứa nào nhúc nhích. Không đứa nào hé răng nói nửa lời. Mặt chúng trông như những chiếc mặt nạ nhỏ xíu, tái nhợt. Ngay cả tiếng ngân nga cũng im bật.

Đến lượt Daniel khấn khoản nói với lũ trẻ.

“Các con nói cho cô ta nghe đi! *Nói* cho cô ta nghe đi, quý tha ma bắt! Hãy nói cho cô ta biết là tất cả những chuyện này chỉ vì cô ta không thể hiểu được nguyện vọng của các con cũng như của bố, bởi cô ta chẳng bao giờ thèm *đếm xỉa* tới ý kiến nào làm cô ta cảm thấy không thoải mái, dù chỉ một chốc lát, ý kiến nào *‘phá hỏng lịch trình của cô ta’*.” Anh tuôn ra một tràng như thế bấy lâu nay ngậm những thứ tồi tệ trong miệng, giờ không nhổ ra thì không chịu được. “Hãy nói với cô ta rằng ba con đồng ý chỉ vì cô ta quá ngoan cố, luôn khẳng khẳng rằng bất kỳ cái gì có lợi cho *cô ta* nhất thì mới tốt cho người khác!”

“Tôi *không* cho phép anh nói với lũ trẻ những lời như thế về tôi ngay trong nhà của tôi!”

“Tại sao không?” Anh bật cười nham hiểm và xoay người rất kịch. “Tại sao *không* nhỉ? Chẳng phải cô vẫn *luôn mồm* phi báng tôi ngay trong ngôi nhà này đấy sao? Đừng quên rằng tôi đã ở đây và đã nghe cô nói! Tôi đã nghe tất cả những gì cô nói về tôi!” Anh chỉ tay thẳng tay vào mặt cô đầy đe dọa. “Và chúng phải nghe. Ồ, phải rồi. Có điều cô không biết chúng đang nghĩ gì đúng không Miranda? Cô đâu có nhận ra rằng đối với lũ trẻ, điều này chỉ chứng tỏ cô là một người thiếu cận bởi đã đi đâm đầu vào tôi, và chứng tỏ cô là một người có bản chất hẹp hòi, nhỏ nhen! Phi báng tôi sẽ chẳng giúp ích gì cho cô đâu. Chỉ tổ bắt bọn trẻ che giấu tình cảm của chúng dành cho cha để chúng thôi.” Ngón tay anh chỉ trở hết bên này đến bên kia đầy cảnh báo. “Và cô đang bức bách chúng đấy, Miranda ạ. Chính xác là bức bách. Bởi con người ta đâu dễ gì che giấu tình cảm đối với người mình yêu quý. Cô càng bắt chúng che giấu tình cảm của mình đối với bố chúng thì tình

cảm chúng dành cho cô cũng sẽ theo đó mà nhạt đi, có thể chúng mới có thể giữ kín bí mật nhỏ bé của mình dễ dàng hơn!”

“Tình cảm chúng dành cho tôi cũng sẽ nhạt đi ư? Tôi là mẹ chúng cơ mà!”

“Và tình cảm chúng dành cho tôi cũng vậy. Tôi là bố chúng!”

Cả hai căm giận nhau đến nỗi không thốt lên lời nữa.

Lydia đứng phắt dậy. Giờ bố mẹ mới để ý thấy cơn thịnh nộ đã khiến khuôn mặt con bé trở nên tái mét và dữ dằn.

“Con ghét cả bố lẫn mẹ,” con bé nói với giọng không đều rồi quay lại bước thẳng về phòng, đóng sập cửa lại.

Christopher cũng đứng dậy.

“Con cũng vậy,” thằng bé nghẹn ngào với khuôn mặt đẫm nước mắt. “Cả hai người thật xấu xa và đáng kinh tởm!”

Thằng bé không về phòng mình mà theo vào phòng chị.

Natalie bị bỏ bơ vơ nơi đầu cầu thang. Mặt mũi cô bé méo xệch.

Thoáng giật mình, Miranda bước nhanh lại chỗ cô bé, định ôm cô bé vào lòng để dỗ dành. Nhưng khi cô vừa đến gần thì Christopher xông xộc từ phòng Lydia chạy ra, đẩy mẹ sang một bên và chộp lấy em gái.

“Mẹ cứ tiếp tục cuộc cãi vã kinh tởm của mình đi!” thằng bé thét lên. “Hãy để Natalie yên!”

Nói rồi nó bế đứa em gái đang khóc thút thít vào phòng và đóng sập cửa mạnh đến nỗi núm cửa bật tung và lăn lông lốc trên thảm.

Người Miranda run lên bần bật. Cô lê từng bước về phía cửa như con búp bê không được nhồi bông. Đầu gối run lẩy bẩy. Hai tay cũng run. Thậm chí cả miệng cô cũng đang run dữ dội. Daniel cảm thấy thật khủng khiếp.

“Miranda...”

“Cút ngay khỏi nhà này.”

“*Miranda, làm ơn thôi đi!*”

“Tôi muốn anh xéo ngay lập tức.”

Daniel cúi nhìn núm cửa rơi trên thảm.

“Còn bọn trẻ thì sao?” anh cất tiếng hỏi. “Tôi có nên đưa chúng đi cùng không? Dù gì hôm nay cũng là thứ Ba...”

Giọng anh yếu dần. Cảm thấy không thể đứng vững trước cái nhìn đang xoáy thẳng vào anh.

Rảo bước đi qua cô dù đầu gối mình cũng đang run bần bật, Daniel đi thẳng vào phòng đôi rộng lớn để lấy mớ quần áo bẩn thỉu anh tụt ra trên sàn nhà. Anh nhìn mớ quần áo mà cảm thấy phát ốm. Nhưng anh không còn đồ gì khác có thể mặc được. Miranda đã quăng sạch những thứ anh để lại khi anh rời nhà đi mấy năm trước.

Sau khi cải trang thành bà Doubtfire lần cuối cùng trong đời, anh tự hỏi liệu có nên sửa chữa phần nào lỗi lầm mình đã gây ra. Thay vì đi qua cô,

anh có thể ngồi cạnh cô nơi cầu thang, có thể vòng tay qua vai cô để an ủi, lấy cho cô chút đồ uống, cố gắng xoa dịu mọi chuyện.

Nhưng cách này không hiệu quả. Ngày mưa không phải là ngày thích hợp để lợp nhà. Cách này không hiệu quả.

Khi anh bước ra khỏi phòng, cô vẫn ở đó. Cô ngồi bất động như tảng đá khi anh đi qua cô xuống cầu thang. Anh cúi xuống nhặt chiếc khăn hoa nằm chông chơ trên sàn rồi vừa quán quanh đầu vừa bước ra ngoài cửa chính.

Anh thấy bà Hooper đang mạo hiểm chồm người qua hàng rào, đóng tai nghe ngóng với hy vọng có thể hóng thêm được chút gì đó.

Anh buông mấy lời hằn học trước khi bỏ đi:

“Tôi thấy chả mấy nữa đám cỏ độc nhà chị sẽ mọc lên tươi tốt đấy.”

Nhưng ngay cả khuôn mặt méo xệch của bà ta cũng không thể an ủi được anh chút nào.

10. Dòng sông Phẳng lặng

Daniel không đứng chờ ở điểm dừng xe buýt. Anh không thích đứng đó với bộ dạng bà Doubtfire trong khi bà Hooper đang đứng trong vườn nhà quan sát anh, còn các con anh đang đứng trong phòng của Lydia nhìn xuống, và thậm chí có thể cả Miranda cũng đang trừng mắt nhìn anh qua cửa sổ tầng dưới. Anh hối hả đi tới cuối phố và chỉ bước chậm lại khi đã rẽ sang phố khác.

Qua vài tuyến phố, Daniel nghe thấy tiếng xe buýt ở phía sau. Anh giơ tay xin lên xe song chân vẫn bước. Anh quá đau khổ nên chẳng thèm quan tâm liệu người lái xe có dừng lại cho anh lên không. Tuy nhiên, chiếc xe đã đỗ lại để Daniel bước lên. Chỉ khi người lái xe nhả côn để đi tiếp thì Daniel mới nhận ra anh không có đồng nào trả tiền vé.

“Chết thật! Hình như tôi bỏ quên túi xách rồi!” Daniel đã hỏi mua một vé bốn mươi xu nhưng giờ anh nhận ra là anh không thể trả tiền vé. Vốn là người nhanh trí, anh đem bà Doubtfire ra làm tấm bình phong để cố làm dịu đi cơn tức giận của người lái xe.

“Ôi, tôi thật là ngớ ngẩn! Thật là ngại với bác quá, bác tài. Bác xé vé rồi tôi mới nhớ ra chứ. Ôi, tôi thành thật xin lỗi.”

Người tài xế đã hoàn toàn được xoa dịu. Thực ra, ông còn thấy bà Doubtfire khá bắt mắt.

“Không sao bà ạ. Thôi để tôi trả vậy. Bà cứ ngồi đi. Bà ngồi xuống cho đỡ mỏi.”

“Bác thật là tốt bụng,” Daniel thở thê. “Bác tử tế quá, tử tế quá.”

Câu nói làm người lái xe thấy ngại ngại. Ông ta làm điều bộ ý bảo bà Doubtfire đừng khách sáo và ngồi xuống ghế gần nhất dành cho người già hoặc người tàn tật để ông ta có thể tiếp tục trò chuyện. Đầu óc Daniel đang rối bời nên chẳng buồn từ chối. Anh căng thẳng ngồi ghé xuống mép ghế, tay vân vê váy một cách lo lắng và gật đầu như cái máy với tất cả những gì người lái xe nói. Đầu óc anh còn đang quay cuồng vì những hình ảnh thật rõ ràng và kinh khủng về cuộc cãi vã nảy lửa với Miranda cùng khuôn mặt căng thẳng và đau khổ của các con.

Qua vài điểm dừng nữa thì Daniel bắt đầu cảm thấy thật khốn khổ khi nhận ra người lái xe buýt không còn đơn giản là tỏ ra thân thiện: ông ta đã chuyển sang ve vãn một cách trắng trợn.

Daniel nguyền rủa bà Doubtfire đúng là mụ phù thủy.

“Cho tôi xuống đây!” anh nói.

“Hết đường vành đai mới xuống được, em yêu ạ.”

Người lái xe tiếp tục nói gần nói xa về những buổi cuối tuần cô đơn của mình.

Daniel bất giác đỏ mặt.

Dường như người lái xe cảm thấy đây là thời điểm thích hợp nhất. Mắt ông ta nhìn bà Doubtfire hau háu. Vốn đã bối rối sẵn, giờ thấy thái độ của ông kia như thế, Daniel đâm hoảng. Anh cảm thấy như mình vừa đâm quàng bụi rậm, khắp người nóng bừng vì tức tối. Không dẫn đo, anh xắn tay áo lên. Nhưng anh mới xắn cánh tay áo đẹp đẽ lên đôi ba nếp thì người

lái xe chuyển phát hướng chú ý sang đường đi và nhìn chăm chăm vào con đường phía trước.

Daniel cúi đầu xuống, thấy nhẹ cả người. Và giờ anh mới chú ý đến cánh tay mình đặt trên lòng - đôi cánh tay to, cứng với cơ bắp nổi cuồn cuộn dưới lớp lông đen dày.

Daniel liếc trộm người lái xe. Thật không may ánh mắt họ thoáng chạm nhau qua gương chiếu hậu. Người lái xe lo lắng và xấu hổ nhìn ngay đi chỗ khác. Ông nhớ lại tất cả những người bạn lâu nay mình không ngó ngàng tới và cuối tuần này nên bỏ ra chút thời gian gặp gỡ họ. Tới bùng binh tiếp theo trên đường vành đai, Daniel xuống xe.

Việc đầu tiên Daniel làm khi về nhà là cởi ngay khăn quăn đầu và áo váy ra, nhét hết mọi thứ thuộc về bà Doubtfire vào túi rác màu đen to dùng rồi vứt ra thùng rác công cộng. “Cuốn xéo đi!” anh thét lên khi quăng cái túi giữa đồng xương gà, lá chè và vỏ cà rốt. “Vĩnh biệt khăn quăn đầu! Giã từ nước hoa oải hương! Từ biệt phần nền *Apricot Crêmel* Cuôn xéo nhé, bà Doubtfire! Tạ ơn Chúa vì chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa!”

Rồi anh bồi thêm cho cái thùng rác một cú đá.

Việc tiếp theo anh làm là đập bình trà nứt cất tiền tiết kiệm ra. Tất thấy được sáu bảng. Daniel cầm tiền phi ngay ra ngoài mua một cây lau nhà, một cái chổi cọ, hai hộp giẻ lau và ba tuýp bột tẩy rửa. Cô ta đã chê căn hộ của anh vừa dơ dáy vừa bừa bộn. Anh sẽ cho Miranda thấy! Cô ta sẽ sáng mắt ra!

Anh quét nhà và lau cho kỳ sáng bóng mới thôi. Anh cố gắng làm cho công việc của mình thêm màu mè bằng cách tưởng tượng nhà vừa có một tai nạn khủng khiếp và anh đang lau đi vết máu của Miranda, nhưng không

hiếu sao lần này anh không cảm thấy thích thú chút nào. Có lẽ anh thấy thế thì tàn nhẫn quá. Có những điều cô ta nói với anh lại trở lại...

Sàn nhà đã sạch bóng, anh liền chuyển qua lau lò nướng. Anh phải thừa nhận rằng Miranda nhăn mũi với cái lò nướng cũng đúng. Nó thật kinh khủng. Anh hết dùng dao cạo lớp mỡ kết lại trên mặt lò rồi lại lấy báo lau lưỡi dao, cứ như thế mấy lần mới tới mặt lò. Giờ anh mới chạm tay lên cái lò bẩn thỉu này và giờ cũng mới biết nó bẩn đến mức nào. Anh thấy cay đắng hối hận vì đã để căn hộ mới của mình dơ bẩn và mất vệ sinh đến vậy. Trong lúc anh đang lau chùi nhà cửa, kỷ niệm cũ chợt ùa về. Anh nhớ như in lần anh đề nghị Lydia tổ chức tiệc sinh nhật ở căn hộ của anh khi Miranda nói không việc gì phải năm nào cũng sinh nhật sinh nhẽ, năm nay chả sinh nhật thì cũng chẳng chết ai, và thế là năm đó cô ta không cho con bé tổ chức.

Lydia đã từ chối thẳng thừng lời đề nghị của anh. Thậm chí con bé còn run lên. Anh nhận thấy hết. Đó là lý do tại sao anh nhớ chuyện đó đến thế. Lúc đó anh chỉ thấy bề nổi của lời từ chối lịch sự của con, và tự nghĩ ra những lý do khả dĩ giải thích cho lời từ chối đó, nhưng giờ đây khi ngẫm lại, anh hiểu ra tại sao con bé lại bất giác hoảng sợ trước lời đề nghị của anh. Chắc chắn con bé cảm thấy thật mất mặt khi tưởng tượng mọi chuyện sẽ ra sao một khi chấp nhận đề nghị của bố, và giờ anh cũng thấy mất mặt không kém khi mời bạn bè con bé đến một nơi bẩn thỉu và không lịch sự chút nào như thế này.

Bụi, thật là bụi. Bẩn, thật là bẩn. Rác rưởi, quá nhiều rác rưởi. Daniel háo hức lao mình vào cuộc chiến, cuộc chiến chống lại vương quốc rác rưởi. Có tiếng chuông cửa. Lúc này bồn rửa bát đã sáng choang dưới ánh mặt trời chiếu qua khung cửa kính đã được lau sạch bóng.

Tay Daniel còn đang dính đầy bột tẩy rửa. Anh đi xuống sảnh rồi lấy khuỷu tay hất chốt cửa lên.

Con gái lớn của anh đang đứng ngoài cửa. Anh ngạc nhiên khi nhận ra con bé đang mặc chiếc áo rét anh mua năm ngoái và kể từ đó anh chưa nhìn thấy con bé mặc lần nào.

“Lydia! Con đến rồi!”

“Vâng. Con đây.”

(Nghe giọng con bé không vui vẻ chút nào!)

Daniel lùi lại để con bé bước vào.

“Bố pha trà cho con nhé?”

“Không, con cảm ơn bố.”

Giọng con bé lạnh như băng còn cử chỉ thì xa cách. Nó đi thẳng qua bếp mà không thèm liếc vào căn bếp sáng loáng. Nó buông phịch người chẳng chút phép tắc trước ti vi, mặt nhăn nhó nhìn màn hình đen kịt.

Một lát sau Daniel dướm dẹ:

“Bố mẹ chỉ hơi to tiếng...”

“Chuyện đó thật kinh khủng? Thật *kinh khủng*.”

“Kể ra như thế đúng là làm mất hòa khí thật.”

“Lúc đó cả bố và mẹ đều *phát khùng* lên rồi chứ mất hòa khí gì.”

Daniel đi quanh phòng nhặt những tờ báo cũ lên, nhưng cốt để che giấu sự xấu hổ. Anh nhét mớ giấy báo vào sọt rác. Chốc chốc anh lại thấy một chiếc tất cộc cạch và vui mừng đút vào túi quần. Anh nghĩ số tất bị mất ở chỗ này chỗ nọ của đám trẻ có bố mẹ ly dị ở thế kỷ hai mươi rất có thể tương đương số cành ô liu trong thời đại Kinh Thánh.

Lydia vẫn ngồi nhăn nhó trước màn hình trống trơn. Daniel cảm thấy thực sự mất bình tĩnh. Anh cố gắng lần nữa.

“À, đúng là phát khùng thật. Con cứ góp ý với bố đi, bố sẵn sàng tiếp thu, nhưng rĩa rói bố thì...”

“Bố hãy nghe con nói,” Lydia lạnh lùng ngắt lời anh. “Nếu bố có thấy phiền thì con xin lỗi, nhưng đúng là con chẳng muốn nói gì, cũng chẳng muốn nghe gì nữa cả. Con càng không muốn nói về *chuyện kia*.”

“Thế sao con lại đến đây?” Daniel ngạc nhiên hỏi.

Hai gò má của Lydia hơi ửng hồng.

“Vì đây là thời gian uống trà thứ Ba hằng tuần,” con bé nói.

“Và thời gian uống trà thứ Ba là thời gian *của bố ư?*”

Con bé càng nhăn nhó.

“Đó chỉ là nguyên tắc thôi,” nó nói.

“Con chỉ đang muốn sử dụng các quyền lợi mà con coi là của mình phải không?”

“Bố nói sao cũng được. Con đâu dám mong đợi có một khoảng thời gian vui vẻ ở đây.”

“Dù sao thì bố cũng sẽ đi pha trà,” Daniel vội vàng nói rồi đi vào bếp. Anh đặt ấm nước lên bếp. Trong khi chờ nước sôi, anh lại cọ rửa khoảng trống nhỏ giữa tủ lạnh và giá để rau trái nơi anh vừa lấy khay trà bằng gỗ ra. Daniel cảm thấy xấu hổ vô cùng khi lại tìm thấy hai chiếc tất nữa.

Vài phút sau anh quay trở lại với khay đựng trà trên tay. Lydia lúc này đã cảm thấy thoải mái hơn. Uống trà và nhâm nhi vài cái bánh xong, giọng con bé trở nên ấm áp hơn.

“Đó không chỉ *đơn thuần* là nguyên tắc,” một lúc sau con bé thú thật. “Còn có gì đó nữa cơ.”

“Ồ, vậy sao?”

“Con đã nghĩ về điều đó một chút khi mẹ kể cho chúng con về đám cưới của bố mẹ. Con nghĩ, nếu lúc đó bố hoặc mẹ quyết định dừng lại thì sẽ chẳng có chị em con như bây giờ.”

“Nhưng đã có chị em con *đấy* thôi.”

“Vâng. Và đó chính là điểm mấu chốt. Có chị em con. Và chúng con là thứ duy nhất còn lại, đúng không ạ? Ý con là cuộc hôn nhân đã đổ vỡ. Đổ vỡ hoàn toàn. Bố mẹ thậm chí còn không thể là bạn nữa.” Con bé lắc đầu bức bối. Daniel thấy lúc này nhìn nó giống mẹ hơn bao giờ hết. “Con cũng biết bố mẹ đã cố gắng thể hiện mối quan hệ bình thường khi đứng mặt nhau trong buổi tiệc nào đó hay trong những buổi dạ hội ở trường, hay những thứ tương tự. Nhưng bố mẹ không còn là *bạn* tốt nữa, phải không ạ?”

“Không,” Daniel thú nhận. “Bố mẹ không còn là bạn tốt nữa.”

“Vì vậy, con nghĩ, Natty, Christopher và con, chúng con là ba thành quả duy nhất của cuộc hôn nhân đó. Chúng con là tất cả những gì còn lại. Và bây giờ, *mẫu chốt* vấn đề nằm ở chúng con.”

“*Mẫu chốt* vấn đề ư?”

Giọng anh thật nhẹ, nếu không muốn nói là có chút hoang mang.

“Đúng. Là *mẫu chốt* vấn đề. Lý do duy nhất để bố mẹ vẫn còn liên lạc với nhau. Vì thế mà chúng con có quyền khiếu như Quyền Phụ. Bố không thấy sao? Bố không *thấy* sao? Nếu ba đưa con không hề hạnh phúc, vậy thì tất cả những năm vừa qua còn có ý nghĩa gì chứ? Chẳng có nghĩa gì cả! Không gì hết! Nếu bố mẹ không biết làm thế nào để *chúng con* được hạnh phúc thì những năm vừa qua đã hoàn toàn uổng phí, hoàn toàn thất bại. Mà...” cô bé ngập ngừng. “Còn *tồi tệ hơn* cả uổng phí và thất bại.”

“Tồi tệ hơn?”

“Vâng. Tồi tệ hơn. Chỉ toàn hằn học, cãi vã, tất cả, tất cả những thứ đáng sợ đó.”

“Con nói đúng,” Daniel nói. “Đúng là đáng sợ thật.” Anh ngừng nói và hồi tưởng lại. Đoạn mới hỏi: “Con nói điều này với *cô ta* chưa?”

“Chưa, con chưa nói. Con cũng đã thử nhưng mẹ không nghe. Mẹ quá buồn bực và tức giận.”

“Với bố.”

“Cả con nữa.” Con bé đứng dậy, đi đến cửa sổ và nhìn ra ngoài, tay vẫn đút sâu trong túi áo khoác. Daniel nhận thấy cái áo không phù hợp với con

bé lắm. Kiểu mẫu quá cứng nhắc và nó làm con bé trông thật lôi thôi. Con bé mặc áo Miranda mua trông xinh xắn hơn.

“Con đến đây bằng cách nào?” anh hỏi.

“Con đã cãi nhau với mẹ. Mẹ không muốn con đến đây. Mẹ gọi con là đứa ăn cháo đá bát. Mẹ nói bố đã đánh mất quyền được chúng con đến thăm hôm nay.”

“Con đã nói gì?”

Lydia ngoảnh đi, mắt ngân ngấn nước. Con bé trông thật mệt mỏi.

“Con nói con sẽ không tiếp tục giằng co giữa quyền của bố và quyền của mẹ nữa. Con bảo mẹ là con cũng có quyền *của con* và từ bây giờ trở đi con sẽ bắt đầu nghĩ đến các quyền *của mình*.”

Mắt Daniel mở to.

“Cô ta bảo gì khi nghe con nói thế?”

“Con không hẳn là *nói!*” Lydia thú nhận. “Con đã *hét* lên như thế”.

“Và cô ta nói gì...?”

“Mẹ hét.”

“Hét...”

“Rằng con không được đi. Rằng con đang bị kích động quá.”

“Và con nói...?”

“Con hét. Con hét lên rằng...” Con bé ngập ngừng. Giọng run run khi nhớ lại. “Con hét lên với mẹ rằng nếu mẹ không để con đi hôm nay thì mẹ sẽ phải hối hận!”

“Hối hận ư?”

“Vâng.”

Daniel trầm tư suy nghĩ.

“Chính xác là con đã nghĩ gì khi con nói với mẹ con điều đó?”

Lydia lại ngoảnh mặt ra cửa sổ.

“Con không chắc lắm,” cô bé lên tiếng. “Con không chắc lắm. Nhưng mẹ nên biết - đã đến lúc mẹ phải biết - rằng ta có thể ra lệnh cho ai đó nhưng không thể thắng được họ. Ta có thể điều khiển được họ nhưng vẫn có thể thua họ. Mẹ chỉ cần dừng lại *suy nghĩ* thì mẹ sẽ có thể hiểu ra điều đó.”

“Ừ, đúng thế,” Daniel nói. “Và khi bình tâm suy nghĩ lại, mẹ con sẽ hiểu ra. Con đừng lo lắng nữa.”

Lydia thở dài. Nó nhắm mắt lại và đưa tay day day ấn đường.

“Con đi thẳng xuống tầng hầm tìm cái áo này rồi ra bắt xe buýt đầu tiên vào trung tâm thị trấn.”

“Con tự mình đến đây sao?”

“Cũng mất chút thời gian. Nhưng con đã đến được đây đây thôi.” Con bé hơi xấu hổ. “Mặc dù con quên vé xe buýt. Bố thấy *đấy*, ví tiền con để trong áo khoác khác. Thế mà con quên bég đi. May mà bác lái xe buýt thật tốt, bụng. Bác *ấy* miễn tiền vé cho con. Bác *ấy* nói hôm nay con không phải là người đầu tiên quên tiền. Chiều nay, bác *ấy* cũng đã gặp một bà già ốm yếu quên mang theo tiền.”

“Bà già ốm yếu ư?” Daniel cảm thấy tức thay cho bà Doubtfire quá cố.
“*Bà già ốm yếu ư?*”

Đoạn anh đứng lên và bước tới chỗ con gái. Anh nhẹ nhàng cởi chiếc áo khoác to đùng, nặng nề ra cho con bé.

“Trông con kiệt sức rồi,” anh vừa nói vừa đưa con lại ghế xô pha. “Nằm nghỉ một lát đi con.”

“Có lẽ thế,” con bé thú nhận. “Con mệt lắm rồi. Giờ mà nằm xuống chắc con ngủ say như chết.”

Anh ra khỏi phòng, đóng cửa lại rồi quay số điện thoại của Miranda. Không ai nhắc máy.

Khi anh mang chăn trở lại, hai mắt con bé đã nhắm nghiền.

Con bé ngủ say như chết, không hề hay biết bố lau chùi tủ bếp và cọ kính. Không hề hay biết bố đi đổ giấy vụn và đóng lại giá sách. Không hề hay biết bố đã kéo rèm cửa lại.

Và rồi con bé tỉnh giấc khi Natalie ôm túi ni lông to tướng chạy ào qua cửa trước và ngó đầu vào từng phòng gọi to:

“Bố ơiiiiiii!”

Daniel ngẩng đầu lên khỏi bồn rửa mặt vừa được kỳ cọ sáng bóng.

“Ồ!” anh ngạc nhiên kêu lên. “Anh Christopher có đi với con không?”

“Anh ấy đang lên cùng mẹ.”

Miranda và Christopher cùng xuất hiện ở cửa. Trông Christopher đã bình tĩnh lại - thực ra, trông thằng bé có vẻ vui vẻ - nhưng mắt Miranda thì có quầng đỏ, và mặt vẫn tái nhợt.

Daniel và Miranda nhìn nhau lo lắng.

“Chào Dan.”

“Chào, Miranda.” Anh lựa lời để nói. “Cô thật tốt đã đưa bọn trẻ tới đây, dù là...”

“À thì,” cô ngượng ngùng nói. “Hôm nay là thứ Ba.” Anh nhận thấy cô vẫn còn đang run. “Với lại mấy đứa cứ đòi tới.”

“Tuy vậy,” Daniel nói. “Trong hoàn cảnh...”

Và họ cùng đỏ mặt.

“Nào,” Daniel khẩn khoản. “Ở lại uống một tách trà đã. Trông cô nhợt nhạt quá. Tôi không muốn để cô lái xe về trong tình trạng này.”

“À...” Cô hơi lưỡng lự. “Tôi không biết...”

“Đúng đấy mẹ ạ.” Christopher nài nỉ. “Trông mẹ như vừa bị vắt kiệt sức ấy. Mẹ ở lại uống một tách trà với bố đi.”

“Ồ, mẹ...”

“Tốt!” Daniel nói. “Hay lắm! Cứ quyết định thế đi nhé.” Lúc đi vào bếp, anh tế nhị vỗ vào người Christopher ra hiệu cho con trai dẫn Natalie đi chỗ khác và đừng cho Lydia vào để hai người có một chút riêng tư. Christopher hết sức lấy làm hãnh diện và đồng ý hợp tác với bố ngay. Thằng bé thấy vở kịch câm điên rồ của bố thật đáng xấu hổ và hèn kém. Để bố mẹ nói chuyện riêng với nhau là điều nó luôn mong muốn.

Miranda lên tiếng khen những nỗ lực của anh trong việc lau dọn nhà cửa để cố che giấu cảm giác không thoải mái.

“Anh dọn dẹp được nhiều thế này cơ à? Trông khá hơn rất nhiều. Tôi xin lỗi nếu đã quá lời chê căn hộ của anh, nhưng đúng là lúc trước nó chán lắm.”

“Cô nói đúng,” Daniel đồng tình. “Đúng là bẩn thỉu thật.”

Ánh mắt Miranda chột chạm phải cây kéo lớn nằm ngoác miệng trên ghế đầu.

“Cho phép tôi chứ?” cô lịch sự hỏi.

Cô nhắc cây kéo lên, đóng lưỡi kéo lại rồi cẩn thận đặt ở xó nhà.

“Tự nhiên đi,” Daniel cười mở. “Cô cứ tự nhiên. Tôi nghĩ ai giúp tôi cũng cần.”

Miranda thở dài.

“Có thể cả hai chúng ta đều cần đây.” Cô đưa anh hộp trà và đứng cạnh anh khi anh lấy nước sôi tráng ấm. “Tôi muốn bà Doubtfire quay lại. Đó không phải là ý muốn nhất thời đâu!”

“Bà ấy chết rồi còn đâu,” Daniel nói. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Người ta đã đi thu gom rác. “Bà ấy chết rồi và sẽ không bao giờ quay lại đâu.”

“À, tôi không lấy làm tiếc về chuyện đó đâu.”

“Tôi cũng thế.” Anh cúi đầu rót nước sôi vào trà. “Nhưng tôi lấy làm tiếc vì bố con tôi đã lừa cô. Làm thế thật quá đáng.”

“Đáng ra tôi nên biết điều hơn.” Cô xua tay. “Nhưng nói thật, anh thấy đây, trước tôi không muốn bọn trẻ ở đây. Không phải với...” Cô bỏ lửng câu nói. Mắt liếc nhìn cây kéo đã được đặt ở nơi an toàn, rồi dừng lại ở đường dây điện hở.

“Không sao, tôi hiểu,” Daniel nói. “Căn nhà thật bẩn thỉu và có nhiều thứ không được an toàn. Nhưng rồi tôi sẽ dọn dẹp hơn và sẽ sửa sang lại nhiều thứ ở đây, nếu cô thấy bất kỳ cái gì khiến cô lo lắng thì cứ bảo tôi, tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.”

“Cảm ơn,” cô nói. “Cảm ơn anh.”

Anh đưa cô tách trà và cô nhấp một ngụm.

“Rất ngon,” cô nói. “Nhưng vẫn không ngon bằng trà của bà Doubtfire.”

“Tôi,” Daniel nói đôi chút gượng gạo, “không có tiền mua loại trà ngon như của cô.”

Miranda lại trở nên ngượng ngùng.

“Daniel này,” cô lên tiếng. “Tôi sẽ nói thẳng nhé. Tôi không muốn anh trở lại với vai trò giúp việc, hay thậm chí vai trò của chính anh. Tôi biết anh đã làm rất tốt; nhưng tôi không muốn anh. Tôi không biết giải thích thế nào. Tôi chỉ cảm thấy như thế. Nhưng chúng ta có thể thỏa thuận một chút. Anh có muốn làm vườn cho tôi để kiếm chút tiền không? Mưa thì anh có thể vào nhà pha một ấm cà phê và chăm sóc cây cối trong nhà. Và nếu làm việc lúc chiều muộn, anh cũng có thể gặp bọn trẻ.”

Cô ngừng lại, mặt đỏ lựng.

“Xét cho cùng,” cô nói tiếp. “Anh vẫn là bố lũ trẻ.”

Anh quyết định ngay không hề đắn đo.

“Lời đề nghị của cô được *chấp nhận!*” anh vui vẻ nói. “Mặc dù vài năm đầu có thể tôi sẽ đào rãnh giữa hai luống khoai tây sâu hơn bình thường để làm hào trú ẩn để phòng bị bắn tĩa từ trong nhà.” Nói rồi anh thọc tay vào túi. “Đây, đây là chút lòng thành của tôi.”

Anh đặt vào tay cô đến chục chiếc tất cộc cạch.

“Ồ, Daniel!”

Cô cất mớ tất vào túi xách, không giấu được nỗi xúc động. Daniel bỗng thấy cay cay sống mũi.

“Và tôi sẽ không gọi điện vào bữa ăn nữa.”

“Còn tôi sẽ không bực mình khi lũ trẻ nhắc đến anh nữa.”

Họ cùng nhoèn miệng cười.

“Chúng ta bắt tay nào,” anh đề nghị.

Và họ bắt tay nhau.

“Tôi sẽ không quay lại đón bọn trẻ,” cô nói với anh. “Nếu chúng chưa muốn về nhà. Chúng có thể ngủ đây, nếu anh không thấy phiền, vì mai vẫn còn đình công, và đảng nào thì tôi cũng phải cần anh giúp. Sáng sớm mai, tôi phải đến Matlock.”

“Khi nào cô về tôi sẽ đưa chúng về nhà.”

“Cảm ơn, Dan.”

Cô nghiêng người thơm nhẹ lên má anh.

“Cảm ơn, Dan,” cô nói lần nữa và vội vã ra về.

Daniel vẫn giữ chặt nụ hôn trong lòng bàn tay khi Christopher xuất hiện.

“Ồ,” Christopher nói, xoa xoa hai bàn tay đầy hài lòng. “Mọi thứ diễn ra thật tốt đẹp.”

“Con đã nghe lén à?”

“Chỉ một chút thôi ạ. Không nhiều.”

“Con thật tọc mạch,” Daniel trách. “Đây không phải việc của con.”

“Không phải việc của con ư?” Christopher tức giận. “Bố nghĩ ai đã đưa mẹ đến đây? Bố nghĩ ai là người *luôn* quanh quần bên mẹ, mà không làm gì khác, và cũng không hề đả động gì đến việc gì khác, chỉ *nói đi nói lại* rằng

hôm nay là thứ Ba và chúng con muốn đến đây? Con và Natty chứ ai! Chính là chúng con!”

“Bố rất cảm ơn các con,” Daniel nói. “Mọi chuyện diễn ra thật tốt đẹp.”

“Con biết chắc sẽ như thế mà.”

“Ồ, con,” Daniel nói với con trai một cách trịch thượng. “Con là *trẻ con*. Và ai cũng biết khả năng lạc quan và tha thứ của trẻ con gần như vô hạn.”

“Bố mẹ thật may mắn!” Christopher trêu bố.

“Đúng thế,” Daniel tán thành. Lúc này, anh thực sự cảm thấy biết ơn các con.

Trong phòng khách, Natty dang chờ anh. Cô bé nhảy nhô nhảy nhào trên xô pha, vẫn ôm khư khư cái túi quý giá của mình.

“Con có gì trong đó thế?” Daniel hỏi. Cô bé tự hào lôi ra tài sản quý giá nhất của mình. Đó là cuốn truyện tranh *Dòng sông Phẳng lặng*.

“Từ giờ con sẽ để nó ở đây,” cô bé nghiêm túc tuyên bố. “Ở đây, trong ngôi nhà này.”

“Con đã chọn một ngày thật đẹp để ra quyết định này, Natalie ạ,” Daniel nói với con gái bằng giọng nghiêm túc không kém. “Bố sẽ sửa cái giá sách ngay chiều nay.”

Anh ngồi lên ghế xô pha, giữa Natalie và Lydia.

“Các con có thể ngủ ở đây,” anh nói. “Các con có muốn vậy không?”

“Có ạ,” Christopher lập tức trả lời. “Chắc chắn rồi.”

Lydia suy nghĩ một lát.

“Con *ngĩ* con sẽ ở lại,” con bé vừa nói vừa kéo chăn lên đến cằm. “Vâng, con *ngĩ* vậy. Nhưng bố bảo mẹ là con vẫn vui vẻ về nhà nếu chẳng may mẹ có thay đổi ý kiến, bố nhé.”

“Con sẽ ở lại,” Natalie nói. “Nếu chị Lydia ở lại.”

“Tốt rồi!” Daniel nói, với tay lấy quyển truyện. “*Dòng sông Phẳng lặng*.” Natalie trèo lên lòng bố còn Christopher ngồi vào chỗ con bé và yên lặng nghịch chiếc máy tính bỏ túi, giả vờ không nghe thấy gì. Lydia không ngại ngần rúc sâu vào chăn để lắng nghe câu chuyện cũ rích.

“Hàng trăm người đã đi tìm *Dòng sông Phẳng lặng*,” Daniel bắt đầu đọc. “*Nước sông...*”

Ngoài sảnh, điện thoại bắt đầu reo. Bọn trẻ bỗng trở nên căng thẳng.

“Bố sẽ nghe máy!” Daniel nói rồi đứng dậy. Anh bước ra khỏi phòng và đóng sầm cánh cửa phía sau lưng. Anh nhắc ông nghe. Là Miranda.

“Tôi nghe đây,” anh nói đầy cảnh giác. “Cô muốn đưa chúng về à?”

“Ồ, không!” cô gạt đi. “Daniel, tôi vừa về đến nhà và...”

Giọng anh ảm lại.

“Sao vậy? Cô nói đi, Miranda. Có chuyện gì vậy?”

“Đó là Hetty. Tôi vừa bước vào nhà đã thấy nó nằm ngã ra trong lòng, hai chân...” Cô ngừng lại, rồi nói tiếp: “Ôi, nó *chết* rồi.”

“Tôi rất tiếc,” Daniel nói. “Chuyện này làm cô thấy hoảng sợ lắm hả?”

“Không,” Miranda đáp. “Nhưng tôi thấy thật *phiền phức*.”

Daniel có thể nghe tiếng cô thở dài bên kia đầu dây.

“Daniel, anh có thể giúp tôi không? Được không? Anh sẽ nói với bọn trẻ chứ? Ý tôi là, anh hiểu tôi mà.” Cô lại thở dài. “Những chuyện như thế này quả thực tôi chả biết nói với bọn trẻ thế nào. Nhìn bọn trẻ khóc và nghịch mấy thứ bìa mộ bữa bọn, kiểu kiểu như thế, là tôi không chịu được. Ý tôi là, dù sao thì nó cũng chỉ là con chim cút thôi mà. Nó cũng *già* rồi.”

Daniel nhìn lên trần nhà cười toe.

“Miranda tốt bụng!” anh nói, nhớ lại điều gì đã khiến anh cầu hôn cô lúc đầu. “Đây mới đúng là cô gái của tôi!”

“Anh nói gì cơ?”

“Không có gì. Ý tôi là cô hoàn toàn đúng. Nó chỉ là một con chim cút thôi mà.”

“Nhưng với Christopher thì không phải thế.”

“Ừ, với nó thì không.”

“VẬY, anh sẽ nói với con nhé? Tôi nhờ anh cả đấy. Những việc như thế này thì anh giỏi hơn tôi rất nhiều.”

“Tôi sẽ nói với con,” Daniel đồng ý. “Mai tôi sẽ nói với nó.”

“Tôi nghĩ tốt nhất là như thế. Để đến mai hãy nói. Hôm nay chúng ta đã có quá nhiều chuyện rồi.”

“Tôi nhớ rồi.” Anh chuyển chủ đề. “Bây giờ hãy nghe tôi, Miranda. Mai cô phải đi công tác xa. Hãy phủ cái khăn cũ vào lồng chim, để trong tầng hầm và quên nó đi. Ngày mai, tôi sẽ giải quyết mọi việc.”

“Được rồi.” Im lặng một chút rồi cô nói: “Bọn trẻ sẽ ở lại chỗ anh chứ?”

“Ừ,” Daniel nói. “Lydia hơi do dự. Tôi nghĩ tối nay con bé muốn ở với cô...”

“Ồ!”

Giọng cô có vẻ hài lòng và nhẹ nhõm phần nào.

“Nhưng con bé vẫn còn hơi dỗi, nên cuối cùng nó nghĩ nên ở lại, trừ phi cô thay đổi ý kiến và muốn đưa nó về.”

“Không, tôi không thay đổi đâu. Tôi nghĩ tôi sẽ đi uống chút gì đó với Sam và sẽ về ngủ sớm.”

“Vậy là tốt rồi,” Daniel nói. “Cô không cần tìm người trông trẻ.”

“Và anh cũng không cảm thấy cô đơn sau cái chết buồn bã của bà bạn Doubtfire.”

Cả hai cùng cười lớn rồi gác máy.

Bọn trẻ nhìn anh đi vào với nụ cười vẫn nở trên môi.

“Ai thế bố?”

“Mẹ các con.”

“Thật ạ? Mẹ muốn gì ạ?”

“Chỉ là tán gẫu thôi!” Daniel trả lời. “Không có gì quan trọng đâu. Chúng ta đọc đến đâu rồi, Natty?”

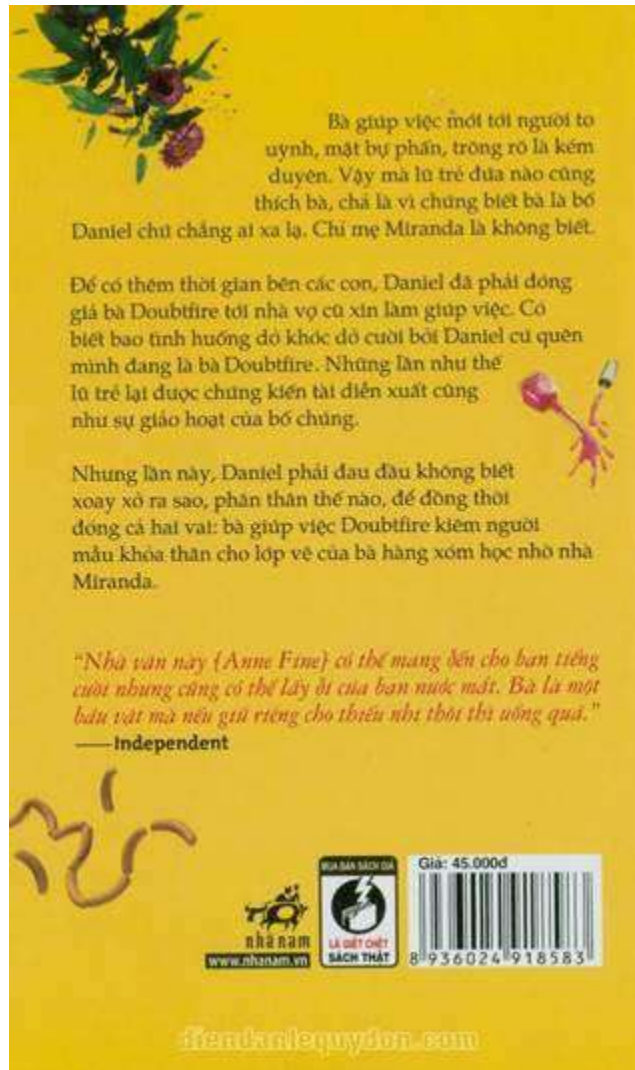
Cô bé bắt bố đọc lại từ đầu. Anh mở phần đầu cuốn sách. Ngay trang đầu tiên hiện lên hình ảnh một dòng sông nước xanh biếc. Những cây liễu duyên dáng nghiêng mình soi bóng xuống dòng sông. Dọc bờ sông là những căn nhà nhỏ màu sắc tươi vui. Trên bầu trời trong xanh, đàn én đang chao lượn.

“Hàng trăm người đã đi tìm Dòng sông Phẳng lặng,” Daniel đọc. “Nước sông êm ả và phẳng lặng như gương. Ai uống nước sông cũng cảm thấy thật yên bình. Những gia đình sống bên cạnh Dòng sông Phẳng lặng không bao giờ cãi nhau...”

Anh không cần đọc tiếp cũng biết diễn biến câu chuyện. Anh đã thuộc lòng toàn bộ câu chuyện. Anh chột ngược mắt lên và thấy hai đứa con lớn của mình đang cười toe toét với nhau.

Đứa con út của anh đang siết chặt bàn tay anh.

HẾT

^[1] Nguyên văn: empire - đế chế, emporium - công ty. Empire hơi giống với emporium nên Daniel cố tình nói chệch với ý châm chọc.

Table of Contents

- [1. Buổi trà chiều yên bình cùng bố](#)
- [2. Trần như nhộng trước mặt hàng xóm](#)
- [3. Chuyến viếng thăm của mẹ phù thủy](#)
- [4. Kỹ năng phòng vấn tốt sẽ đem đến điều kỳ diệu](#)
- [5. Tìm một vai diễn trong đời](#)
- [6. Những gia đình hạnh phúc](#)
- [7. Diễn xuất, những chú lợn vui vẻ và chiến tranh](#)
- [8. Buồn cười quá, mẹ cũng toàn bảo thế](#)
- [9. Ngày mưa không phải ngày thích hợp để lợn nhà](#)
- [10. Dòng sông Phăng lặng](#)

[1]